ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΒΙΟΣ, ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ, ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ,
ΕΓΚΩΜΙΑ Κ΄ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΥ
ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς καὶ ἐν Βουνένοις ἀθλήσαντος
ἐν ἔτει 720,

Οὗ ἡ χαριτόβρυτος Ἁγία Κάρα φυλάσσεται ἐν Τῇ Ἱερᾷ Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Τοῦ ἐν Μύροις, εἰς Τὰς Ὥρας Τῆς νήσου Ἄνδρου.

Ἑορταζομένου Τῇ Θ΄ Μαΐου

Ἐκδίδεται μερίμνῃ Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Δωροθέου Θεμελῆ,
Καθηγουμένου Τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς
Ἁγίου Νικολάου Ἄνδρου

Ἀθῆναι ,ΒΘ΄

ἀκολουθία

βίος, παρακλητικός κανών, χαιρετισμοί, ἐγκώμια καί θαύματα τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καί ἰαματικοῦ ὁσιομάρτυρος

Νικολάου

τοῦ Νέου

« Τὰ μὲν καλῶς γραφέντα φθόνου μὴ μετεχέτω, τὰ δὲ ἀγνοηθέντα διορθώσεως ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων τυγχανέτω »

(Διοδ. Σικελ.)

Ο ΑΓΙΟϹ
ΝΙ ΚΟΛΑϹ
ΟΝΕΟϹ
ΟΕΞΑΝΑΤΟ
ΛΗϹ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΜΑΚΑΡΙΑ ΤΗ ΛΗΞΕΙ ΔΙΑΤΕΛΕΣΑΝΤΩΝ ΠΡΟΚΑΤΟΧΩΝ ΗΜΩΝ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩΝ, ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΤΑΥΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΑΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΩΡΑΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΗΜΩΝ ΕΥΛΑΒΩΣ

† ΑΡΧΙΜ. ΔΩΡΟΘΕΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ
ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Α΄ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Παρῆλθεν δεκαετία καὶ πλέον ἀφ' ὅτου ἠξιώθημεν ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ καὶ εἰσήλθομεν ὡς δόκιμος εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ προστάτου τῶν ναυτικῶν μας Ἁγίου Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, εὑρισκομένην εἰς τὴν θεοφρούρητον νῆσον Ἄνδρον.

Ἅμα τῇ εἰσόδῳ μας διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς τῆς μετανοίας μας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀξιολόγων εἰκόνων, ἱερῶν λειψάνων καὶ προσκυνημάτων ποὺ ἠσπάσθημεν, ἐθαυμάσαμεν καὶ τὴν ἐντὸς καλλιτεχνικῆς ἀρτυρᾶς λάρνακος εὑρισκομένην χαριτόβρυτον Ἁγίαν καὶ θαυματουργὸν Κάραν τοῦ ἐν μάρτυσι θαυμαστοῦ καὶ Ὁσίου Νικολάου τοῦ Νέου τοῦ ἐν Βουνένοις.

Ἡ εὐωδία δὲ τὴν ὁποίαν εἰσεπνεύσαμεν τὴν ἱερὰν σιτιμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν προσκυνήσαμεν ταύτην, καὶ τὴν ὁποίαν πολλάκις αἰσθανόμεθα κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐπικαταβιώσεώς μας εἰς τὴν σεβασμίαν Μονὴν, μᾶς ἔδωκεν καὶ μᾶς δίδει δύναμιν καὶ ἐνίσχυσιν διὰ τοὺς πνευματικούς μας ἀγῶνας εἰς τὸν πρόσκαιρον τοῦτον κόσμον· εἶναι σὰν νὰ μᾶς λέτει ὁ Ὁσιομάρτυς, ὅτι εὑρίσκομαι πάντοτε κοντά σας θερμότατος πρεσβευτὴς καὶ βοηθὸς εἰς τὰς ἀνάγκας σας.

Ἡ Ζῶσα αὐτὴ παρουσία τοῦ Ἁγίου μας ἀνάμεσά μας, καίτοι παρῆλθον πολλές ἑκατονταδες χρόνια ἀπό τὴν ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου του, μᾶς ἔκαμε νὰ ἐρευνήσωμεν περί τῆς ζωῆς, τοῦ μαρτυρίου, καὶ τῆς δράσεως του· πολλάκις δὲ εἰς τυχούσας κατὰ καιροὺς εἰς ἡμᾶς ἀσθενείας καὶ θλίψεις ψυχικάς, παρακαλοῦντες τοῦτον ἐτύχαμεν τῆς βοηθείας του, μὶα ποὺ ἡ παρουσία τῆς Ἁγίας Κάρας τὸν κατέστησεν δεύτερον προστάτην καὶ βοηθὸν τῆς Μονῆς μας μετὰ τὸν θαυματουργὸν Μέγαν Ἱεράρχην τῶν Μυρέων Νικόλαον.

Πολλάκις δὲ ὅπως προαναφέραμεν, τόσον ἡμεῖς ὅσον καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν μας, καταφεύγαμεν εἰς τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου καὶ πρὸ τῆς Ἁγίας Κάρας, τῶν ἱερῶν του λειψάνων καὶ θαυματουργῶν εἰκόνων του ἐψάλλαμεν παρακλητικὸν κανόνα, χρησιμοποιοῦντες ὡρισμένας ἐκ τῶν ᾠδῶν τοῦ κανόνος τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας του, ἢ τὸν κανόνα τῆς Θεοτόκου.

Μετέβημεν δε μετὰ τῆς χαριτοβρύτου Ἁγίας Κάρας, διαδοχικῶς κατὰ τὰ σωτήρια ἔτη 1972 εἰς Βούνενα Θεσσαλίας τόπον ἱερὸν τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου ἔνθα εὑρίσκεται ὁ τάφος καὶ τὸ δένδρον εἰς τὸ ὁποῖον ἐδέθη καὶ ἐλοιχεύθη ὁ Ἅγιος, ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν ἱερὰν ἑπήσιον μνήμην του ῥέει ὑγρόν τι ἐρυθρὸν σὰν αἷμα, τὸ 1975 εἰς τὰς Ἀθήνας στὸν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Βασιλείου Ῥούφ, καὶ τὸ 1976 εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα ἔνθα εὑρίσκεται ναός τοῦ ΙΒ΄ αἰῶνος ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ὁσιομάρτυρα.

Κατὰ τὰς μεταβάσεις μας ταύτας μετὰ τῆς χαριτοβρύτου Κάρας πολλὰ καὶ παράδοξα θαύματα ἐπετελέσθησαν διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου πρὸς τὸν φιλεύσπλαχνον Κύριον.

Ἤρχισαν δὲ πολλοὶ ἐκ τῶν προσκυνητῶν νὰ μᾶς ζητοῦν τὸν βίον του, νὰ μᾶς γράφουν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν καὶ νὰ ζητοῦν τὸν παρακλητικὸν του κανόνα καὶ τὰ θαύματά του.

Ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀφορμὴ ὥστε νὰ φροντίσωμεν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὴν μεγάλην αὐτὴν ἔλλειψιν, ἀπὸ τὴν ὑμνολογίαν τοῦ Ἁγίου μας, καὶ νὰ ἀπευθυνθῶμεν εἰς τὸν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἀσκούμενον π. Γεράσιμον Μικραγιαννανίτην διὰ τὴν σύνταξιν ταύτης.

Ὄχι μόνον δὲ παρακλητικὸν κανόνα καὶ χαιρετισμοὺς εἰς τὸν Ὁσιομάρτυρα, ἀλλὰ καὶ ἐπικώμια ἐφροντίσαμεν καὶ ἐποιήθησαν εἰς τὸν Ἅγιον, ἵνα πάντα ταῦτα ψάλλωνται εἰς πᾶσαν θλῖψιν ψυχῆς καὶ ἀσθένειαν σωματικὴν παρὰ τῶν εὐλαβῶν Ὀρθοδόξων καὶ πιστῶν

Χριστιανῶν.

Ἐπίσης, συνεκεντρώθησαν παρ᾽ ἡμῶν καὶ ὡρισμένα ἐκ τῶν τελευταίων ὑπερφυῶν θαυμάτων του καὶ τὰ παραδίδομεν καὶ αὐτὰ εἰς χεῖρας τῶν πιστῶν, ἵνα γνωρίσουν ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς των τὴν δύναμιν τῶν πρεσβειῶν τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου μας.

Νῦν προβαίνομεν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν ὑμνολογημάτων τούτων τοῦ Ἁγίου, μὲ τὴν εὐχήν, ὅπως οἱ εὐσεβεῖς πιστοὶ καὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου, ψάλλοντες τὸν παρακλητικὸν κανόνα, τοὐλάχιστον, εἰς τοὺς οἴκους των συχνῶς, καὶ ἰδικῶς ὅπως οἱ ἐν ἀσθενείαις εὑρίσκουν ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν εἰς τὸν Ὁσιομάρτυρα.

Πιστεύομεν δὲ, ὅτι ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ θὰ δεχθοῦν τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν μετὰ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως καὶ θὰ ψάλλουν τὰς ἱερὰς ταύτας ἀκολουθίας, ὁ δὲ Ἅγιος εἰσακούων τὰς προσευχὰς των καὶ παρακλήσεις των, θὰ πρεσβεύῃ εἰς τὸν δι᾽ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν παθόντα Κύριον ὑπὲρ ἡμῶν καὶ θὰ χαρίζῃ τὴν ἴασιν εἰς τοὺς ἐν ἀσθενείᾳ ψυχῆς καὶ σώματος εὑρισκομένους καὶ θὰ σκέπῃ πάντας ἡμᾶς τοὺς τιμῶντας αὐτόν. Ὁμοῦ δὲ θὰ πρεσβεύῃ μὲ τὸν συνώνυμόν του Μέγαν Νικόλαον τῶν Μυρέων ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως ὅλων τῶν ναυτιλλομένων μας καὶ θὰ συμπαλέῃ μετ᾽ αὐτῶν.

Ἔγραφον ἐν τῷ κελλίῳ ἡμῶν τὴν ἕκτην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους ,αϡοϛ᾽, ἑορτὴν τοῦ Ἱεράρχου τῶν Μυρέων Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, πολιούχου καὶ ἐφόρου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς.

† Ἀρχιμ. Δωρόθεος Θεμελῆς

Καθηγούμενος

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ Β΄ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἐξαντληθείσης τῆς Α΄ ἐκδόσεως, προβαίνομεν χάριτι θείᾳ εἰς τὴν Β΄ ἔκδοσιν τοῦ ἡμετέρου πονήματος ἀφοροῦντος τὸν Ὁσιομάρτυρα Ἅτιον Νικόλαον τὸν Νέον τὸν ἐξ Ἀνατολῆς καὶ ἐν Βουνένοις Ἀθλήσαντα τὸν Ἰαματικόν, τὸν ἐξαίρετον χάριν λαβόντα παρὰ τοῦ ἐν Τριάδι θεοῦ τοῦ ἰᾶσθαι τὰς δερματικὰς καὶ ἀλλερτικὰς νόσους καὶ τὴν κεφαλοπονίαν, ποὺ ὡς τνωστὸν τυτχάνῃ τοῖς πᾶσι, ἡ χαριτόβρυτος Κάρα του βρύουσα ἰάσεις καὶ εὐωδιάζουσα φυλάσσεται ἀπὸ αἰώνων εἰς τὴν παλαίφατον καὶ ἱστορικὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁτίου Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις εἰς τὴν νῆσον Ἄνδρον.

Θεωρήσαμεν ἀπαραίτητον εἰς τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν νὰ συμπεριλάβωμεν τὴν ἱερὰν αὐτοῦ Ἀκολουθίαν, ἡ ὁποία τυτχάνῃ ποίημα τοῦ ἐναρέτου ἐν Ἱερομονάχοις Ἀκακίου τοῦ ἐν Διακρούσσῃ, καθὼς καὶ τὸ δημῶδες συναξάριον, πρὸς ἐξυπηρέτησιν πάντων τῶν φιλακολούθων καὶ φιλατίων εὐσεβῶν προσκυνητῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἡμῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῶν τιμώντων τὴν μνήμην αὐτοῦ. Ἐρανίσθημεν ταῦτα ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς καθ᾽ ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τῆς ἐκ Βενετίας ἐκδόσεως τοῦ ἔτους 1791, ἥτις ἐνεκρίθη καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 22αν Μαρτίου 1960 μὲ ὑπ᾽ ἀριθμὸν πρωτοκόλλου 2961/59 – Διεκπ. 262.

Ἡ πάντιμος Κάρα τοῦ ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου ἔτυχε λαμπρᾶς καὶ μεταλοπρεποῦς ὑποδοχῆς ἀπὸ τὸν θεοσεβῆ λαό μας, ὅστις τιμᾶ καὶ εὐλαβεῖται τὸν Ἅτιον, εἰς πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος ὅπου μετέβημεν κατόπιν εὐσεβοῦς ἐπιθυμίας καὶ θερμῆς παρακλήσεως τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ τοῦ θεοῦ.

Εἴθε καὶ αὕτη ἡ ἔκδοσις νὰ προβῇ πρὸς ὄφελος ψυχικὸν πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ λατρείαν τοῦ ἐν Τριάδι θεοῦ καὶ δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ ὑμνολοτουμένου Ἁτίου.

Ὕψωσις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ ,βϛ΄

† Καθητούμενος Ἀρχιμ. Δωρόθεος Θεμελῆς

Ἀρτυροσκέωαστος θαυματουργὸς Εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις (16ος αἰών).

ΙΕΡΑ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΑΝΔΡΟΣ

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 34

ΕΝ ΑΝΔΡΩ ΤΗ 29 Νοεμβρίου 1976

Πρὸς τὸν Σεβαστὸν Μητροπολίτην Σύρου, Τήνου, Ἀνδρου, Κέας καὶ Μήλου
Κύριον Κύριον Δωρόθεον
Σύρον

Σεβασμιώτατε ἅγιε Γέροντα,

Ὡς τυγχάνει καὶ εἰς ὑμᾶς γνωστόν, εἰς τὴν σεβασμίαν Μονήν μας φυλάσσεται μετὰ πάσης εὐλαβείας ἡ ἱερὰ καὶ χαριτόβρυτος κάρα τοῦ ὁσιομάρτυρος καὶ ἰαματικοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου τοῦ ἐν βυθέοις ἀθλήσαντος, ἑορτασομένου τὴν θ' Μαΐου.

Ἐπειδὴ τοῦ ἡμεῖς οἱ μοναχοὶ ὁ καὶ οἱ προσκυνηταὶ τῆς ἱερᾶς μονῆς πολλάκις προστρέχομεν εἰς τὴν χάριν τοῦ ὁσιομάρτυρος ἐπικαλούμενοι τὴν βοηθείαν τοῦ, ἐψάλλομεν κατὰ συνήθειαν πρὸ τῆς ἁγίας κάρας παρακλητικὸν κανόνα, ὄχι βεβαίως τοῦ ὁσιομάρτυρος ἅτε μὴ ὑπάρχοντος διούτου, ἀλλὰ τῆς Θεοτόκου. Ἐπιθυμοῦντες δὲ ὅπως συμπληρωθῇ καταλλήλως ἡ ὑμολογία τοῦ δευτέρου προστάτου ἁγίου τῆς μονῆς μας ἀπευθύνθημεν πρὸς τὸν νέον γωμανὸν τῆς ἐκκλησίας μας μοναχὸν π. Γεράσιμον Μικραγιαννανίτην ὑμογράφον, ἀσκούμενον ἐν ἁγίῳ ὄρει, ὅστις, τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ παρακλήσει ἡμῶν συνέταξεν εἰδικὸν παρακλητικὸν κανόνα, χαιρετισμούς, καὶ ἐγκώμια εἰς τὸν δι' ὅλοιος ἀθλητὴν τῆς πίστεώς μας.

Τὴν συγγραφεῖσαν ἱερὰν ἀκολουθίαν, παρακλητικὸν κανόνα, χαιρετισμούς καὶ ἐγκώμια τοῦ ὁσιομάρτυρος, ὑποβάλλω τῇ ὑμετέρᾳ σεβασμιότητι, παρακαλῶν ὅπως προωθήσητε ταῦτα εἰς τὴν ἱερὰν σύνοδον τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πρὸς ἔγκρισιν διὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν.

Ἀσπαζόμενος τὴν δεξιὰν τῆς ὑμετέρας σεβασμιότητος διατελῶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ
Ὁ Ἡγούμενος τῆς ἐν Ἀνδρῳ Μονῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς τὰς ὥρας

Ἀρχιμ. Δωρόθεος Θεμελής

† ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΔΩΡΟΘΕΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΡΟΥ ΚΛΠ.

Ἐν Ἑρμουπόλει τῇ 10η Δεκεμβρίου 1976

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 1584.

Πρός
Τήν Ἁγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἀθήνας

Εὐλαβῶς ὑποβάλλομεν δύο ἀντίγραφα Παρακλητικοῦ Κανόνος εἰς τόν Ἅγιον Ὁσιομάρτυρα ΝΙΚΟΛΑΟΝ τόν ἐν Βουνένοις τῆς Θεσσαλίας καί παρακαλοῦμεν ὅπως περιβάλητε τοῦτον διά τῆς Ὑμετέρας ἐγκρίσεως.-

Ἡ ἀκολουθία αὕτη τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος εἶναι ποίημα τοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.-

Ἐλάχιστος ἐν Κυρίῳ ἀδελφός

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (Τ.Τ. 140)

ΑΡΙΘ. { ΠΡΩΤ. 6142/76 / ΔΙΕΚΠ. 740

ΑΘΗΝΗΣΙ ΤΗ 31 Μαΐου 1976

ΘΕΜΑ:

Πρός
Τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Σύρου - Τήνου κλπ κ. Δωρόθεον

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Ἔχοντες ὑπ'ὄψιν τήν ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τοῦ ὑπ'ἀριθ.1584/10-12-1976 ὑμετέρου ἐγγράφου Ἰ.Ἀκολουθίαν Παρακλητικοῦ Κανόνος εἰς τόν Ὁσιομάρτυρα Νικόλαον τόν ἐν Βουνένοις,ποιηθεῖσαν ὑπό τοῦ Ὁσιολ. Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου,ὡς καί τήν σχετικήν εἰσήγησιν τοῦ Σεβ.Μητροπολίτου Χίου κ.Χρυσοστόμου,ὡς Προέδρου τῆς Συν.Ἐπιτροπῆς Θ.Λατρείας,Συνοδικῇ ἀποφάσει,ἐγκρίνομεν ταύτην ὡς καλῶς ἔχουσαν,καθ'ὅσον οὐδέν τό ἀπᾶδον πρός τε τά δόγματα καί τάς παραδόσεις τῆς καθ'ἡμᾶς Ἁγιωτάτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας περιέχεται ἐν αὐτῇ καί παρακαλοῦμεν,ὅπως κατά τήν τάξιν ὑποβάλητε ἡμῖν πέντε ἀντίτυπα τῆς ἐκδοθησομένης ἀνωτέρω Ἱερᾶς Ἀκολουθίας διά τό Ἀρχεῖον τῆς Συνοδ.Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας.

Ἐπί τούτοις κατασπαζόμενοι τήν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ'ἀγάπης.-

Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

+ Ο ΤΑΛΑΝΤΙΟΥ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνοδικήν Ἐπιτροπήν Θείας Λατρείας
Παρ'Ἡμῖν

Α'ΚΟΛΟΥΘΙ'Α
ΤΟΥ' Α'ΓΙΟΥ ΕΝΔΟ'ΞΟΥ Ο'ΣΙΟΜΑ'ΡΤΥΡΟΣ

ΝΙΚΟΛΑ'ΟΥ
ΤΟΥ' ΝΕ'ΟΥ,

Τοῦ ἐξ Α'νατολῆς, καὶ ἐν τοῖς Βουνοῖς, ἀσκήσαντος, καὶ ἀθλήσαντος.

ΠΑΡΑ' Α'ΚΑΚΙ'ΟΥ Ι'ΕΡΟΜΟΝΑ'ΧΟΥ

Τὸ διακρίσει πρῶτον μὲν συμπεθεῖσα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐρωτοθεῖσα.

Δεύτερον δὲ ὕφει ἑτέρῳ συμπεθεῖσα, καὶ διορθωθεῖσα παρὰ τοῦ ταπεινοῦ ἐν Ἱερομονάχοις Ι'ΩΣΗ'Φ, καὶ Α'ρχιμανδρίτου τῆς Μεγάλης Ε'κκλησίας τοῦ ἐκ φορνᾶς τῆς ἀγράφων.

Α'ξιώσει καὶ θερμῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Τιμιωτάτου καὶ Λογιωτάτου

ΚΥΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ'ΝΟΥ

Υἱοῦ τοῦ Μακαρίτου Α'λεξίου τοῦ ἐκ Κώμης κλειτζῆ τῆς ἀγράφων.

Ἐν ᾗ διατελεῖ Παύσεπτος καὶ Ἱερὸς Ναὸς αὐτοῦ τοῦ Ο'σιομάρτυρος Θαυματουργοῦ

ΝΙΚΟΛΑ'ΟΥ.

❋ ❋ ❋

αψγά. Ε'ΝΕΤΙ'ΗΣΙ. 1791.

Παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίου τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.

CON LICENZA DE' SUPERIORI.

Ἱστῶμεν στίχους δ᾽ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ.δ᾽.
Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πᾶσαν ὑπερβὰς τὴν αἴσθησιν, καὶ πρὸς τὴν ἄνω ζωήν, μεταθεὶς τὴν διάνοιαν, λογισμῷ θεόφρονι, καὶ ψυχῇ μεγαλόφρονι· τῆς εὐτελείας καὶ ταπεινότητος, τῶν ὁρωμένων κατάπεφρόνηκας· καὶ τὰ ἀόρατα, ὡς σοφὸς ἐπόθησας, τὸ τοῦ Χριστοῦ, πάθος ἐκμιμούμενος, μάρτυς Νικόλαε. (δίς)

Πᾶσαν τῶν ἐχθρῶν τὴν ἔφοδον, καὶ διωκτῶν τὰς ὁρμάς, καταλύσας τῇ χάριτι, τὸν τῆς νίκης στέφανον, ἀνεδύσω πανόλβιε· τῆς ἀκηράτου ἀγαλλιάσεως, καὶ τῆς ἀφράστου καταξιούμενος· θείας ἐλλάμψεως, ἔνθα νῦν γενόμενος ἁμαρτιῶν, αἴτησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Πλήρης γενναίου φρονήματος, σὺ τὴν πλευρὰν λογχευθείς, καὶ τὴν κάραν τεμνόμενος, ὡς πρῶτος τὴν ἄσκησιν, ὦ πολύλλα Νικόλαε. Ἀνδρειοτάτῃ γνώμῃ ὑπέφερες, τὴν εἰς αἰῶνας ἀποκειμένην σοι· δόξαν θεώμενος, τὴν μὴ διαπίπτουσαν καὶ προορῶν, τὴν διαιωνίζουσαν μακαριότητα.

Δόξα... Ἦχος πλ.β᾽.

Ἐξέλαμψε σήμερον ἡ ἔνδοξος μνήμη σου, Ὁσιομάρτυς Νικόλαε· συγκαλοῦσα ἡμᾶς τοὺς φιλεόρτους, πρὸς αἴνεσιν καὶ δόξαν Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν· ὅθεν καὶ προστρέχο-

ντες τῇ σορῷ τῶν λειψάνων σου, ἰαμάτων χαρίσματα λαμβάνομεν· καὶ τὸν σὲ στεφανώσαντα Σωτῆρα Χριστόν, ἀνυμνοῦντες δοξάζομεν, καὶ σὲ κατὰ χρέος μακαρίζομεν.

Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Κομέν σε πολλῶν, δοτῆρα χαρισμάτων, θεράπον τοῦ Κυρίου, πληροῖς γὰρ τὰς αἰτήσεις, τῶν πίστει προστρεχόντων σοι.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Κάλλος τῶν ἀθλητῶν, εὐπρέπεια Ὁσίων· Χριστιανῶν ὁ φύλαξ, προσδέχου τὰς αἰνέσεις, τῶν πόθῳ εὐφημούντων σε.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ θεοῦ ἡμῶν, ἐξανθήσει.

Λεύτε τῶν εὐσεβῶν, τὰ πλήθη συνελθόντα, ἐν ὕμνοις ἐγκωμίων, Νικόλαον τὸν νέον, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν.

Δόξα...

Πανένδοξε Τριάς, ἐλέησον καὶ σῶσον, τοὺς πίστει τε καὶ πόθῳ, λατρεύοντας οἰκτίρμον, θεοπρεπῶς τῷ κράτει σου.

Καὶ νῦν...Θεοτοκίον

Χαῖρε ἡ τὴν χαράν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς προμήτορος.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ΄. Ὡς τῶν αἰχμαλώτων

Ὡς τῶν νοσούντων ὁ ἄμισθος ἰατρός, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, θλιβομένων τε θερμὸς ὑπερασπιστής, καὶ τῶν ἐν πανοίαις ἀνάγκαις ὑπέρμαχος, Ὁσιομάρτυς ἕως ἑώας Νικόλαε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχ. η΄ καὶ ψάλλομεν τῆς τυχούσης ἑορτῆς Γ΄ καὶ τοῦ Ἁγίου ε΄.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταμάτων

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, ὕμνοις τιμήσωμεν Νικόλαον τὸν Νέον, τὸν ἀσκήσει μὲν πρῶτον, εἶτα δὲ ἀθλήσει τὸν πτερνιστὴν, καταβαλόντα διάβολον· καὶ συμπολίτην ὀφθέντα μάρτυσι νῦν, καὶ ἀγγέλοις ἰσοστάσιον.

Ὡς ἀκαθαίρετον πύργον, ταῖς τοῦ ἐχθροῦ προσβολαῖς, ἀναφανέντα ὄντως, ὀρθοδόξων τε σθένος, τεῖχος καὶ βεβαίαν, σκέπην ἡμῶν, τὸν Νικόλαον μέλψωμεν· ἵνα πρεσβεύῃ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τιμώντων νῦν τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Ὦ πᾶσα Ἑλλάς τε, χαῖρε καὶ χόρευε, καὶ τῶν Βουνένων τόπος, Νικολάου τοῦ Νέου· ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει ἐκλάμψαντος νῦν, καὶ πηγάζοντος θαύματα, τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει εἰλικρινεῖ, καὶ Χριστὸν ἀτενῶς δοξάζουσιν.

Πυρακτωθεὶς τῇ ἀτάπῃ, τοῦ Παντοκράτορος· Νικόλαε τρισμάκαρ ἡδονὰς τοῦ σαρκίου, καταβεβεσας ἐμφρόνως, δρόσῳ σοφέ, πόνων τῶν τῆς ἀσκήσεως, καὶ τῆς ἀθλήσεως στέφει ὡραϊσθείς, τῶν Ἀγγέλων συνευφραίνῃ χοροῖς.

Πιπλὴν χαρὰν ἐσχηκότες, τῇ ἀναστάσει Χριστοῦ, καὶ τῇ σεπτῇ ἀθλήσει, τοῦ σοφοῦ Νικολάου· δίπλοῦς οὖν καὶ τοὺς ὕμνους προσάγωμεν νῦν, καὶ θερμῶς ἀνακράζωμεν. Σῷσον ἡμᾶς πανάγιε Βασιλεῦ, Νικολάου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β΄.

Δεῦτε ἑῷα πλήθη καὶ ἑσπέρια, δεῦτε καὶ τοῖς στέμμασι τῶν εὐφημιῶν ἀναδήσωμεν, τὸν Ὅσι-

ον καὶ μάρτυρα Νικόλαον, τὸν ἐν Βουνένοις ἀθλήσαντα, καὶ τὴν πλευρὰν λοιχευθέντα ὡς ὁ Δεσπότης Ἰησοῦς, ὑπὲρ οὗ προθύμως καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Διὸ παρ᾽ αὐτὸ συναλάλεται καὶ ἱκετηρίαν ποιεῖται ὑπὲρ ὑμῶν, τῶν ἐν πίστει ὑμνούντων αὐτοῦ τὴν ἄθλησιν.

Καὶ νῦν... τῆς Ἑορτῆς

Εἴσοδος· Τὸ Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.
Κεφ.ΜΓ᾽ 9 - 14

Τάδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· Τίς ἀναγγέλει ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀταγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι καὶ συνῆτε ὅτι ἐγώ εἰμι. Ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος θεός, καὶ μετ᾽ ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγώ εἰμι ὁ θεός, καὶ οὐκ ἔσται πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ἀνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ θεός· ὅτι ἀπ᾽ ἀρχῆς ἐγώ εἰμί, καὶ οὐκ ἐστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καί τίς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.
Κεφ. Γ᾽ 1 - 9

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ᾽ ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ᾽ αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.
Κεφ. Ε᾽ 15

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους, ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν, λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὁπλο-

ποιήσει τὴν κλῖσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἁλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πληρεῖς ῥιφήσονται χάλαζαι· ἀτανακτήσει κατ᾽ αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀπότομως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ τεταυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτήν.

Ἰδιόμελα.
Ἦχος α΄.

Ὅσιε καὶ μάρτυς Νικόλαε· σὺ τοῦ ἀμηχάνου κάλλους τοῦ Χριστοῦ ἐφιέμενος, ῥέουσαν δόξαν, καὶ ἡδονὰς τὰς τοῦ σώματος καταφρόνησας, διὸ ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει ὑπερεκλάμψας, ὡς Ἥλιος λάμπων παρίστασαι τῷ Χριστῷ, καὶ διηνεκῶς αὐτῷ πρεσβεύεις, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην τρίβον διοδεύσας, κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ Δεσπότου, παμμάκαρ Νικόλαε· καὶ νηστείαις καὶ κακουχίαις, τὴν σάρκα καταμαράνας ὑπερφυῶς, τὸν δυσμενῆ τῶν ψυχῶν κατέτραξας· καὶ νῦν μετ᾽ Ἀγγέλων εὐφραίνῃ ἀοιδίμε· τὸν Σωτῆρα δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Ἦχος γ΄.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τοὺς ἀσκητικούς σου καὶ μαρτυρικοὺς πόνους πανσεβάσμιε; Σὺ γὰρ ἐξ ἑῴας ἐν Βουνένοις ἐλθών, ὡς κρίνον ἀσκητῶν καὶ ἀθλητῶν, ὡς ἐν λειμῶνι ἐξήνθησας· καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, πνοαῖς βασάνων ποικίλων, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι εὐωδίασας· διὸ καὶ ἡμεῖς ὡς θερμὸν προστάτην σε κεκτημένοι, δεόμεθά σου ἐκτενῶς, ἵνα πρεσβεύῃς Χριστῷ, ὅπως ἵλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦχος δ΄.

Πηγὴν ἰαμάτων κεκτημένος, ἄτιε Νικόλαε, τὰς ἰάσεις ἑκάστοτε τοῖς δεομένοις παρέχεις, ὡς ἀπείρων δωρεῶν ἀξιωθείς, παρὰ τῆς ἀενάου πηγῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· οὗ καὶ τῶν παθημάτων κοινωνὸς γενόμενος, ἀσκηταῖς καὶ μάρτυσι συγχορεύεις αἰώνια· οἶδε γὰρ δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, καὶ τὰ

βραβεῖα παρέχειν, τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ ᾑθληκόσιν· ὡς ἔχων οὖν παρρησίαν μετίστην πρὸς αὐτόν, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α΄.

Τίφη Ὁσίων καὶ Μαρτύρων, τὴν ἔνδοξον ἄθλησιν Νικολάου τοῦ Νέου ἐθαύμασαν, καταπλαγέντα τὴν ἀκλινῆ καρτερίαν αὐτοῦ. Χοροί τε Ἀγγέλων ἐπεκρότησαν ἐξαισίως, καὶ παραλαβόντες τὴν ἀοίδιμον τοῦ Μάρτυρος ψυχήν, μοναῖς αἰωνιζούσαις χαρμοσύνως ἐντεθείκασιν· ἣ καὶ λαμπρῶς παριστάμενη τῷ τρισακτίνῳ τῆς τριάδος φωτί, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύει τοῦ λυτρωθῆναι, ἐπηρείας τοῦ ἀλάστορος.

Καὶ νῦν... τῆς Ἑορτῆς.

Αἱ συνήθεις Εὐχαὶ παρὰ τοῦ Ἱερέως κ.λ.π.

Εἰς τὸν Στίχον.

Προσόμοια.
Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἀσκητικοὺς ἀληθῶς, μαρτυρικούς τε ὑποστάς πόνους ἄτιε, Νικόλαε ἐν Βουνένοις, οἷα ἀδάμας στερρός, πρὸς τὰς παρατάξεις ἐνστησάμενον· ἐχθρῶν τῶν ἀθέων, θύειν εἰδώλοις πειθώντων σε, καὶ πειρωμένων, σοῦ τὸν πύργον τῆς πίστεως, βάλλειν τάχιστα, προσκυνεῖν τε τὰ ξόανα· σὺ δὲ ἐνδυναμούμενος, δυνάμει τοῦ Πνεύματος ἠσχυνας τούτους ἐμφρόνως, ὁμολογίᾳ τῆς πίστεως· Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, δι᾽ ἧς εὗρες σωτηρίαν καὶ μέτα ἔλεος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Χαίροις τῶν μοναστῶν καλλονή, καὶ τῶν Μαρτύρων τὸ φαιδρὸν ἀγαλλίαμα, ἡ πλῶσσα ἡ ὀξυτάτη, ὁ διαυγὴς ὀφθαλμός, ἐν Βουνένων τόπῳ ὥς περ ἥλιος· λαμπρῶς ἀπαστράψας, ἐνθέοις μάκαρ χαρίσμασι, καθωράϊσας τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώματι, ἀπαθείᾳ τε καὶ πολλῇ ὁσιότητι· χαίροις στῦλε τῆς πίστεως, καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, κηρυξ τριάδος τῆς θείας, Πατρὸς Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος· ἣν νῦν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέτα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Χαίροις ὡς νικητὴς τῶν παθῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος, ὡς λύκων πριωμένων, ἐφορμησάντων ἐν σοί, ἐν Βουνένοις μάκαρ ἡσυχάζοντι· ἐν οἷς καὶ τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς ἐρταζόμενος, ἐπιστηρίζων τοὺς σὺν σοὶ οὓς ἐτύχανες, καὶ βοῶν αὐτοῖς, μέτα θάρσους ἀντίστητε· μὴ ὅλως δειλανδρίσωμεν, πρὸς πίστιν τὴν ἔνθεον, ἀλλὰ τὸ σῶμα προδόντες, ψυχὰς Κυρίῳ προσάξωμεν· παρ᾽ οὗ ἡ εἰρήνη, καὶ ἡ ἄφεσις σφαλμάτων καὶ μέτα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν καὶ πανηγυρίσωμεν· ἰδοὺ γὰρ ἐξέλαμψεν ἡ φαιδρά, καὶ πάμφωτος μνήμη, τοῦ ἐξ ἑῴας ἐν μάρτυσι Νικολάου· ὃς ἐν ἀσκήσει τὴν σάρκα νεκρώσας, τῷ μαρτυρικῷ στέφει κεκόσμηται· διὸ καὶ ἡ σορὸς τῶν θείων λειψάνων αὐτοῦ, ἀφθόνως πηγάζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, τοῖς προσιοῦσι μετὰ πόθου καὶ πιστῶς ἑορτάζουσι, τὴν ἔνδοξον αὐτοῦ ἄθλησιν, οὗ ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, ἐλέησον καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ'. Ὡς τῶν αἰχμαλώτων.

Ὡς τῶν νοσούντων ὁ ἄμισθος ἰατρός, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, θλιβομένων τε θερμὸς ὑπερασπιστής, καὶ τῶν ἐν πανοίαις ἀνάγκαις ὑπέρμαχος, Ὁσιομάρτυς ἐξ ἑῴας Νικόλαε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόλυσις.

Μετὰ Τὸν Ἑξάψαλμον Τό, θεὸς Κύριος.
Ἀπολυτίκιον πρῶτον Τῆς Ἑορτῆς, εἶτα Τοῦ Ἁγίου καὶ πάλιν Τῆς Ἑορτῆς.
Μετὰ Τὴν α΄ στιχολογίαν, Κάθισμα Τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α΄. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, Τὴν ὑπέρφωτον μνήμην, Τιμήσωμεν πιστοί, Νικολάου Τοῦ νέου, καθεῖλε Τὰρ στερρότατα, Τῶν βαρβάρων Τὸ φρύαγμα, δυναμούμενος Τῇ Τοῦ Δεσπότου ἰσχύϊ· ὑπὲρ οὗ ἀθλῶν, Τὴν κεφαλὴν ἀπεγμήθη, δι᾽ ὃ καὶ δεδόξασται.

Δόξα... Τὸ αὐτό, Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ Τὴν β΄ στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁσίοις καὶ Μάρτυσι συνεπαλάλλῃ σοφέ, ἐκχέας Τὸ αἷμά σου, ὑπὲρ Χριστοῦ Τοῦ θεοῦ· Νικόλαε ἔνδοξε, χάριν οὖν ἰαμάτων, ἡ σορὸς σῶν λειψάνων, βρύει Τοῖς προσιοῦσιν, εὐλαβείᾳ καὶ πίστει· καὶ πόθῳ Τὴν σὴν μνήμην πανηγυρίζουσιν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ Τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὡραιότητα.

Πέλων Τάγματα, μάκαρ ἐθαύμασαν, Τὴν καρτερίαν σου, ἐν Τῇ ἀθλήσει σου· Τὸ σὸν Τὰρ Νικόλαε σεπτόν, σῶμα λόγχῃ ἔτρώθη· σπαραγμοὺς ὑπήνεγκας, μαστιζόμενος ἔφερες, χαίρων Τε ὑπέμεινας, κεφαλῆς Τὴν ἀφαίρεσιν, διὸ Τῷ Χριστῷ συμβασιλεύῃς, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῷ πρεσβεύων.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοί.

Τὸ α΄ Ἀντίφωνον Τοῦ δ΄. Ἤχου καὶ Τὸ Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει· καὶ ὡσεὶ

κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.
Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς τοῦ θεοῦ ἡμῶν, ἐξανθήσει.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.
Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων...
Ζήτει ἐν τῷ Ὄρθρῳ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου.

Ὁ Ν' Ψαλμός, καὶ

Δόξα... Ἦχος β'.
Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου, πρεσβείαις Ἐλεήμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν...
Ταῖς τῆς θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεήμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἐλέησόν με ὁ θεός...
καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν ἰδιόμελον τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. β'.

Ὁσιομάρτυς Νικόλαε, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ γενναιοπάτε· σὺ ἐκ τῆς ἑῴας ὁρμώμενος, ταῖς τῶν σῶν θαυμάτων ἀκτῖσιν, ὡς ἥλιος καταφωτίζεις τὰ πέρατα καὶ τοὺς ἐν νόσοις κατακειμένους λυτροῦσαι, ταῖς πρὸς Χριστὸν ἀπαύστοις πρεσβείαις σου.

Ὁ ἱερεύς: Σῶσον ὁ θεὸς κ.λ.π.

Οἱ Κανόνες
Τῆς Ἑορτῆς εἰς η' καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ς'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ὠδὴ α'.

Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἀμέτοχον ὄντα με, σοφίας πάσης καὶ χάριτος· καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν ὅλως ἀδόκιμον, παιδαγώγησον, ὑμνεῖν σε τὸν φωσφόρον, Νικόλαον μάρτυρα τὸν παναοίδιμον.

Πολύνας τὸ σῶμά μου, καὶ τὴν ψυχὴν ὁ πανάθλιος, προσφεύγω σοι Ἅγιε, καθικετεύων σε, τῇ πρεσβείᾳ σου, σωφρόνησον καὶ σῶσον, πασῶν με λυτρούμενος τῶν περιστάσεων.

Γεώδη καταλέλιπες, ὡς νουνεχὴς παναοίδιμε, στρατείαν τὴν πρόσκαιρον ἀποσεισάμενος, καὶ αἰώνιον, κατέλαβες στρατείαν, ἀεὶ εὐφραινόμενος σὺν τοῖς συνάθλοις σου.

Πλησθεὶς ἀγαπήσεως, θείας Τρισμάκαρ Νικόλαε, βασάνους ὑπέμεινας καρτερικώτατα· καὶ ἀσκητικοῖς ἠλαϊσμένος πόνοις, Χριστῷ προσενήνεξαι θῦμα πανάριστον.

Δόξα...
Τριάδα ἀμέριστον, ὑμνολογοῦντες δοξάζομεν, καρδίᾳ καὶ στόματι, θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν, ἱκετεύοντες, αὐτὴν ἡμῖν πταισμάτων, ἄφεσιν δωρήσασθαι δι' ἀγαθότητα.

Καὶ νῦν...θεοτοκίον.
Τὴν μόνην ἀμόλυντον, ὁ ῥυπαρὸς καὶ πανάσωτος, ἐγὼ ὑπερύμνητε, ὑμνεῖν οὐ σθένω σε, ἀλλὰ δέο-

μαι, τὰς φρένας φώτισόν μου, καὶ κάθαρον ἄσωιλε, ἵνα δοξάζω σε.

Καταβασίαι. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὠδὴ Γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους θεόκε.

Δοξάζει τὴν μνήμην σου πάμμακαρ, ὁ κτίστης τῶν ὅλων καὶ θεός, σὺ γὰρ αὐτὸν ἐδόξασας, γενναίοις ἀγωνίσμασιν· ὅθεν ἀξίως εἵλησας, τὰς ἀμοιβὰς τῶν καμάτων σου.

Ζήτων σε ὁ ἐξ ἑῴας ἄρχων, ἐν ὄρει Βουνένων ἀκριβῶς, ὡς εἶδέ σε ἐκλάμπονταα, ἔνδον δρυῶν πανόλβιε· πολλῆς χαρᾶς ἐμπίπλαται, καὶ τὴν ὑγείαν ἀπέλαβεν.

Ἀσκήσει στενὴν τρίβον ὁδεύσας, πρὸς πλάτος ὁδεύεις νῦν σοφέ, τοῦ οὐρανοῦ γηθόμενος, Χριστῷ συνὼν τῷ κτίστῃ σου· ὑπὲρ οὗ καὶ τὴν κάραν σου, ὑπὸ βαρβάρων ἀφῃρήσαι.

Τοῦ κόσμου τὰ πέρατα ἐξᾴδει, λαμπρῶς τὰ θαυμάσια τὰ σά, θαυματουργέ Νικόλαε, καὶ σοῦ τὴν μνήμην ἔνδοξε, φαιδρῶς πανηγυρίζουσι, Χριστὸν ὑμνοῦντα τὸν Κύριον.

Δόξα...

Ἀκτίστος φύσις καὶ οὐσία, ἡ πανυπερούσιος τριάς, καὶ βασιλεία μόνιμος, καὶ ὄντως ἀδιάδοχος, ζωῆς τῆς αἰωνίου σου, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας ἀξίωσον.

Καὶ νῦν...θεοτοκίον.

Σεσί με θεὸς ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' οἶκτον ἀμέτρητον Ἁγνή, κλαπέντα βρώσει πρότερον, ἀπάτῃ τῇ τοῦ ὄφεως, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ἄφθαρτον, πάλιν ζωὴν εἰσοικίζει με.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον.

Τοῦ σταυροῦ τῇ δυνάμει καθοπλισθείς, ἀπειλὰς τῶν βαρβάρων μὴ πτοηθείς, προθύμως διήνυσας, τὸν ἀγῶνα μακάριε· εὐτολμίᾳ ἐλέγξας αὐτῶν τὴν δυσέβειαν, καὶ σοφῶς ἐκδιδάξας τοῦ λόγου τὴν σάρκωσιν· ὅθεν τοὺς στεφάνους, παρ' αὐτοῦ ἐκομίσω, ἀξίους τῶν πόνων σου καὶ ἱδρώτων σου Ἅγιε, Ὁσιομάρτυς Νικόλαε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα...

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐξ ἑῴας ἤστραψεν ὡς ἑωσφόρος, ὁ Χριστοῦ ἀπτῆτος, καὶ μέγας ὄντως ἀθλητής. Ὁσιομάρτυς Νικόλαος, ὃς ἐν Βουνένοις ἀσκήσας ἐνήθλησεν.

Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Ὠδὴ δ'.

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἡσυχὸς τῶν σῶν λειψάνων, ἀθλοφόρε Νικόλαε, πᾶσι τοῖς νοσοῦσι, ῥῶσιν τε καὶ σθένος χαρίζεται· καὶ διασῴζει πανοίας περιστάσεως, τοὺς κραυγάζοντας, δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Εὐμπασα ἡ θεσσαλία, νέε Μάρτυς Νικόλαε, καὶ Ἑλλὰς τε πᾶσα, μέγαν σε προστάτην ἐπωλούτισαν· καὶ ἑορτάζουσι πάντες εὐφραινόμενοι, καὶ κραυγάζουσι, δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ὅναρ ὤφθης ἀθλοφόρε, ἀσθενοῦντι τῷ ἄρχοντι, φήσας δραμὼν τάχει, ὄρει τῶν Βουνένων, εὑρήσεις με, παρὰ πηγὴν ἐν δρυσί, καὶ λήψῃ ἴασιν, τῆς δεινῆς ἀσθενείας, ὤ! θαῦμα παράδοξον.

Ἀσπαζόμεθα ἐν πίστει, σὴν εἰκόνα Νικόλαε· δρύας τε πηγὴν τε, χῶρον τῶν Βουνένων ὃν ἤρδευσας, μαρτυρικῷ σου παμμάκαρ θείῳ αἵματι, καὶ κραυγάζομεν, δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Δόξα...

Ἐν τρισὶ τοῖς χαρακτῆρσιν, ἀνυμνῶ τὴν θεότητα, τὸν Πατέρα μέλπω, ἅμα τῷ Υἱῷ σὺν τῷ Πνεύματι· μίαν οὐσίαν καὶ δόξαν ἕνα Κύριον, τὸν ὑμνούμενον ὑπὸ πασῶν τῶν δυνάμεων.

Καὶ νῦν...θεοτοκίον.

Θεοτόκον ὡς τεκοῦσαν, σὲ θεὸν μετὰ σώματος, ἀνυμνολογοῦμεν, πᾶσαν ἀποτρέποντες αἵρεσιν· ἐν ἑαυτῷ γὰρ ὁ λόγος ἐξ αἱμάτων σου, σάρκα ἔμψυχον, ζωοπλαστήσας ἐπέφανεν.

Ὠδὴ ε΄.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Χαρίσης ὑπέρμαχοι, πάσης δ' Ἑλλάδος ὤφθητε, Νικόλαε μάρτυς τοῦ Κυρίου· σὺν Ναυουδίῳ καὶ Γρηγορίῳ σοφῷ, ἅμα Χριστοφόρῳ καὶ λοιποῖς, ὑμῖν συναθλήσασιν, ἀηττήτῳ φρονήματι.

Μιχαήλ, Ἀκίνδυνε, Θεόδωρε, Παγκράτιε, Αἰμιλιανέ, καὶ Παντολέων· σὺν Ἁρμοδίῳ, καὶ Ἰωάννῃ σοφῷ, ἅμα Δημητρίῳ τῷ κλεινῷ, ἄφεσιν αἰτήσασθε, τοῖς ὑμᾶς ἑορτάζουσι.

Οὐδέν σε ἐχώρισε, Χριστοῦ ἀτάτως ἔνδοξε, οὐ λόγχη, οὐ βέλος, οὐδὲ ξίφος· ἀλλ' οὐδὲ θάνατος βιαιότατος, ταῦτα πάντα ἤδιστα ἥτοῦ, ἵνα τοῖς συνάθλοις σου, συγχορεύῃς αἰώνια.

Γυνιόνως ἀράμενος, Σταυρὸν τὸν σὸν πανόλβιε, Χριστῷ τῷ θεῷ κατηκολούθεις· καὶ τούτου δὲ μιμητὴς γέγονας, καὶ τῶν παθημάτων κοινωνός, ὅθεν τῆς λαμπρότητος, ἀπολαύεις πανάριστε.

Δόξα...

Τριὰς ὁμοούσιε, μονὰς ἡ τρισυπόστατος, ῥῦσαί με πανοίας ἐπηρείας· τοῦ ἀλλοτρίου καὶ καθοδήγησον, τρίβον εἰς εὐθεῖαν τοῦ ποιεῖν, τὰ εὐαρεστοῦντά σοι ὅπως τύχω ἀφέσεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Πρὸς σέ μου τὴν ἄπασαν, ἐλπίδα κόρη τίθημι, πρὸς τοὺς οἰκτιρμοὺς καταφεύτω· βλάβης δαιμόνων δεῖξον ἀμέτοχον, τὴν κατασοθεῖσάν μου ψυχὴν καὶ ἐξασθενήσασαν , ἡδονῶν ἐπικλίσεσιν.

Ὠδὴ ς΄.
Ἐβόησε προτυπῶν.

Συνώνυμος τοῦ ἐν Μύροις Νικόλαε τέτονας, καὶ θαυμάτων, καΐ ἐκεῖνον ἀφθόνως μετείληφας· ἐκ κινδύνων σώζων, τοὺς ἐν πίστει θερμῇ σοι προστρέχοντας.

Θαῦμα πρὸς λεπρὸν ὄντα Μάκαρ ἰάτρευσας, παραχρῆμα, καθαρίσας τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώματι· ὃς σπουδῇ σὸν οἶκον, ἀνεδείματο μάρτυς Νικόλαε.

Οὐκ ἄξιον ὦ παμμάκαρ σιτᾶν σὰ τεράστια, ἀλλ᾽ εἰς δόξαν, τοῦ Κυρίου λαμπρῶς διηγήσασθαι· ἵνα ἀνυμνῆται, ὑπὸ πάντων πιστῶς καὶ δοξάζηται.

Τῇ αἰτλῇ τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ λαμπρυνόμενος, τῶν εἰδώλων, τὸ ζοφῶδες πανσόφως διέλυσας· τῶν βαρβάρων θράσος, ἐκνικήσας εἰς τέλος μακάριε.

Δόξα...

Τρισάκτινον τρισυπόστατον μίαν θεότητα τὸν Πατέρα, σὺν Υἱῷ τε καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· εὐσεβῶς κηρύττω, ἐν τὰ τρία θεὸν ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Οὐρανώσας τεωθεῖσαν τὴν φύσιν πανάμωμε, τῶν ἀνθρώπων, καὶ φθαρεῖσαν, αὐτὴν ἐκαινούργησας· διὰ τοῦτο πόθῳ, ἀσιγήτοις φωναῖς σε τεραίρομεν.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐξ ἑῴας σήμερον ἀναφανέντα, ὡς ἀστέρα πάμφωτον, καὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς δυσμὰς , ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσαντά, σε ἀνυμνοῦμεν τὸν Νέον Νικόλαον.

Ἕτερον.

Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ ἄνω ζητῶν, τῶν κάτω καταφρόνησας, καὶ κόσμον λιπὼν θεῷ ἠκολούθησας. Ἐξ ἑῴας ἄριστε, ἐν Βουνένοις παρῴκησας, ἐν οἷς θῦμα τενόμενος, Χριστῷ προσενήνεξαι Νικόλαε.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Προδρόμου τὰς τρίβους διὰ ζήλου μάκαρ ἐσχηκώς, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἔνδον τῆς σῆς περιφέρων καρδίας, τὴν φάσκουσαν, μετανοεῖτε· ἀπάρας τῆς σῆς πατρίδος, ὑπερόπτης τενόμενος νεότητος, κόσμου, πλούτου καὶ ῥεούσης δόξης, οἷά τις ἀετὸς ὑπόπτερος ἵπτασαι ἐν Βουνένοις τῆς θεσσαλίας. Κἀκεῖ τῆς διὰ Χριστὸν

ποθουμένοις σοι ἡσυχίας τυχών, οὐ μόνον ὑπερβαλλούσῃ ἀσκήσει τὴν σὴν ψυχὴν κατεκάλυνας, ἀλλὰ καὶ μαρτυρικῷ στέφει, κατὰ τοὺς πάλαι ἐνδόξους Μάρτυρας, κατεκοσμήθης ἀείμνηστε· καὶ εὐῶδες θῦμα γενόμενος, Χριστῷ προσεύχεσαι Νικόλαε.

Συναξάριον

Τῇ θ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μαΐου, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ Νέου, τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς καὶ ἐν Βουνένοις τῆς θεσσαλίας ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος τοῦ Ἰαματικοῦ.

Στίχοι.

Γόνε Ἀσίας Ἑλλάδος κλέος
Πολλὰς ὑποστὰς Νικόλαε βασάνους,
Χαίρων ἀνῆλθες ἐν πόλῳ μάκαρ τάχος.
Ἀμφ' ἐνάτῃ Νικόλαον ἑῷον τῆθεν ἄειραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡσαΐου.

Στίχοι.

Ὃς ἄστορον προεῖδεν υἱομητρίαν,
Πρισθεὶς ἄναρχον εἶδεν υἱοπατρίαν.
Ἡσαΐας δ' ὁρῶν μέλλοντ' ἐνάτῃ χειρὶ
[πρίσθη

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεταλομάρτυρος Χριστοφόρου.

Στίχοι

Τὸν Χριστοφόρον οἶδά σε Χριστοφόρος,
Χριστῷ τυθέντα τῷ θεῷ διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, αἱ Ἅγιαι μάρτυρες Καλλινίκη καὶ Ἀκυλῖνα, αἱ διὰ τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου πιστεύσασαι τῷ Χριστῷ, σούβλαις ἀπὸ ποδῶν ἕως ὤμων διαπαρεῖσαι τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἐπιμάχου καὶ Γορδιανοῦ.

Ταῖς τοῦ σοῦ ἀθλοφόρου Νικολάου Χριστέ καὶ πάντων τῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Πληρωθήτωσαν αἰσχύνης οἱ παράνομοι, οἱ ἀπιστοῦντες Χριστῷ καὶ τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ· ἡμεῖς δὲ πιστεύομεν εἰς σὲ φιλάνθρωπε, ὅτι δέδωκας, τὸν ἀθλοφόρον ἅπασιν, ἰατρεῖον τοῖς νοσοῦσι.

Πῦν ἐξέλαμψεν ἡ χάρις τῶν θαυμάτων σου, μάρτυς ἀήττητε, ὥσπερ ἀστὴρ φωταυγής· καὶ παύει νοσήματα, ταῖς ἱκεσίαις σου, καὶ δαιμόνια, ἀποδιώκει Ἅγιε τῇ ἁφῇ τῶν σῶν λειψάνων.

Ρῦσαι Ἅγιε κινδύνων τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ἐπιβουλῆς τε ἐχθρῶν, καὶ νοημάτων πολλῶν· λιταῖς εὐπροσδέκτοις σου καὶ ἀποσόβησον, σμῆνος ἄθεον, Ἀταρηνῶν πανένδοξε, ἵνα πόθῳ σε ὑμνῶμεν.

Ὑφροσύνως τὴν χαρμόσυνον τεραίρομεν, μνήμην σου ἔνδοξε, καὶ προσκυνοῦμεν σεπτῶς, σορὸν

Τῶν λειψάνων σου, συμφώνως ψάλλοντες, ὑπερύμνητε, ὁ Τῶν πατέρων Κύριος, καὶ θεὸς εὐλοτητὸς εἶ.

Δόξα...

Προσκυνήσωμεν συμφώνως οἱ θεόφρονες, Τριάδα ἄναρχον, ἕνα θεὸν Τοῦ παντός, αὐτὴν δοτματίζοντες ἀδιαμέριστον, προαιώνιον, καὶ ποιητὴν τῆς κρίσεως, εὐσεβῶς ὁμολοτοῦντες.

Καὶ νῦν... θεοτοκίον.

Ὑποτέτακται τῷ τόκῳ σου πανάχραντε, ὡς ποιητῇ καὶ θεῷ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ τῆ, καὶ τὰ καταχθόνια καὶ ἀνυμνοῦσιν αὐτόν, ὃν ἱκέτευε, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, παρασχεῖν τοῖς σὲ τιμῶσι.

Ὠδὴ η΄.

Παῖδας εὐατεῖς .

Τίς σε κατ᾽ ἀξίαν εὐφημήσει, Νικόλαε νικηφόρε παναοίδιμε; Τίς δὲ ἀριθμήσει σου τὰ λαμπρὰ παλαίσματα· καὶ τὸ θαυμάτων μέτεθος τῶν σῶν πανένδοξε; Ἀλλὰ πόθῳ τιμῶμεν καὶ πίστει, τὸν δοξάσαντά σε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐκ τῆς σὺ πρὸς οὐρανοὺς ἀνέπτης, Νικόλαε τῶν μαρτύρων ἐτκαλλώπισμα, καὶ ἀπάτην ἅπασαν, τῶν δαιμόνων ἔφυτες· καὶ τῶν εἰδώλων ἅτιε τὴν ματαιότητα, διήλετξας στερρῶς καὶ νῦν κράζεις, σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπέβης ἐν αἵμασιν οἰκείοις, ὡς ἅρμασι στεφανῖτα παμμακάριστε, καὶ πρὸς ὑπερκόσμια βέβηκας σκηνώματα· παρὰ Χριστοῦ ἐπάξια τερὰ ληψόμενος, καὶ νῦν σὺν τοῖς ἀττέλοις κραυτάζεις, σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑλεων τενέσθαι στεφηφόρε, τὸν μόνον παμβασιλέα καθικέτευε, τοῖς τὴν σὴν πανίερον, μνήμην ἑορτάζουσιν· ἀμπλακημάτων ἄφεσιν, τούτοις αἰτούμενος, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔρτα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα...

Τρισὶν ὑποστάσεσιν ὑμνοῦμεν, ἕνα θεὸν τοῦ παντὸς τὸν ὑπερούσιον, ὃν Ἀττέλων τάτματα, εὐλαβῶς δοξάζουσιν· ἐν τρισατίοις ᾄσμασι καὶ μελωδήμασι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... θεοτοκίον.

Θαῦμα θαυμάτων πῶς ὁ πάσης, ἐπέκεινα κτίσεως θεὸς ἡμῶν, κτίζεται καὶ πλάττεται, ἐκ τῆς θεομήτορος· καὶ καινουρτεῖ θελήματι, καὶ ἀναπλάττει με, δι᾽ ἄμετρον αὐτοῦ εὐσπλατχνίαν, καὶ διὰ θανάτου, παρέχει τὴν ζωήν μου.

Ὠδὴ θ΄.

Ἅπας τητενής.

Χόρευε Ἑλλάς, ἰδίως δὲ Βούνενα καὶ ἡ ὑψήλιος, πανηγυριζέτω δέ, Χριστοῦ τὸ πλήρωμα τὴν πανένδοξον, τοῦ Νικολάου ἄθλησιν, καὶ ἐκβοάτω θερμῶς· χαίροις μάκαρ, ἀσκητῶν ἀλλάϊσμα, καὶ μαρτύρων βαιδρὸν ἀταλλίαμα.

Πάλαλε λαοί, καὶ ᾄσατε ἅπαντες ὡς ὁ Προφήτης βοᾷ, ὁ θεός, δοξάζεται, ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ἑκάστοτε, καὶ τοὺς αὐτοῦ θεράποντας στέφει ἐν χάριτι· καὶ δαιμόνων, λύει μηχανήματα, καὶ βροτοὺς διασώζει ὡς εὔσπλαγχνος.

Ρεύμασι τῶν σῶν, αἱμάτων μακάριε, πλάνην κατέσβεσας, τῶν εἰδώλων ἅπασαν, καὶ Ἐκκλησίας Χριστοῦ τὸ πλήρωμα, ὡς νικητὴς πανάριστος, ἅπαν ἐβαιδρυνας· διὰ τοῦτο, πόθῳ σὲ τεραίρομεν, καὶ ὑμνοῦμεν συμφώνως τὴν μνήμην σου.

Δέχου εὐμενῶς, Νικόλαε ἔνδοξε νίκης φερώνυμε, ὕμνους τοὺς δε Ἅγιε, οὓς ἐκ χειλέων ἀνάτων φέρομεν, καὶ τὴν σεπτήν σου ἄθλησιν πανηγυρίζομεν· ἐκβοῶντες, σπεῦσον ἐξελοῦ ἡμᾶς, πειρασμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων.

Δόξα...

Δεῦτε οἱ πιστοί, Τριάδα ἀμέριστον ὑμνολογήσωμεν, ἄναρχον ἀΐδιον, οὐσίαν μίαν καὶ κυριότητα, τὴν τοῦ παντὸς δεσπόζουσαν καὶ διὰ ἔλεος· συγχωροῦσαν, τοῖς βροτοῖς τὰ πταίσματα, καὶ παρέχουσαν δόξαν ἀθάνατον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Φώτισον ἁγνή, τῆς ψυχῆς μου τὰ ὄμματα φῶς ἡ κυήσασα, μὴ καταλαβέτω με, τῆς ἁμαρτίας σκότος τὸν δείλαιον, μηδὲ βυθὸς καλύψῃ με τῆς ἀπογνώσεως· ἀλλ᾽ αὐτή με, σῶσον καὶ κυβέρνησον, πρὸς λιμένα τοῦ θείου θελήματος.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος δ᾽. Ἐπεφάνη ὁ Σωτήρ.

Διὰ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ, τὸ αἷμά σου ἐξέχεας, Νικόλαε γενναιόφρον, καὶ τὴν ὀφρὺν τοῦ δυσμενοῦς, ἀνδρείως ἐταπείνωσας, διὰ τοῦτό σε πάντες, βαιδρῶς ἑορτάζομεν.

Ἕτερον.

Ἦχος γ᾽. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῶν φιλεόρτων τὸ στῖφος, βαιδρῶς πανηγυριζέτω, τὴν μνήμην τοῦ πανενδόξου, τρισμάκαρος Νικολάου, ὃς αἵματι μαρτυρίου, τὴν Ἐκκλησίαν βαιδρύνει.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστῶμεν στίχους δ᾽ καὶ ψάλλομεν Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'.
Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Τοῦ παραδόξου θαύματος, νέος, ἀστὴρ φαεινός, τῇ Ἑλλάδι ἐξέλαμψεν, ἐξ ἑῴας ἄδυτος, καταλάμπων τὰ πέρατα. Ὁ θεῖος ὄντως μάρτυς Νικόλαος, καὶ διασῴζει τοὺς κινδυνεύοντας· λύει νοσήματα, καὶ δαιμόνων φάλαγγας ἀποσοβεῖ, καὶ πάθη δυσίατα, Χριστοῦ τῇ χάριτι.

Καίροις Ἀγγέλων ἐφάμιλλε, καὶ ἀθλητῶν καλλονή, Προφητῶν Ἀποστόλων τε, καὶ Δικαίων σύσκηνε, Ὀρθοδόξων ἀγλάϊσμα· χηρῶν προστάτα, καὶ πενομένων τροφεῦ, τῶν ἀσθενούντων ἀκέστορ ἄριστε· πάντων ὑπέρμαχε, τῶν πιστῶς αἰτούντων σε, καὶ εὐσεβῶς, μνήμην ἐκτελούντων σου, μάρτυς Νικόλαε.

Πάντες πίστει συνδράμωμεν, τῇ τῶν λειψάνων σορῷ, Νικολάου τοῦ μάρτυρος, φαιδρῶς ἑορτάζοντες, καὶ Χριστὸν ἱκετεύσωμεν· τὸν κτίστην πάντων, θεὸν καὶ Κύριον, ὅπως πρεσβείαις τοῦ ἀθλοφόρου αὐτοῦ· πάντας λυτρώσηται, ἀπὸ πάσης θλίψεως καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ διαιωνίζοντος, ὡς ὑπεράγαθος.

Ὁσιομάρτυς Νικόλαε, περιουσίᾳ θερμῇ, τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως, σαρκὸς κατεπάτησας, τὸ χαμαίζηλον φρόνημα· καὶ τὴν ψυχήν σου, ἀρετῶν κάλλεσι καταλαμπρύνας θεοειδέστατα· πλάνην διήλεγξας, δυσεβούντων Ἅγιε, ὑφ' ὧν τὸ ζῆν, μάκαρ ἀφαιρούμενος, χορεύεις ἄληκτα.

Δόξα... Ἦχος α'.

Πόνα διπλοῦν ἠπωνίσω, Ἅγιε Νικόλαε· τὸν δρόμον τετέλεκας τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀθλήσεως διὸ ἐν ὑψίστοις σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, ἀντάξια τῶν πόνων σου, εἰληφὼς τὰ ἄνω Βασίλεια· ἀλλὰ πρέσβευε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν παμμακάριστε, τῶν πιστῶς ἑορταζόντων, τὴν πανσεβάσμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη.
Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος

Ὠδὴ γ καὶ ς΄.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζήτει ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου·

Τὸ ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν...

Μεγαλυνάρια.

Εἰς τὸν Ἅγιον Νέον Νικόλαον.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν ἐκ τῆς ἑῴας, ἐξαστράψαντα ἀθλητήν· φύλακα καὶ ῥύστην, Χριστιανῶν ἁπάντων, Νικόλαον τὸν Νέον, Χριστοῦ τὸν μάρτυρα.

Χαίροις θεσπαλίας πάσης φρουρός, χαίροις τῆς Ἑλλάδος πολιοῦχος καὶ ἀρωγός, χαίροις ὁ Βουνένων, τὸν τόπον ἁγιάσας, τοῖς ῥείθροις σῶν αἱμάτων, μάκαρ Νικόλαε.

Φύλαττε τοὺς δούλους σου ἀθλητά, τοὺς ἀθροιζομένους τῷ σεπτῷ σου, μάρτυς ναῷ, καὶ ἐπιτελοῦντας, τὴν σὴν ἁγίαν μνήμην, ἐκ πάσης ἐπηρείας, σοφὲ καὶ θλίψεως.

Μέγαν σε προστάτην καὶ βοηθόν, κεκτήμεθα μάρτυς, πεπτωκότες ἐν πειρασμοῖς, ῥῦσαι οὖν παμμάκαρ, ἡμᾶς λοιμοῦ λιμοῦ τε, ὁρμῆς παιδων τῆς ἄγαρ, θεῖε Νικόλαε.

Εἰς τὸν Ἁγιασμόν.

Ταῖς πρεσβείαις τοῦ ἐνδόξου ἀθλοφόρου Νικολάου, Χριστὲ διαφύλαξον, τοὺς σοὺς ἱκέτας, ἐκ παντοίας θλίψεως.

Ἕτερον.

Τῇ σορῷ τῶν σῶν λειψάνων προσιοῦσι, μετὰ πόθου παμμάκαρ Νικόλαε, δώρησαι ῥῶσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Βίος καὶ Πολιτεία

τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ ἰαματικοῦ
ὁσιομάρτυρος

Νικολάου τοῦ Νέου

τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς καὶ
ἐν Βουνένοις ἀθλήσαντος καὶ
ἀσκήσαντος

Εὐλόγησον Πάτερ.

Οὗτος ὁ περιφανὴς καὶ ἀήττητος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης νέος Νικόλαος, κατήγετο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς, ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς καὶ εὐσεβεῖς γεννηθεὶς κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν ἐφαίνετο εὐγενέστερος καὶ θαυμασιώτατος.

Ἐπειδὴ ἀπὸ ἁπαλῆς τῆς ἡλικίας, ἦτον κατὰ πολλὰ συνετὸς καὶ φρόνιμος, καὶ δὲν συναναστρέφετο μὲ νέους ἀτάκτους, διὰ νὰ γελᾷ καὶ νὰ εὐτραπελίζηται, λέγων αἰσχρολογίας καὶ φλυαρίας κατὰ τὴν τῶν νέων συνήθειαν· ἀλλὰ ἠτάπα νὰ συναναστρέφηται μὲ φρονίμους ἀνθρώπους καὶ γέροντας, διὰ νὰ ἀκούῃ καὶ νὰ συνομιλῇ ψυχωφελῆ καὶ χρήσιμα λόγια. Ὅταν δὲ ἐνηλικιώθη τὸν κατέγραψαν εἰς τὸ στρατιωτικόν, διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ εὐτολμίαν του· καὶ τῷ ὄντι ἐπρόκοπτεν εἰς τὰ στρατιωτικὰ εἰς τοσοῦτον, ὥστε πολλάκις ἀνδραγαθήσας κατέστη εἰς πάντας ὀνομαστὸς καὶ περίβημος.

Ἀκούσας λοιπὸν ὁ βασιλεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὴν καλὴν αὐτοῦ φήμην, καὶ πληροφορηθεὶς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων ὅτι ὁ Νικόλαος ἦτον καὶ οὐ μόνον εἰς τὸ λέγειν ἐπιτήδειος καὶ σύμβουλος ἄξιος, ὅπου ἄλλος ὡς αὐτὸς δὲν εὑρίσκετο, τὸν ἐμήνυσε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, καὶ συνομιλήσας ἐχάρη πολλά, βλέπων ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦτον μὲ νοῦν καὶ μὲ φρόνησιν καὶ κρίσιν ἱκανήν· ὅθεν, τὸν ἔδωκε καὶ ἀξίωμα Δουκός, δοὺς εἰς αὐτὸν ἐπαρχίαν καὶ νὰ τὸν ὑποτάσσωνται στρατιῶται, ὡς ἔπρεπεν· ὁ δὲ Νικόλαος ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν ἀξίαν, καὶ ἔτινεν ἠπεμών,

δὲν ἔπαυε καθ' ἑκάστην ἡμέραν νὰ γυμνάζῃ τοὺς στρατιώτας του, νὰ τοὺς ἑρμηνεύῃ τοῦ πολέμου τὰ ἐπιτήδεια, ἐπειδὴ αὐτὰ ἔκαμναν χρεία εἰς τὸ ἀξίωμα ὅπου εὑρίσκετο· περισσότερον ὅμως τοὺς ἐνουθέτει καὶ τοὺς ἐδίδασκεν, αὐτοὺς δηλαδή, τὰ ἔργα τῆς χριστιανικῆς πολιτείας καὶ τάξεως, πῶς νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ προσκαλῶσι τὸν Δεσπότην Χριστόν, διὰ νὰ τοὺς δίδῃ δύναμιν καθ' ἐχθρῶν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ πολλαῖς φοραῖς τοὺς ἐδιήγεῖτο ἀνδραγαθίας καὶ ἱστορίας καὶ τρόπαια τῶν παλαιῶν ἀνδρείων, τίνι τρόπῳ ἐπολέμησαν καὶ ἐνίκησαν, πῶς φρούρια πολλὰ καὶ πόλεις ἐκυρίευσαν, ἀλλὰ τὸ περισσότερον ἀπὸ ὅλα καὶ χρησιμώτερον, τοὺς ἐνουθέτει νὰ ἔχουν τὸν φόβον τοῦ θεοῦ εἰς τὴν ἐνθύμησιν αὐτῶν ἀνεξάλειπτον, νὰ μὴν ἀδικήσουν τινὰ πτωχὸν ἢ πλούσιον πώποτε· διὰ τοῦτο κανεὶς τῶν στρατιωτῶν του εἰς ὅσους τόπους ἐπήγαιναν, οὔτε εἶπε κανεὶς πώποτε, ὅτι οἱ στρατιῶται τοῦ Νικολάου τὸν ἠδίκησαν, ἢ παραμικρὸν τὸν ἐζημίωσαν.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, κατὰ τὸν ὁδοῦν δηλονότι αἰῶνα, περὶ τὰ ἔτη 720, ἀπεστάτησε τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὸν τότε βασιλεύοντα ἐν Κωνσταντινουπόλει Λέοντα τὸν Ἴσαυρον, τὸν εἰκονομάχον, ὅπου ὥριζε τὴν Ἀνατολήν, ἀλλὰ ἐπήγαιναν εἰς τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐλεηλατοῦσαν, καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους αἰχμαλώτισαν, διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἔστειλε διατάγματα, εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὅλην, καὶ ἦλθον οἱ τοπάρχαι μὲ στρατεύματα, ἕνας τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ θαυμαστὸς Νικόλαος μὲ τοὺς ὑπηκόους του, ὅστις ἐπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ συγκροτήσας πόλεμον τοὺς ἐνίκησε, καὶ ὑπέταξε τοὺς Θεσσαλονικεῖς, οἵτινες ὑπεσχέθησαν νὰ δίδωσι τὸν διατεταγμένον φόρον, ὡς καὶ πρότερον.

Ἔπειτα μισεύοντες ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπῆγαν ἕως τὴν Λάρισαν, ἤτις ἦτον τότε φρούριον δυνατὸν καὶ εὔμορφον, καλλωπισμένον καί μὲ πύργους δυνατοὺς φυλαττόμενον· ὅθεν καὶ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὸ ὑποτάξουν, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτοὶ ἐνικήθησαν. Διότι ἐβγαίνοντες οἱ Λαρισαῖοι, ἐπολέμουν ἀνδρείως καὶ πολλοὺς ἐκ τοῦ στρατεύματος ἐφόνευον· βλέπων λοιπὸν ὁ Νικόλαος ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι καταπονοῦνται,καὶ οἱ ἐχθροί τους ἔχουν τὰ νικητήρια, ἐσυλλογίσθη εἰς τὸν ἑαυτόν του λέγων, ἰδοὺ οἱ ἄνθρωποί μας ἐνικήθησαν, καὶ ἂν πέσω καὶ ἐγὼ νὰ θαναγωθῶ εἰς τὸν πόλεμον ἄδικα, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἱ τάλανες ἔπαθον, τί θέλει με ὠφελήσει ἡ πρόσκαιρος τιμὴ τοῦ Δουκὸς καὶ τὸ φθαρτὸν ἀξίωμα; Κάλλιον εἶναι νὰ ζῶ ἰδιώτης, πάρεξ νὰ ὁρίζω τόσους στρατιώτας, καὶ νὰ λάβω ἄτιμον θάνατον· ποίαν τιμὴν ἔχει πλέον τὸ κορμί μου, ἢ ποίαν ὠφέλειαν εὑρίσκει ἡ ψυχή μου, ὅταν ἀφανισθῇ ἡ ζωή μου ἄκαιρα; Κάλλιον εἶναι τὸ λοιπὸν νὰ ὑπάγω νὰ ἡσυχάσω εἰς ἕνα τόπον ἔρημον, νὰ κλαίω τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ ἴσως οὕτω τύχω παρὰ θεοῦ συγχωρήσεως τὴν ὥρα τῆς κρίσεως· ταῦτα καθ' ἑαυτὸν διαλογιζόμενος, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Βουνένην (Βούνενος, ὄρος τῆς Θεσσαλίας καλούμενος Ὄθρυς), ὅπου ἦτον μέγα δάσος, καὶ κελλία μέσα εἰς τὸν λόγγον, καὶ ἐκατοικοῦσαν ἀναχωρηταὶ καὶ ἀσκηταὶ ἐνάρετοι, τοὺς ὁποίους ἀφοῦ εἶδε ἐχάρη κατὰ πολλά,

καὶ εὐχαριστήσας τὸν Κύριον ὅσου τὸν ἐφώτισε καὶ τὸν ὡδήγησε νὰ ὑπάτῃ εἰς τοιοῦτον τόσον ψυχοσωτήριον. Ἔμεινεν ἐκεῖ συναγωνιζόμενος μετ᾽ αὐτῶν, καὶ τὴν κατὰ θεὸν ἀρετὴν ἐργαζόμενος· βλέποντες δὲ ἐκεῖνοι οἱ θαυμάσιοι ἀσκηταὶ τὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ πρόθυμον, πῶς ἐκοπίαζε περισσῶς εἰς τὴν ἄσκησιν μὲ νηστείαν, προσευχὴν καὶ ἀτρυπνίαν ὁλονύκτιον, τὸν ἀγαποῦσαν κατὰ θεόν, καὶ πολλάκις συνομιλοῦντες μετ᾽ αὐτοῦ, τὸν παρακινοῦσαν εἰς περισσοτέραν προκοπὴν ἀρετῆς, διηγούμενοι εἰς αὐτὸν ψυχωφελῆ διηγήματα. Ταύτας τὰς νουθεσίας ἐκεῖνος καθ᾽ ἑκάστην ἀκούων, ἐσπούδαζεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ὅταν ἐδύνατο· καὶ ὅλοι τους τὸν ἐθαύμαζαν, φιλοτιμούμενοι νὰ μὴ τοὺς ὑπερτερήσῃ εἰς τὴν ἄσκησιν τοιοῦτος νέος. Βλέποντας δὲ ὁ πονηρὸς διάβολος τὴν κατὰ θεὸν αὐτῶν πολιτείαν, τὴν θαυμασίαν καὶ ἀξιέπαινον, δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ ἕως τέλους ὁ τρισκατάρατος, καθὼς ἔχει συνήθειαν πάντοτε νὰ ἐμποδίζῃ τὸ καλὸν ὡς μισόκαλος, καὶ νὰ πειράζῃ τοὺς ἐναρέτους ὁ δόλιος. Ἐξήτειρε λοιπὸν τοὺς ἀθέους Ἄβαρας, καὶ ἐλεηλάτουν τὰ μέρη τῆς Λύσεως· καὶ παγιδεύοντας φρούρια καὶ χώρας, καὶ πολλοὺς αἰχμαλωτίσαντας, ἦλθον καὶ εἰς τὴν λάρισαν, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὴν ἐπῆραν καὶ ἐκυρίευσαν ὅλα τὰ περίχωρα· ἀπὸ τὴν Δημητριάδα, ἤτοι τὸν Βόλον, ἕως τὰ Φάρσαλα καὶ εἰς τὴν Ἐλασσῶνα καὶ τὰ περίχωρα· καὶ τόσον τοὺς ἐπαπείνωσαν, ὥστε καὶ εἰς τὴν πίστιν τοὺς ἐδυνάστευαν, νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Δεσπότην Χριστόν, τὸν μόνον ἀληθινὸν θεόν, νὰ προσκυνήσουν δὲ ἄλλα ἄχρηστα εἴδωλα, καὶ πολλοὺς ἐθανάτωσαν ὅπου δὲν ἠθέλησαν νὰ προδώσουν τὴν εὐσέβειαν, ἀλλὰ ὑπέμειναν διαφόρους τιμωρίας καὶ κολαστήρια μύρια, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Πλουτάτου Χριστοῦ οἱ φιλόχριστοι· καὶ οὕτω μὲ τὴν πρόσκαιρον κάκωσιν ἐκληρονόμησαν αἰώνιον εὐφροσύνην καὶ ἄρρητον ἀγαλλίασιν εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ τὴν οὐράνιον.

Ὅταν δὲ ταῦτα ἐτίνοντο, ἦτον ὁ ἅγιος Νικόλαος εἰς τὴν σκήτην τῆς Βουνένης μὲ τοὺς συντρόφους του καὶ ἀσκήτευον· τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ταῦτα· Γρηγόριος, Ἁρμόδιος, Ἰωάννης, Δημήτριος, Μιχαήλ, Ἀκίνδυνος, Θεόδωρος, Παγκράτιος, Χριστόφορος, Παντολέων, Αἰμιλιανὸς καὶ Ναυούδιος, οἵτινες καθὼς ἠύχοντο μίαν νύκτα, ἦλθεν ἄγγελος Κυρίου καὶ λέγει τους, ἑτοιμασθῆτε καὶ στέκεσθε στερεοί, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας μέλλετε νὰ μαρτυρήσητε, διὰ νὰ λάβητε τὰ βραβεῖα καὶ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως, νὰ κληρονομήσητε Βασιλείαν οὐράνιον· ταῦτα εἰπών, αὐτὸς μὲν ἀφανὴς ἐγένετο, οἱ δέ, ἀκούσαντες τὰ χαρμόσυνα εὐαγγέλια ἐχάρησαν καὶ ἠπωνίζοντο περισσότερον, εἰς νηστείας καὶ προσευχὰς σχολάζοντες, διὰ νὰ γένωσιν ἄξιοι τῆς αἰωνίου μακαριότητος· καὶ μετ᾽ ἡμέρας τινὰς ἔμαθον οἱ αἱμοβόροι κύνες ἐκεῖνοι Βάρβαροι Ἄβαροι, ὅτι εἰς τὸ βουνὸν τῆς Βουνένης ἐκατοικοῦσαν ἀσκηταί, νηστεύοντες καὶ προσκυνοῦντες ἡμέραν καὶ νύκτα ἀκαταπαύστως τὸν Κύριον· λοιπὸν ἁρματώθηκαν καὶ ἐπῆγαν νὰ τοὺς φονεύσωσιν· ὁ δὲ ἅγιος Νικόλαος ἐνουθέτει τοὺς ἀδελφοὺς καὶ συνασκητάς του καὶ τοὺς ἐσυμβούλευε οὕτω λέγοντας· μὴ φοβηθῶμεν, ἀδελφοί, τὸν πρόσκαιρον θάνατον μήτε ποσῶς

δειλιάσωμεν, ὅτι τώρα ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ δείξωμεν τὴν ἀνδρεία μας, νὰ κληρονομήσωμεν διὰ μικρὰν καὶ ὀλίτην παιδευσιν, παντοτεινὴν εὐφροσύνην καὶ ἀνάπαυσιν αἰωνίζουσαν. Αὐτὰ καὶ ἕτερα λέγοντος τοῦ Ἁγίου πρὸς στερέωσιν τῶν ἀδελφῶν, ἔφθασαν καὶ ἐκεῖνοι οἱ αἱμοβόροι ὡς θηρία ἀνήμερα καὶ λαβόντες τοὺς ἁγίους ἐτιμωροῦσαν αὐτοὺς ἀνηλεῶς καὶ ἄσπλαχνα, μὲ στρέβλας, ῥαβδισμοὺς καὶ μὲ ἄλλα διάφορα κολαστήρια. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ μακάριοι ὑπέμειναν ἀνδρειωμένα καὶ γενναιοτατα, ὅσας βασάνους τοὺς ἔκαμναν, καὶ δὲν ἐπρόδωσαν τὴν εὐσέβειαν· ὅθεν οἱ βάρβαροι τοὺς ἀπεκεφάλισαν καὶ τοὺς ἐπροξένησαν τὸν προσωρινὸν θάνατον, ἀθάνατον ζωὴν καὶ βασιλείαν οὐράνιον.

Τὸν δὲ ἅγιον Νικόλαον ἰδόντες εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ὡραιοτάτην, καὶ γνωρίσαντες τὴν φρόνησιν καὶ ἀνδρείαν του, δὲν τὸν ἐπείραξαν παντελῶς· ἀλλὰ μὲ λόγια, ῥαδιουργίας καὶ κολακείας, τὸν ἐπρότρεπον εἰς τὴν ἀσέβειαν, ἐλπίζοντες οἱ ἀνόητοι καὶ παράφρονες νὰ τὸν φέρουν εἰς τὸ μιαρώτατον φρόνημά των· ἀλλὰ ματαίως οἱ μάταιοι ἐπροσπάθησαν καὶ ἀνοήτως ἐσκέφθησαν· διότι παντελῶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν παρασαλεύσουν ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν, ἀλλὰ τοὺς ἀπεκρίνετο φρόνιμα εἰς τὰς κολακείας, τὰς δποίας τοῦ ἔλεγον, λέγων:

«Ἐγὼ δὲν εἶμαι μπρὸν παιδίον νὰ γελασθῶ ἀτνωστα, νὰ ἀρνηθῶ τὸν ἀληθῆ θεόν, τὸν πλάστην καὶ εὐεργέτη μου, καὶ νὰ προσκυνήσω εἴδωλα κουφὰ καὶ ἀναίσθητα· ἀλλὰ καθὼς ἐξ ἀρχῆς ἤμουν εὐσεβὴς Χριστιανός, καὶ Ὀρθόδοξος, οὕτω καὶ ἕως οὗ νὰ παραδώσω τὴν ψυχήν μου εἰς τὰς ἀχράντους χεῖρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν δποῖον ὡς θεὸν ἀληθινὸν καὶ Σωτῆρα μου προσκυνῶ, λατρεύω καὶ σέβομαι, ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι, καὶ ἐὰν ὁ ἐχθρὸς τοῦ Ἰησοῦ μου μὲ βιάσῃ νὰ τὸν ἀρνηθῶ, διὰ τὴν ἀτάπην του ἔχω μεγάλην προθυμίαν, νὰ χύσω καὶ αὐτὸ τὸ αἷμά μου· τοὺς δὲ ἰδικοὺς σας θεοὺς καταφρονῶ καὶ ἀτιμάζω ὡς ἀψύχους πέτρας καὶ ξύλα ἀναίσθητα, καὶ ἄλλην τινὰ ὕλην καταφρονεμένην καὶ ἄχρηστον». Τότε οἱ ἀντίχριστοι βάρβαροι ἀκούοντες τὰς κατὰ τῶν θεῶν αὐτῶν ὕβρεις καὶ κατηγορίας, πολλὰ ἐθυμώθησαν καὶ τὸν ἔδειραν ἀνελεημόνητα. Μετ' ὀλίγον πάλιν τὸν ἐκολάκευαν λέγοντες· « Νικόλαε μὴ χάσης τοιαύτην ἀνδρείαν καὶ ὡραιότητα ματαίως καὶ ἀνωφέλευτα, διότι ὁ Χριστός σου δὲν θέλει σὲ δώσει οὐδεμίαν βοήθειαν, μόνον κάμε αὐτὸ ὅπου σὲ λέγομεν καὶ τίνου συγκοινωνὸς μας καὶ ὁμόφρων μὲ ἡμᾶς, διὰ νὰ μὴ στερηθῇς τὴν πλουτάτην ταύτην ζωήν, μὲ πολλὰ καὶ πάνδεινα κολαστήρια, τὰ δποῖα θέλεις λάβει σήμερον ἀπὸ ἡμᾶς, ἐὰν καταφρονήσῃς τοὺς λόγους μας»· τότε τοὺς λέγει ὁ Ἅγιος· «αὐτὸ ὅπου φοβερίζετε νὰ μὲ κάμετε, ἐπιθυμῶ πολλὰ καὶ ὀρέγομαι, διότι ἐάν μὲ χωρίσητε ἀπὸ ταύτην τὴν ματαίαν καὶ πρόσκαιρον ζωήν, μοῦ προξενεῖτε ζωὴν ἀτελεύτητον καὶ βασιλείαν οὐράνιον, ὅπου θὰ συνδοξάζομαι μὲ τὸν Χριστόν μου πάντοτε, ἀπολαύων χαρὰν ἀνεκλάλητον, καὶ εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν ἄρρητον εἰς τὸν Παράδεισον πάντοτε». Ὅταν λοιπὸν ἐνώρισαν ὅτι δὲν ἠμπορροῦν νὰ τὸν μεταπαλεύσουν ἀπὸ τὴν στάθερὰν πίστιν του, ἀπεφάσισαν νὰ τοῦ δώσουν σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον θάνατον·

διὸ πρῶτον μὲν τὸν ἐδειραν ἀνελεήμονα, ἕως οὗ ἐκοκκίνησεν ἡ τῆ ἀπὸ τὸ ἅγιον αἷμα του, δύο καὶ τρεῖς φοραῖς ἀλλάξαντες τοὺς μαστίζοντας, ἀλλ ὁ Ἅγιος ἐκαρτέρει γενναίως, τοιαῦτα εὐχόμενος· «ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον»· καὶ τόσον ὑπέμεινε τὴν μαστίπωσιν, ὥστε παραδόξως ἐφαίνετο ὅτι ἔπασχεν ἄλλος κατὰ ἀλήθειαν. Ἔπειτα δὲ δέσαντες αὐτὸν εἰς δένδρον τὸν ἐτόξευαν, καὶ λαβόντες τὸ ἰδικὸν του κοντάρι τὸν ἐλόγχευαν, καὶ ἄλλας πολλὰς τιμωρίας τοῦ ἔκαμναν καὶ διάφορα βάσανα, λέγοντες ἐν ταύτῃ εἰς αὐτὸν νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὰ εἴδωλα, οὗτος δὲ ἀφόβως τοὺς ἀπεκρίνετο καὶ ὕβριζεν αὐτοὺς λέγων· «θηριόγνωμοι καὶ ἀπάνθρωποι, οἵτινες μόνον σχῆμα ἀνθρώπου ἔχετε, ἀλλὰ πανάπασιν δὲν μετέχετε ἀνθρωπίνου νοός, μὴν ἔχετε ἐλπίδα τινὰ ὅτι μὲ ταῦτα τὰ βάσανα θέλετέ με χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου. Διότι ὅσα κακὰ μὲ κάμετε, τόσα στέφανα μοῦ πλέκετε· ὁ δὲ Χριστὸς παραστέκεται βοηθός μου καί μοῦ ἐλαφρύνει τὴν παιδευσιν· ὅθεν οὔτε πόνον, οὔτε βάσανόν τινα αἰσθάνομαι»· ταῦτα ἀκούοντες οἱ βάρβαροι ἀπελπίσθησαν, ἐννοήσαντες δὲ ὅτι δὲν θέλουν δυνηθῇ νὰ μεταβάλωσι τὴν γνώμην του, ἂν τοῦ ἐπιβάλλουν καὶ ἕτερα μύρια κολαστήρια, ἔκοψαν τὴν ἁγίαν αὐτοῦ κεφαλὴν εἰς τὰς ἐννέα τοῦ Μαΐου μηνός· καὶ ἡ μὲν μακαρία του ψυχὴ ὁλόφωτος ἀνῆλθεν εἰς οὐράνια σκηνώματα, ἔχουσα τοὺς φωτεινοὺς ἀγγέλους συνευφραινομένους αὐτῇ καὶ συμψάλλοντας· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ καὶ πανσεβάσμιον λείψανον ἔμεινεν εἰς τὸ βουνὸν ἐκεῖνο ἄταφον καὶ ἀνεπιμέλητον· μὲ τὴν χάριν ὅμως τοῦ μεγαλοδώρου καὶ παντοδυνάμου θεοῦ ἐφυλάχθη ἀπὸ θείους ἀγγέλους τόσους χρόνους ἄβλαβον καὶ ἀκέραιον, ἕως ὅτου ὁ θεὸς ὁ πάντας τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας καὶ μὴ ἀρνουμένους τὸ ἅγιον αὐτοῦ ὄνομα ἀξίως τιμῶν, μὲ τρόπον θαυμάσιον ἐφανέρωσε τὸν πολύτιμον τοῦτον θησαυρόν· διότι ὅσοι εἰς τὴν τὴν τὸν ἐδόξασαν, καὶ διὰ τὸ πανάγιον αὐτοῦ καὶ ὑπερύμνητον ὄνομα ἠτωνίσθησαν, τοὺς ἔτίμησε καὶ αὐτὸς ὁ Πανάγαθος, καὶ τοὺς ἀντάμειψε πλούσια, ποιήσας αὐτοὺς υἱοὺς καὶ κληρονόμους τῆς Βασιλείας του, καὶ οὐ μόνον εἰς τοὺς οὐρανοὺς τοὺς ἀποδίδει τὸν μισθὸν τῶν καμάτων μυριοπλάσια, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ εἰς τὴν γῆν τοὺς δίδει χάριν καὶ δύναμιν νὰ κάμνουν θαυματουργίας καὶ τέρατα, δοξαζόμενοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ παρακινοῦντες διὰ τοῦ παραδείγματός των καὶ τοὺς λοιποὺς εἰς ἀπόλαυσιν τῶν καλῶν ἔργων καὶ εἰς μίμησίν των, τὸ κατὰ δύναμιν, ὡς ὁ ὁσιομάρτυς Νικόλαος, τοῦ ὁποίου αἱ θαυματουργίαι ἐκίνησαν τὸ σέβας πάντων τῶν χριστιανῶν, οἵτινες τιμῶσιν αὐτὸν ὡς ἔχοντα παρρησίας μετάλας ἐνώπιον τοῦ Πανάγαθου θεοῦ.

Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ θαυμάτων αὐτοῦ, ἀκούσατε ἕν, ἐκ τοῦ ὁποίου δύνασθε νὰ συμπεράνητε καὶ τὰ ἐπίλοιπα· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ μέρους γνωρίζεται τὸ ὅλον.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀνατολῆς ὅπου ἔπεν#θη καὶ ἀνεγράφη ὁ ὁσιομάρτυς καὶ ἰαματικὸς Νικόλαος ἦτον ἄρχων τις κατὰ πολλὰ πλούσιος, τοῦ ὁποίου συνέβη μεγάλη ἀσθένεια ὀνομαζομένη λώβα, ἥτις τὸν ἔτρωγεν πολὺ καιρὸν καὶ ἐκαταδαπάνα τὰς σάρκας του· ὅστις καταξοδεύων εἰς τοὺς ἰατροὺς πολλὰ χρήματα, δὲν

εἶδε καμμίαν ὠφέλειαν, ἀλλὰ μάλιστα ὅσον αὐτὸς ἐξόδευε, τοσοῦτον ἡ ἀσθένεια ἐπερίσσευε, διὰ τοῦ ὁποίου εἶχε θλῖψιν ἀνείκαστον· λοιπὸν μίαν νύκτα ἐνῷ ἐκοιμᾶτο ὁ ἄρχων, τοῦ φαίνεται εἰς τὸν ὕπνον ὁ Ἅγιος λέγων· «διατί κοπιάζεις καὶ ἐξοδεύεις τὸν πλοῦτόν σου ἀνωφέλευτα; ὕπαγε δὲ εἰς τὰ μέρη τῆς Λαρίσης καὶ ἠρώτησε νὰ μάθῃς ποῦ κεῖται τὸ βουνὸν τῆς Βουνένης, ἐκεῖ ἀφοῦ ἐρευνήσεις καλὰ τὸν τόπον, θέλεις εὕρει εἰς μίαν βρύσιν τὸ λείψανόν μου τὸ ὁποῖον θέλει δώσει τὴν ἰατρείαν τῆς δεινῆς ἀρρωστίας σου. Τὸ πρωὶ λοιπὸν ὅταν ἐξημέρωσεν, ἠγέρθη τῆς κλίνης ὁ ἄρρωστος, καὶ χωρὶς νὰ παραγγείλῃ τι διὰ τὸν οἶκον του, πορευθεὶς παρευθὺς εἰς τὸ παράλιον ὅπου εὑρὼν πλοῖον ἐταξίδευσεν εἰς τὴν Λάρισαν. Ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον ὅπου τὸν εἶπεν ὁ Ἅγιος, εὗρε τὴν βρύσιν, ἀπέχουσαν μακρὰν τοῦ μνήματος τοῦ ἁγίου δεκαπέντε σχεδὸν ποδῶν· ἄφθονον δὲ ἅμα καὶ γλυκύτατον ῥέουσαν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον κατὰ πολλὰ τὸν ἐχαροποίησεν. Ἔπειτα ἐρευνῶν μὲ πολὺν κόπον ἐπιμελέστατα, διότι ἦτον δάσος πολύδενδρον καὶ ἐκτεταμένον, εὗρε τὸ πάντιμον τοῦ μάρτυρος λείψανον μὲ τὴν θείαν βοήθειαν, τὸ ὁποῖον θαυμασίως εὑρέθη, ἀκόμη σῶον καὶ ἀκέραιον μετὰ τόσους χρόνους καὶ εὐωδίαζεν ἄμετρα· τότε ὁ ἄρχων ἐπλύθη εἰς τὴν βρύσην πρότερον, ἔπειτα καταπαθεὶς τὸ ἅγιον ἐκεῖνο λείψανον μετ᾽ εὐλαβείας καὶ πίστεως, παρευθύς, ὡ τοῦ θαύματος, ἐλυτρώθη ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του, ἤτις ἠφανίσθη , καθὼς τὸ σκότος ὑπὸ τοῦ φωτός· καὶ ἐτένετο εἰς μίαν σπιμὴν ὅλος ὑγιής, χωρὶς παντάπασι νὰ μείνῃ ἀσχημία εἰς τὴν σάρκα του· ὅθεν διὰ νὰ μὴ φανῇ πρὸς τὴν τοιαύτην μεγίστην εὐεργεσίαν ἀχάριστος, ἐκαθάρισεν ὅλον ἐκεῖνον τὸν τόπον ὅπου εὗρε τὸν πάντιμον αὐτὸν θησαυρόν, καὶ κτίσας ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου (ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας, κεῖται ὁ ἱερὸς καὶ θαυματόβρυτος τάφος τοῦ θείου τούτου ὁσιομάρτυρος· πέριξ δὲ τοῦ μνήματος τούτου εἰσὶ διάφορα χωρία, καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸ χωρίον Τζαπαζλάρ, ἐν ᾧ ὑπάρχει ἱερὰ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου, τὴν ὁποίαν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ ἀποκομίζωσιν ἐν τῇ ἀνωτέρω ἐκκλησίᾳ οἱ τὴν ἱερὰν πανήγυριν ἐπιτελοῦντες καθ᾽ ἕτος, ἐν ᾗ ἀθροίζονται πλῆθος χριστιανῶν εἰς χιλιάδας πολλάς) , ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀγαλλόμενος, δοξάζων τὸν θεὸν καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ἅγιον. Ἔπῃρε δὲ καὶ ὀλίγον μέρος ἀπὸ τὸ ἅγιον λείψανον, καὶ χῶμα ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον, τὰ ὁποῖα ὅσοι ἠσπάζοντο ἰατρεύοντο ἀπὸ πᾶσαν ἀσθένειαν. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο τὸ θαυμάσιον ἐτέλεσεν ὁ Ἅγιος τοῦ Χριστοῦ ὁσιομάρτυς Νικόλαος, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ διηγήσεως ἄξια, διότι ὁ ἰατρευθεὶς ἐκεῖνος ἄρχων, τὸ ἐκήρυττε πανταχοῦ, καὶ ὄχι μόνον ἐκεῖ, εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὅλην τὸ ἔμαθον, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν Δύσιν ἡ φήμη του ἔφθασε, καὶ ἔτρεχον ἀπὸ κάθε τόπον ὅσοι εἶχαν ἀσθένειαν, καὶ παρευθὺς ἰατρεύοντο, κατὰ τὴν πίστιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἕκαστος πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν πρὸς τὸν Μάρτυρα εὐλάβειαν· καὶ οὐ μόνον τότε ἐθαυματούργει ὁ Ἅγιος, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον ἐνεργεῖ μεγάλα θαυμάσια εἰς τοὺς ὅσοι ἔχουν πίστιν ἐγκάρδιον εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν καὶ εὐλάβειαν θερμὴν εἰς τὸν Ἅγιον καὶ τὸν πανηγυρίζουν θεαρέστως μὲ ὕμνους, μὲ ψαλμῳδίας καὶ μὲ συνγριβὴν καὶ ταπείνωσιν. Ἁρμόδιον δὲ

εἶναι νὰ εἰπῶμεν, ὅτι εἰς τὴν νῆσον, Ἄνδρον καλουμένην, διατελεῖ ἱερὸν καὶ σεβάσμιον Μοναστήριον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ σεβασμίῳ Μοναστηρίῳ εὑρίσκεται, ὥσπερ τις θησαυρὸς πολύτιμος, καὶ ἡ θαυματουργὸς καὶ χαριτόβρυτος κάρα τοῦτου τοῦ ἐν ὁσίοις, καὶ μάρτυσι Νικολάου τοῦ Νέου, ἥτις ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ διατελούντων πατέρων, πολλάκις ἐν Κωνσταντινουπόλει μετακομιζομένη, μέτοχιον ἐν τῷ κατὰ Βλὰχ παράτι ἔχοντος τοῦ διαληφθέντος Μοναστηρίου, πολλὰ καὶ ἄπειρα θαύματα ἐπιτελεῖ, ὅπου ἂν προσκληθῇ εἰς ἁγιασμόν. Ἂς χαρῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς σήμερον καὶ ἂς εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι· ἂς τιμήσωμεν τὸν Ἅγιον καὶ ἂς τὸν ἐγκωμιάσωμεν μὲ καθαρὰν καρδίαν καὶ μὲ σώφρονα λογισμόν· καὶ ἂς τὸν εὐχαριστήσωμεν ὄχι μὲ ἄπρεπα ἔργα ἀνάρμοστα εἰς τὴν χριστιανικὴν πολιτείαν, δηλονότι μὲ πολυφαγίαις καὶ μέθαις καὶ μὲ χοροὺς καὶ φωναῖς ἄτακτες· ἀλλά μὲ ἐλεημοσύνας, μὲ προσευχὰς καὶ μὲ δάκρυα, καὶ μὲ ἄλλα ἔργα θεάρεστα· διότι τότε ἔχομεν μισθόν, ὁπόταν τοιουτοτρόπως ἑορτάζωμεν· ἂς κακοπαθήσωμεν ἐδῶ πρόσκαιρα, ἐκκόπτοντες τὰ σαρκικὰ μας θελήματα, διὰ νὰ γίνωμεν τῶν μαρτύρων συμμέτοχοι καὶ νὰ λάβωμεν ἴσον μισθὸν μὲ τοὺς μάρτυρας· ἐὰν ὅμως νικηθῶμεν ἀπὸ τὰ σαρκικὰ πάθη καὶ πέσωμεν εἰς τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου, εἶναι σχεδὸν τόσον ἁμάρτημα, ὡς νὰ ἐπροσκυνούσαμεν τὰ ἀναίσθητα εἴδωλα· νίκησον λοιπὸν τὰ πάθη καὶ ἐλαττώματα, ἄνθρωπε, ἂν ἐπιθυμῇς νὰ γένῃς μάρτυς εἰς τὴν προαίρεσιν χωρὶς νὰ χύσῃς τὸ αἷμά σου· τοῦτέστιν ὁπόταν τινὰς σὲ ὑβρίσῃ, ἢ ἀδικήσῃ, ἢ σὲ δείρῃ, μακροθύμησον καὶ ὑπόμεινον τὴν ὕβριν διὰ τὸν Κύριον, διὰ νὰ τιμηθῇς ὑπ' αὐτοῦ αἰώνια. Ἐὰν ὅμως ὀργισθῇς καὶ ἀποδώσῃς τῷ πταίσαντί σοι κακόν, καὶ κακὸν περισσότερον εἴτινες παραβάτης τῆς παραγγελίας τοῦ Χριστοῦ λέγοντος, «ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν»· καὶ σχεδὸν ἐπροσκύνησες τὸν Ἄρην· τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα πάθη καὶ ἁμαρτήματα· δηλαδὴ ἐὰν ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν διάβολος παρακινῇ νὰ πορνεύσῃς καὶ σὺ ἐναντιωθῇς ἀνδρείως μὲ προσευχὰς καὶ νηστείας καὶ δάκρυα, καὶ διὰ τῆς ψυχικῆς σου ἀνδρείας νικήσῃς τῆς σαρκὸς τὸ σκάνδαλον, λοιδορεσαι μάρτυς τῆς σωφροσύνης κατὰ ἀλήθειαν· ἐὰν ὅμως πορνεύσῃς, ἐπροσκύνησες τῆς μιαρᾶς Ἀφροδίτης τὸ εἴδωλον· ἐὰν μεθύσῃς, ἐθυσίασες εἰς τὸν Διόνυσον· ἐὰν βλασφημήσῃς ἢ ἐπιορκήσῃς, ἀρνήτης λοιδορεσαι· ἐὰν εἶσαι φιλάργυρος καὶ ἄσπλαχνος καὶ δὲν συμπονεῖς τοὺς πένητας εἰς τὴν ἀνάτκην τους, ἀλλ' αὐτοὶ μὲν πεινοῦν καὶ πατῶνται ἀπὸ τὴν γύμνωσιν, σὺ δὲ φυλάττεις εἰς τὸ κιβώτιόν σου τὰ χρήματα καὶ τὰ προσκυνεῖς ὡς εἴδωλα, εἰδωλολάτρης, κατὰ τὸν Ἀπόστολον λοιδορεσαι. Στοχάσου λοιπὸν χριστιανέ, ὅτι ὅταν δανείζῃς τὸν χρείαν ἔχοντα, καὶ ἐλεῇς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Χριστοῦ μὲ ἱλαρότητα, θέλει σοι τὰ ἀποδώσει ὁ μισθαποδότης Χριστὸς εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἡμέραν τῆς κρίσεως μυριοπλάσια, καὶ θέλεις ζῇ τὴν αἰώνιον ζωὴν συνατάλλομενος μετὰ τῶν Ἁγίων Πάντων εἰς τὴν Βασιλείαν τὴν οὐράνιον· ἐὰν ὅμως φανῇς ἄσπλαχνος κατατρωνύων καὶ φυλάττων τὰ χρήματα, σοῦ ἀποθανόντος, τὰ παίρνουν ἄλλοι, καὶ ἐσὺ

Τρισάθλιε κληρονομεῖς τὴν Γέενναν τοῦ πυρὸς καὶ συμφλέγεσαι αἰωνίως, καθὼς καὶ ὁ εὐαγγελικὸς ἐκεῖνος πλούσιος, ὡς ἀνελεήμων καὶ ἄσπλαγχνος καὶ φιλάργυρος. Ὅσοι λοιπὸν εἶσθε πλούσιοι, σπείραγε εἰς τὰς κοιλίας τῶν πενήτων τὸν πλοῦτον, διὰ νὰ ἐσοδιάσετε εἰς τὴν οὐράνιον ἀποθήκην πρὸς πανγοίνην σας εὐφροσύνην· καὶ ὅσοι πανηγυρίζετε τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων, μὴ προσκαλεῖτε πλουσίους εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους, διότι οἱ πλούσιοι μὲ τὰς ἀμοιβὰς των, ἑστιάσεις καὶ προσκλήσεις σᾶς ἀνταμείβουσιν· ἐνῷ ἐξ ἐναντίας ὅταν χορτάσητε πτωχούς, σᾶς ἀνταμείβει τὴν χάριν πλουσιοπάροχα ὁ Πανάγαθος Κύριος, καὶ ἐδῶ εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν μέλλουσαν, χαριζόμενος ὑμῖν τὴν οὐράνιον αὐτοῦ Βασιλείαν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν. Ἀμήν.

* * *

<u>Σημείωσις</u>: Ὄχι μόνον εἰς τὰ Βούνενα (εἰς τὰ ὑπωρείας τοῦ ὄρους Ὄθρυος) ἔνθα ὁ Ἅγιος ἐμαρτύρησεν, ὑπάρχει ἱερὸς Ναὸς ὅπου τιμᾶται καὶ προσκυνεῖται, ὑπῆρχε καὶ ἄλλος Ναὸς εἰς τὸ ὄνομά του εἰς τὴν κώμην Κορίτσα, ἀνάμεσα στὰ βουνὰ τῶν Ἀγράφων καὶ Τυμφρηστοῦ ὅπου τὸ χωρίον «Κλειστὸς Ἀγράφων». Ἐκεῖ ὑπῆρχε πρὸς τιμὴν τοῦ ὁσιομάρτυρος ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου, Ναὸς κτισθεὶς πρὸ ἀμνημονεύτου χρόνου, καὶ ἱερὰ Μονὴ ἔνθα ἐμόναζον κορίτσια, ἐξ οὗ ἔλαβεν καὶ τὸ χωρίον τὸ ὄνομα «Κορίτσα», ὅστις κατέρρευσε. Καὶ τὸ ἔτος 1907 ἀνηγέρθη περικαλέστατος ναός, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐτοποθετήθη ἐκ τῆς καταρρευσάσης ἱερᾶς Μονῆς, εἰς ἣν ἐστεγάζετο πρὸ 600 ἐτῶν, τὸ ἱερὸν κειμήλιον. «Ὁ πῆχυς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος τῆς χειρὸς τοῦ Ἐυαγγελιστοῦ Ἁγίου Λουκᾶ, ὅστις ὑπῆρξε περίφημος ἁγιογράφος». Ὁ περικαλέστατος οὗτος Ναὸς κατέρρευσε ἐκ βομβαρδισμοῦ ἐν ἔτει 1947, διασωθέντος ὡς ἐκ θαύματος τοῦ ἱεροῦ κειμηλίου τοῦ ἁγίου Λουκᾶ. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ βομβαρδισθέντος καὶ καταστραφέντος ἱεροῦ Ναοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου, ἀνηγέρθη νέος τοιοῦτος, εἰς ὃν ἐτοποθετήθη καὶ στεγάζεται τὸ ἱερὸν κειμήλιον τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ. Εὕρηνται καὶ ἀλλαχόθι ἱεροὶ ναοὶ καὶ μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου, ὡς εἰς τὰς νήσους Ἄνδρον καὶ Σαλαμῖνα, εἰς Ἁλμυρὸν Βόλου, ἐν Τριπόλει, εἰς τὰ χωρία Χάλια καὶ Βασταμίζα Θηβῶν, εἰς αὐτὰς τὰς Θήβας, εἰς Λουτσαν Ἀττικῆς, ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν, νήσοις καὶ χωρίοις.

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον, μεθ' ὃ τὸ θεὸς Κύριος, ὡς συνήθως καὶ τὸ ἑξῆς :

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀσκητικῶς εὐαρεστήσας Κυρίῳ, ἀθλητικῶς τὸν σὸν ἐτέλεσας βίον, Ὁσιομάρτυς Ἅγιε Νικόλαε. Ὅθεν τοὺς προσιστάμενους, τῇ ἁγίᾳ σου κάρᾳ, καὶ ἐξαιτουμένους σου, τὴν θερμὴν προστασίαν, πάσης ἀνάγκης λύτρωσαι σοφέ, καὶ νοσημάτων, παντοίων καὶ θλίψεων.

Δόξα... Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν πολὺ θεοτόκε, τὰς δυνασταείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους· οὐκ ἀποστῶμεν δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις ἀεί, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν' ψαλμὸς καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Νίκην ἡμῖν Νικόλαε δίδου. Γερασίμου».

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑπὲρ διοδεύσας.

Νικήσας δολίου τὰς μηχανάς, Νικόλαε μάκαρ, ἐκνικῆσαι τὰς χαλεπάς, αὐτοῦ καθ᾽ ἡμῶν ἐπινοήσεις, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἡμᾶς ἐνδυνάμωσον.

Κάματα βλύζει ποταμηδόν, ἡ θεία σου Κάρα, ἐνεργείᾳ τῇ θείᾳ, καὶ νέμει παθῶν τὴν θεραπείαν, τοῖς πρὸς αὐτὴν προσιοῦσι Νικόλαε.

Καθάρας τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, παθῶν ἀκαθάρτων, τῇ τοῦ Πνεύματος δωρεᾷ, χαρὰν καὶ εἰρήνην καὶ ὑγείαν, δίδου ἡμῖν Ἀθλοφόρε Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Τέξασα Λόγον τὸν τοῦ θεοῦ, ἀπερινοήτως, τῇ οὐσίᾳ τῇ καθ᾽ ἡμᾶς ἐκ πάσης ὑλώδους προσπαθείας, θεοτεννήτορ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον.

Ὠδὴ Γ. Οὐρανίας ἀψῖδος.

Νοσημάτων παντοίων, ῥύμην δεινὴν Ἅγιε, παύεις τῶν πιστῶς προσιόντων, τῇ προστασίᾳ σου, ἐξ ὧν με λύτρωσαι, Ὁσιομάρτυς Κυρίου, καὶ πταισμάτων αἴτει μοι, θεόθεν ἄφεσιν.

Κατία σου Κάρα, ἁγιασμὸν βλύζουσα, πάντας ἁγιάζει Ἁγίου, Πνεύματος χάριτι, ᾗ καταφευγόντες, χαρᾶς πληρούμεθα θείας, καὶ δεινῶν ῥυόμεθα, πόνων Νικόλαε.

Πέτας ὤφθης προστάτης, καὶ ἀρωγὸς ἕτοιμος, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων, τῇ ἀντιλήψει σου· διὸ βοῶμέν σοι· Μεγάλων θλίψεων ῥύου, Ἅγιε Νικόλαε, ἡμᾶς ἑκάστοτε.

Θεοτοκίον.

Ἡσοῦν τὸν Σωτῆρα, καὶ Ποιητὴν τέξασα, πλούτῳ εὐσπλαγχνίας λαβόντα, ἐκ σοῦ τὸν ἄνθρωπον, Κόρη Πανάμωμε, αὐτὸν δυσώπει σωθῆναι, τοὺς ὡς θεοτόκον σε, πίστει δοξάζοντας.

Ἰάσῳσον Ὁσιομάρτυς Νικόλαε πάσης βλάβης, τοὺς ἐν πίστει τῇ προστασίᾳ σου σπεύδοντας, ὡς δεδεημένος θεόθεν πλουσίαν χάριν.

Ἀπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Ἀσκήσας καλῶς, ἐν τοῖς Βουνένοις Ἅγιε, ἐχθρὸν δυσμενῆ, ἀθλητικῶς κατέβαλες, οὗ τῆς κακίας λύτρωσαι, τοὺς προστρέχοντας πόθῳ τῇ σκέπῃ σου, καὶ ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον ἡμᾶς, τῷ θείῳ θελήματι Νικόλαε.

Ὠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐκρωθέντας τοῖς πάθεσι, τῇ ζωοποιῷ πρεσβείᾳ σου ἔτειρον, τοὺς προστρέχοντας Νικόλαε, τῇ σῇ ἐκ θεοῦ πλουσίᾳ χάριτι.

Νοῦν ἀλάστορα ἠσχυνας, τοῖς ἀθλητικοῖς σου σκάμμασιν Ἅγιε· διὰ τοῦτο δυσωπούμέν σε, ἐκ φθορᾶς τὸν νοῦν ἡμῶν ἀνύψωσον.

Ἰατρεῖον ἀδάπανον, τὴν σεπτήν σου κάραν ἔχοντες Ἅγιε, πάσης νόσου καὶ κακώσεως, τάχος ἐκλυτρούμεθα Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Καθαρᾶς πολιτείας με, νῦν ἐπιλαβέσθαι κόρη ἀξίωσον, ὡς ἂν πάσης καθαρότητος, τοὺς καρποὺς προσάξω τῷ θεῷ ἡμῶν.

Ὠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὄμβρησον ἡμῖν, ταῖς πρεσβείαις σου Νικόλαε, οἰκτιρμῶν τῶν θείκῶν τὸν πλυκασμόν, τοῖς παθῶν ἐν τῇ πικρίᾳ δεινῶς στένουσι.

Πέντα δεινόν, τὸν ἀόρατον Νικόλαε, ὠρυόμενον ἀπαύστως καθ' ἡμῶν, κατασύντριψον τῇ ῥάβδῳ τῆς σῆς χάριτος.

Ἄστρον φαεινόν, ἐξ Ἑῴας ὡς ἀνέτειλας, πρὶν τὰ Βούνενα ἐλάμπρυνας σοφέ, νῦν τὴν Ἄνδρον ἁτιάζεις ἐν τῇ Κάρᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Ἀχουσα Ἁγνή, συμπαθείας πλοῦτον ἄπειρον, κατοικτείρησον ἡμᾶς καὶ συνοχῆς, συμπτωμάτων θλιβερῶν τάχος ἀπάλλαξον.

Ὠδὴ δ΄. Τὴν δέησιν.

Δυνάμει, τῇ θείᾳ ἀριστεύσας, δι᾽ ἀθλήσεως ἐν ὄρει Βουνένων, ὡς βοηθὸς τοῖς ἐν Ἄνδρῳ ἐπέστης, διὰ τῆς θείας σου Κάρας Νικόλαε, ἣν ὡς θησαύρισμα σεπτόν, ἡ ἁγία Μονὴ αὐτὴ κέκτηται.

Ἀλέῳ, ἴδε ἐν ὄμματι Μάρτυς, τοὺς ἑστῶτας τῇ παντίμῳ σου Κάρᾳ καὶ δίδου τούτοις ψυχῶν καὶ σωμάτων, Ὁσιομάρτυς Νικόλαε ἴασιν, ὡς εἰλικρῶς παρὰ θεοῦ, τῶν θαυμάτων τὴν θείαν ἐνέρτειαν.

Αιμόνων, ἀποδιώκων τὴν ῥύμην, ἀσθενείας χαλεπὰς ἰατρεύεις, καὶ τὸν λεπρὸν ἐκ τῆς λώβης καθαίρεις, καὶ τὴν ὑγείαν παρέχεις τοῖς χρῄζουσι, Νικόλαε θαυματουργέ, τῶν ἐν Ἄνδρῳ πιστῶν ἀπαλλίαμα.

Θεοτοκίον

Πλόφωτε, τοῦ Δεσπότου καθέδρα, χρυσοστόλιστε πασῶν θείας δόξης, Παρθενομήτορ Ἁγνὴ Θεοτόκε, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχήν μου τοῖς πάθεσι, ἐκκάθαρον καὶ φωταυγές, τοῦ Υἱοῦ σου ἀνάδειξον σκήνωμα.

Ἰάσῳσον Ὁσιομάρτυς Νικόλαε πάσης βλάβης, τοὺς ἐν πίστει τῇ προστασίᾳ σου σπεύδοντας, ὡς δεδειμένος θεόθεν πλουσίαν χάριν.

Χρανῶ ἡ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ᾽ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ἐκ τῆς Ἐῴας ἐκλάμψας Νικόλαε, καταπυρσεύεις ἡμᾶς θείαις χάρισι· διὸ ὡς σεπτὸν ἱλαστήριον, τὴν σὴν ὑπέρτιμον Κάραν πλουτήσαντες, λαμβάνομεν χάριν καὶ ἔλεος.

Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.
Στιχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἐπιβαλοῦσι γὰρ ἐφ ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου. Ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ᾗ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν. Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων, καὶ ἀδελφῶν, καὶ συγγενῶν, καὶ φίλων, καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· καὶ θρὶξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται. Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Δόξα...

Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου, πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Προσόμοιον
Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Νίκην ἦρας ἔνθεον, κατὰ παθῶν καὶ δαιμόνων, Ἅγιε Νικόλαε, πόνοις τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀθλήσεως, καὶ διπλοῦν εἴληφας, στέφανον ἀξίως· διὰ τοῦτο ἐκβοῶμέν σοι. Ἡμᾶς ἐνίσχυσον, πάσας ἐκνικῆσαι τοῦ δράκοντος, ἐπιβουλὰς μακάριε, ῥῶσιν καὶ ὑγείαν καὶ ἴασιν, ἅπασι παρέχων, καὶ ἄφεσιν πταισμάτων ἐκ θεοῦ, Ὁσιομάρτυς τοῖς πιστεύουσι, ταῖς σαῖς ἀντιλήψεσι.

Ὁ Ἱερεύς. Σῶσον ὁ θεὸς τὸν λαόν σου...

Ὠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἀπὸ σοῦ ἐξ Ἐδώας, ὁ νοσῶν πάλαι ἄρχων καθοδηγούμενος, ἐπέστη ἐν Βουνένοις, εὑρὼν δὲ τὸ σὸν σῶμα, ἐξιάθη τῆς μάστιγος· ἴασαι οὖν Ἀθλητά, κἀμὲ πικρᾶς ὀδύνης.

Νοὺς τὴν σὴν Μάρτυς χάριν, ὁ ῥυσθεὶς ἐκ τοῦ πάθους τῇ ἀντιλήψει σου, ναόν σοι ἀνετείρει· ναὸν οὖν κάμε δεῖξον, θεομάκαρ Νικόλαε, τῆς ἐπιπνοίας θεοῦ, θερμῇ σου ἐπισκέψει.

Ἐνεργοῦσα ἀπαύστως, ἡ σκηνοῦσα τῇ Κάρᾳ σου χάρις ἄνωθεν, ἰάματα ποικίλα, τελεῖ ἐν Βυζαντίῳ, καὶ παρέχει τοῖς χρῄζουσι, Νικόλαε θαυμαστέ, τὰς θεοσδότους δόσεις.

Θεοτοκίον.

Ῥυπουμένην ἀθλίως, τὴν καρδίαν μου Κόρη τνώμῃ ἀτνώμονι, ἀπόπλυνον τοῦ ἄτους, καὶ σύνεσίν μοι δίδου, τοῦ ποιεῖν τὰ ἐντάλματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ θεοῦ, ἵνα σε μακαρίζω.

Ὠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Ἀνδρος ἡ νῆσος, τῇ παναγίᾳ σου Κάρᾳ, ἀγιάζεται Νικόλαε θεόφρον· ὅθεν καὶ κηρύττει, τὰ θαύματά σου Μάρτυς.

Σωμάτων δίδου, καὶ τῶν ψυχῶν θεραπείαν, τοῖς προστρέχουσι τῇ Κάρᾳ σου τῇ θείᾳ, ἣν ἡ θεία χάρις, ἐδόξασε πλουσίως.

Ἐν ὑψόθεν, τοὺς ἐν ψυχῇ καταδύνῳ ἐκζητοῦντάς σου τὴν θείαν προστασίαν, καὶ τὰς τούτων πλήρου, Νικόλαε αἰτήσεις.

Θεοτοκίον.

Πῆρ Κυρίου, θεοχαρίτωτε Κόρη, τῶν τοῦ ὄφεως ἐκτόπων νοημάτων, ῥῦσαι τὴν ψυχήν μου, καὶ σῶσόν με Παρθένε.

Ὠδὴ θ΄. Κυρίως θεοτόκον.

Ὁ Μάρτυς ἐν Ὁσίοις, Νικόλαε μάκαρ, δυσχερειῶν τῶν τοῦ βίου ἀπάλλαξον, τοὺς τὴν σεπτὴν σου πρεσβείαν αἰτοῦντας Ἅτιε.

Ὑσσώπῳ μετανοίας, Νικόλαε μάκαρ, τὴν ῥυπωθεῖσαν καρδίαν μου κάθαρον, καὶ πρὸς ὁδὸν τὴν εὐθεῖαν ἀεὶ ὁδήτει με.

Ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων πάντοτε δυσώπει, τὸν ἐλεήμονα Κύριον Ἅτιε, πᾶσι διδόναι ἀπαύστως τὸ θεῖον ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Ὑπέρατνε Μαρία, Κεχαριτωμένη, χαρίτωσόν μου καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν, τοῖς μητρικοῖς οἰκτιρμοῖς σου ἵνα δοξάζω σε.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ μεταλυνάρια.

Χαίροις τῆς Ἑῴας θεῖος βλαστός, ὁ ἀνδραταθήσας, ἐν Βουνένοις περιφανῶς· χαίροις, ὁ τὴν Ἄνδρον τὴν νῆσον ἁτιάζων, Νικόλαε παμμάκαρ, τῇ θείᾳ Κάρᾳ σου.

Ἄνθος τῆς νεότητος παριδών, καὶ ῥέουσαν δόξαν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, ἀσκήσεως πόνοις, καὶ ἄθλοις μαρτυρίου, Νικόλαε ἐντεῦθεν, λαμπρῶς δεδόξασαι.

Τῷ νοσοῦντι ἄρχοντι ἐποφθείς, ὑπέδειξας τούτῳ ποῦ τὸ σκῆνός σου τὸ σεπτόν, ὃ εὑρὼν παμμάκαρ, τὴν θεραπείαν εὗρε, κηρύττων σου τὴν χάριν, Μάρτυς Νικόλαε.

Δέδοται τῇ Ἄνδρῳ ὡς θησαυρός, πολύτιμος μάκαρ, ἡ ἁτία σου κεφαλή, ἣν περικυκλοῦντες, λαμβάνομεν ἐκ ταύτης, ἁτιασμὸν καὶ ῥῶσιν, Μάρτυς Νικόλαε.

Χαίροις τῶν Βουνένων λύχνος λαμπρός, καὶ τῆς θεσσαλίας, λαμπαδοῦχος ὁ φαεινός· χαίροις τὸ τῆς Ἄνδρου, Ὁσιομάρτυς κλέος, καὶ πρὸς Χριστὸν μεσίτης, θερμὸς Νικόλαε.

Ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Χριστόν, πρέσβευε ἀπαύστως, πάσης ῥύεσθαι συμφορᾶς, τοὺς τὴν ἄθλησίν σου, Νικόλαε τιμῶντας, καὶ ἀπεκδεχομένους, τὴν θείαν χάριν σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀπέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον, τὰ συνήθη Τροπάρια, ἐκτενὴς καὶ ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ᾄδομεν τὰ ἑξῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντας τοὺς προσπίπτοντας πιστῶς, τῇ σῇ θαυμαστῇ προστασίᾳ, καὶ εὐφημοῦντάς σε, Ἅγιε Νικόλαε, Ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, καὶ τὴν πάντιμον Κάρα σου, καταπαυομένους, σκέπε καὶ διάσωζε, ἐκ πάσης θλίψεως, λύων συμφορῶν τὸν χειμῶνα, καὶ πικρῶν λυτρούμενος πόνων, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἱκεσίαις σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἐν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀναπίθημι, Μήτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δίστιχον.
Νικήτην Νικόλαε παθῶν με δεῖξον
Γεράσιμον σπεύδοντα τῇ σῇ πρεσβείᾳ.

Οἶκοι εἰκοσιτέσσαρες

εἰς τὸν ἅγιον ὁσιομάρτυρα

Νικόλαον

τὸν ἐν Βουνένοις

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἐξ Ἑῴας ὡς ἀστέρα ἀνατείλαντα
Καὶ ἐν Βουνένοις ἱερῶς ἀνδραγαθήσαντα
Καταστέψωμεν ᾀσμάτων ταῖς εὐφημίαις·
Τοῦ Χριστοῦ γὰρ ἐνδυσάμενος τὴν δύναμιν
Ἐν Ὁσίοις τε καὶ Μάρτυσι διέπρεψε
Τούτῳ λέγοντες, χαίροις μάκαρ Νικόλαε.

Ἀνθρωπος οὐρανόφρων, ἐτιμήθης ἐν κόσμῳ, Νικόλαε Χριστοῦ Ἀθλοφόρε, καὶ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ σαρκί, ἀγγελικὴν διαγωγὴν ἐβίωσας· διὸ τὰς ἀρετάς σου, θαυμάζοντες βοῶμεν οὕτω·

Χαῖρε δι᾽ οὗ ὁ θεὸς εὐφράνθη
Χαῖρε δι᾽ οὗ ὁ φθορεὺς ἐφθάρη
Χαῖρε τῆς ἀγάπης Χριστοῦ ἡ κατάκτησις
Χαῖρε τῆς ἀπάτης τοῦ πλάνου καταπάτησις
Χαῖρε ὕψος τῆς ἀσκήσεως ἀνυψοῦν τοὺς εὐσεβεῖς
Χαῖρε βάθος τῆς ἀθλήσεως, ἐκπλήττοον τοὺς δυσμενεῖς
Χαῖρε ὅτι ἐκλάμπεις τηλαυγῶς ἐξ Ἑῴας
Χαῖρε ὅτι πυρσεύεις Θεσσαλίας τὰς χώρας
Χαῖρε κλεινῶν Ὁσίων ὁμότροπε

Χαῖρε στερρῶν Μαρτύρων ὁμόζηλε
Χαῖρε δι᾽ οὗ νευρτέπται καρδία
Χαῖρε δι᾽ οὗ παλαιοῦται κακία
Χαίροις Μάκαρ Νικόλαε.

Ράθρον ἐν τῇ ψυχῇ σου, ἐκ νεότητος ἔθου, τὸν φόβον τοῦ Κυρίου τρισμάκαρ· ᾧ οἰκοδομούμενος σοφῶς, ἐκ προοιμίων τὸ μέλλον προέτραψας, ἀμέμπτως πορευόμενος, ταῖς ἐντολαῖς τοῦ λόγου ψάλλων·
Ἀλληλούϊα.

Γνώσεώς σου τὸν πλοῦτον, ὁ ἀνάσσων θαυμάζων, στολήν σε ὑπατείας ἐνδύει, ἣν ποικίλας ἐν ταῖς ἀρεταῖς, νοῦν ἡτεμόνα κατὰ παθῶν ἔστησας, ἀληθεύουσαν τὴν κλῆσιν, τοῖς ἔργοις δείξας ὁ ἀκούων·

Χαῖρε ἠθῶν ἱερῶν πυξίον
Χαῖρε σεπτῶν ἀρετῶν ταμεῖον
Χαῖρε τῶν ῥημάτων Χριστοῦ ἡ ἐκπλήρωσις
Χαῖρε τῶν στιγμάτων αὐτοῦ ἡ ἐκτύπωσις
Χαῖρε ἄνθος εὐωδέστατον εὐπρεπείας ψυχικῆς
Χαῖρε κρίνον ὡραιότατον χάριτος πνευματικῆς
Χαῖρε ὅτι ἐδείχθης εὐπρεπὴς ἐν τοῖς τρόποις
Χαῖρε ὅτι ὑψώθης ὑπατείας τῇ δόξῃ
Χαῖρε σοφῶν λαμπρὸν ἀφομοίωμα
Χαῖρε πιστῶν ἁπάντων ἐντρύφημα
Χαῖρε ἰσχὺς εὐσεβῶν βασιλέων
Χαῖρε βολὶς κατ᾽ ἐχθρῶν ἀνημέρων
Χαίροις Μάκαρ Νικόλαε.

Δύναμιν ἐν πολέμοις, θαυμασίαν δεικνύων, τὸν λόγον συνεργὸν κεκτημένος, δυνατὸς καὶ ἀνδρεῖος σοφέ, ἐν ἀτῶσιν ἱερεῖς ἀναδεδειξαι, νικήσας τὴν παράταξιν, τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ ψάλλων·
Ἀλληλούϊα.

Λαφος ὡς διψῶσα, εἰς Βουνένων τὸ ὄρος, ἀνῆλθες μετὰ πόθου ἁγίου, ἐν ᾧ ὕδατος ζωοποιοῦ, τὰ νάματα δεξάμενος Νικόλαε, ἐνθέως κατεδρόσισας, τοὺς ἐκβοῶντάς σοι τοιαῦτα·

Χαῖρε τοῦ κόσμου ὁ ὑπερόπτης
Χαῖρε Κυρίου ὁ στρατιώτης

Χαῖρε ὁ στρατείαν λιπὼν τὴν ἐπίπειον
Χαῖρε ὁ ἀνδρείαν πλουτήσας ἀπήπτον
Χαῖρε ὀπαδὸς πανάριστος τοῦ καλέσαντος Χριστοῦ
Χαῖρε μιμητὴς δυσμίμητος τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ
Χαῖρε ὅτι ἐπ᾽ ὤμων τὸν Σταυρὸν Χριστοῦ ἦρας
Χαῖρε ὅτι τῆς ὕλης τὸ φορτίον ἀπεῖπας
Χαῖρε κανὼν Ὁσίων περιδόξος
Χαῖρε πιστῶν λυχνία πολύφωτος
Χαῖρε ἀνθῶν τὴν ἀθάνατον χάριν
Χαῖρε πλουτῶν τὴν ἀείφωτον λάμψιν
Χαίροις Μάκαρ Νικόλαε.

Πέσιν ἐν τοῖς ἀτῶσιν, ἀπαθείας πλουτήσας, διέλυσας παθῶν καταιτίδα· καὶ θερμῶς πρὸς τὰ πρόσω χωρῶν, τοὺς ῥαθύμους πρὸς ἐπιτόρσιν ἤπειρας, ὁρῶντάς σου τὸ πρόθυμον, Νικόλαε, ἔνθεν ἐβόων·
Ἀλληλούϊα.

Ἥλιος ὥσπερ μέτας, μυστικῶς ἀναλάμψας, τῶν σῶν συνασκητῶν τῇ χορείᾳ, ἀστέρας αὐτοὺς φωτολαμπεῖς, τῇ τῶν σῶν πόνων μιμήσει ἀνέδειξας· μεθ᾽ ὧν καὶ νῦν ἱκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκβοώντων·

Χαῖρε τὸ φέγγος τῶν Μονοτρόπων
Χαῖρε τὸ κλέος τῶν Ἀθλοφόρων
Χαῖρε ἐγκρατείας τὸ θεῖον ὀσφράδιον
Χαῖρε ἀληθείας τὸ μέτα προπύργιον
Χαῖρε νέος ὢν τῷ σώματι, πολιὸς δὲ τὴν ψυχὴν
Χαῖρε σύνοικον κτησάμενος ἐκ παιδὸς τὴν ἀρετὴν
Χαῖρε ὅτι πυρσεύεις τῶν Βουνένων τὸ ὄρος
Χαῖρε ὅτι σκεδάζεις τῶν δαιμόνων τὸ στῖφος
Χαῖρε καλὸν ἀσκούντων παράδειγμα
Χαῖρε λαμπρὸν ἀθλούντων ὑπόδειγμα
Χαῖρε λαμπτὴρ φαεινὸς τῆς Ἑλλάδος
Χαῖρε φωστὴρ ἱερὸς τῆς Τριάδος
Χαίροις Μάκαρ Νικόλαε

Θεωρίᾳ καὶ πράξει, τὴν ψυχήν σου κοσμήσας, νεκρώσας τῆς σαρκὸς τὰς ὀρέξεις, τοῖς τῶν αἱμάτων σου σταλαγμοῖς, ὡς ἐν πορφυρίδι ταύτην ἐστόλισας, καὶ ὡς νύμφην πανάμωμον, τῷ Χριστῷ προσήγαγες κράζων·
Ἀλληλούϊα.

Ἰσχυρὸς καὶ γενναῖος, ὡς Χριστοῦ στρατιώτης, κατὰ τῶν ἀσεβούντων ὡράθης· τὴν πανοπλίαν γὰρ τοῦ φωτός, ἀναλαβών, βαρβαρικὴν ὠμότητα, ἀνδρικῶς κατεπάλαισας· διό σοι βοῶμεν ἐκ πόθου·

Χαῖρε τὸ νῖκος τῆς εὐσεβείας
Χαῖρε ἡ πτῶσις τῆς ἀσεβείας
Χαῖρε τῆς ἀνδρείας λαμπρὰ ὑποτύπωσις
Χαῖρε τῆς μανίας ἐχθρῶν καταστύντριψις
Χαῖρε φοινιξ εὐθαλέστατος ἀρετῶν ἀσκητικῶν
Χαῖρε κέδρος ἀκαθαίρετος ἄθλων τῶν μαρτυρικῶν
Χαῖρε ὅτι ἐδείχθης Ἀθλητῶν ὡραιότης
Χαῖρε ὅτι ἐτένου βαρβάρων ἀμαυρότης
Χαῖρε Χριστοῦ τρανώσας τὴν δύναμιν
Χαῖρε ἐχθροῦ αἰσχύνας τὴν σύναρσιν
Χαῖρε δι᾽ οὗ ἀσκηταὶ κραταιοῦνται
Χαῖρε δι᾽ οὗ πρὸς ἀτῶνας τονοῦνται
Χαίροις Μάκαρ Νικόλαε.

Κατατὰς οὐρανόθεν, Ἄγγελος φωτοφόρος, σοὶ τῷ μετὰ σώματος ἀγγέλῳ, πρὸς πάλας θείας μαρτυρικάς, ἐξ ἀσκητικῶν ἱδρώτων θαῤῥύνει σε, καὶ τοὺς μετὰ σοῦ ἔνδοξε, βοῶντας θεῷ ὁμοφρόνως·
Ἀλληλούϊα.

Πόταις τὸ ἱερόν σου, καὶ πολύαθλον σῶμα, πτρώσκοντες ἐχθροὶ οἱ λυσσώδεις, σύμμορφον τῶν Δεσποτικῶν, ἀπειρτάσαντό σε παθημάτων Ἅγιε, δι᾽ ὧν εὑρὼν ἀπάθειαν, παθῶν λυτροῦσαι τοὺς βοῶντας·

Χαῖρε ὁ σύναυλος τῶν Ὁσίων
Χαῖρε ὁ σύναθλος τῶν Μαρτύρων
Χαῖρε ἀσεβούντων ἐχθρῶν ὀλέτηριον
Χαῖρε εὐσεβούντων πιστῶν καταφύτιον
Χαῖρε μάχαιρα τοῦ Πνεύματος τεθημένη Γραφικῶς
Χαῖρε ἄγκυρα σωτήριος,ναυτιώντων ψυχικῶς
Χαῖρε ὅτι ἔτρώθης πανταχόθεν τὸ σῶμα
Χαῖρε ὅτι Κυρίῳ ἀνατείνεις τὸ ὄμμα
Χαῖρε Χριστοῦ ἐν πᾶσιν ὁ σύμμορφος
Χαῖρε φωτὸς τῆς δόξης ὁ σύσκηνος
Χαῖρε δεσμὰ καὶ αἰκίας ἐνέγκας
Χαῖρε τρυφῆς ἀνωλέθρου μεθέξας

Χαίροις Μάκαρ Νικόλαε.

Μάστιξι τὸ σεπτόν σου, θεοφόρε σαρκίον, οἱ πλάνοι καταπέμνοντες σφόδρα, τῆς νεκρώσεως καὶ τῆς φθορᾶς, ἀπεβάλου τοὺς χιτῶνας Νικόλαε, καὶ ἀφθαρσίας ἔνδυμα, ἐνεδύσω θεῷ προσᾴδων·

Ἀλληλούϊα.

Μάμασι τῶν σῶν λύθρων, τῶν χυθέντων ἀδίκως, ἀρδεύεις τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἣτις δικαιοσύνης καρπούς, ὡρίμους καρποφοροῦσα Νικόλαε, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων σου, γεραίρει βοῶσά σοι ταῦτα·

Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς Ἐκκλησίας
Χαῖρε ἡ λύσις τῆς ἀθυμίας
Χαῖρε τῆς Ἑῴας βλαστὸς εὐθαλέστατος
Χαῖρε τῶν Βουνένων οἰκήστωρ ἰσάπτελος
Χαῖρε ὅτι ἠκολούθησας ἐκ νεότητος Χριστῷ
Χαῖρε ὅτι ἐτραυμάτισας τὸν πολέμιον ἐχθρὸν
Χαῖρε φωταγωγία Μοναστῶν καὶ Μιτάδων
Χαῖρε χειραγωγία Ὀρθοδόξων ἁπάντων
Χαῖρε ζωῆς μετέχων τῆς κρείττονος
Χαῖρε ἐχθροῦ αἰσχύνη τοῦ χείρονος
Χαῖρε δι᾽ οὗ δαίμονες ἐκμειοῦνται
Χαῖρε δι᾽ οὗ ἄνθρωποι φωταυγοῦνται
Χαίροις Μάκαρ Νικόλαε.

Ζύλῳ ὡς προσεδέθης, ἀπηνῶς Ἀθλοφόρε, βασάνων ὑπομένων τὴν πεῖραν, τῷ τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἀποκαλέστης ξύλῳ καθάπερ τέτραπται, ἐν μετοχῇ θεούμενος, Νικόλαε Κυρίῳ ᾄδων·

Ἀλληλούϊα.

Ὅλος ὤν ἡνωμένος, κεφαλῇ τῇ τῶν ὅλων, Χριστῷ τῷ ἀθλοθέτῃ σου Μάρτυς, τῇ τῆς κεφαλῆς σου ἐκτομῇ ἀνακεκαλυμμένως μετ᾽ αὐτοῦ ἥνωσαι, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν εὐλαβῶς σοι ἐκβοώντων·

Χαῖρε τοῦ λόγου ὁ στεφανίτης
Χαῖρε τοῦ πλάνου ὁ καταλύτης
Χαῖρε ἀριστεὺς στρατηγίας τῆς πίστεως
Χαῖρε θησαυρὲ τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος
Χαῖρε τύπος ἐν τοῖς σκάμμασι θεοφόρων ἀσκητῶν

Χαῖρε κλέος καὶ ἀτλάϊσμα νικηφόρων Ἀθλητῶν
Χαῖρε ὅτι λαμπρύνεις Θεσσαλίαν ἐνθέως
Χαῖρε ὅτι ἀνύεις τὸν ἀτῶνα νομίμως
Χαῖρε εἰκὼν τῆς θείας ἀσκήσεως
Χαῖρε λαμπτὴρ ἁτίας ἀθλήσεως
Χαῖρε ἐχθρῶν καθελὼν τὴν μανίαν
Χαῖρε πιστῶν φωταυτῶν τὴν χορείαν.

Χαίροις Μάκαρ Νικόλαε.

Πᾶσα ἡ Θεσσαλία, Ἑλλάς τε καὶ ἡ Ἑῴα κηρύττουσιν ἣν εἴληφας χάριν, τὴν τῶν θαυμάτων παρὰ Θεοῦ· πᾶσι γὰρ τοῖς πίστει σοι προστρέχουσι παρέχεις τὰ αἰτήματα, ἰώμενος τοὺς ἐκβοῶντας·

Ἀλληλούϊα.

Ῥήμασί σου ἐνθέοις τῆς Ἑῴας ὁ ἄρχων, ὑπείξας ᾧ Νικόλαε ὤφθης, σπεύσας ἐν Βουνένοις εὐλαβῶς, τὸ ἱερόν σου εὗρε Μάρτυς λείψανον, καὶ ἰαθεὶς τῆς μάστιτος, ἐν εὐφροσύνῃ σοι ἔβόα·

Χαῖρε ἡ ῥῶσις τῶν ἀσθενούντων
Χαῖρε παράκλησις τῶν πενθούντων
Χαῖρε τῶν θαυμάτων τὴν χάριν δεξάμενος
Χαῖρε τῶν δαιμόνων τὸ κράτος τρεψάμενος
Χαῖρε ὅτι ἐθεράπευσας τὸν νοσοῦντα χαλεπῶς
Χαῖρε ὅτι τούτῳ δέδωκας τὴν ὑτείαν θαυμαστῶς
Χαῖρε ὁ διασώσας ἄφθαρτον τὸ σὸν σκῆνος
Χαῖρε ὁ διαλύσας τῶν φθορέων τὸ σμῆνος
Χαῖρε θερμὸν ψυχῶν ἱλαστήριον
Χαῖρε πολλῶν ταχὺ ἰατήριον
Χαῖρε δι᾽ οὗ ἐλυτρώθην τοῦ πάθους
Χαῖρε δι᾽ οὗ ξένου πέπλησμαι θάμβους

Χαίροις Μάκαρ Νικόλαε.

Σῶμα τὸ ἱερόν σου, ἄφθαρτον διαμεῖναν, τῇ θείᾳ θαυμαστῶς ἐνεργείᾳ, ὥσπερ πολύτιμος θησαυρός, ἐν τῷ τῶν Βουνένων ἄλσει ἀνεύρηται, τῇ νεύσει σου Νικόλαε, χάριν παρέχον τοῖς βοῶσιν·

Ἀλληλούϊα.

Τεῖχος Τῆς Ὀρθοδόξοις, καὶ ἀντίληψις θεία, ἐδόθης πρὸς θεοῦ Ἀθλοφόρε· διὸ καταχύρωσον ἡμᾶς, Τῶν ἱκεσιῶν σου Ταῖς πυρτοβάρεσιν, ἐκ πάσης περιστάσεως, ἐκλυτρούμενος Τοὺς βοῶντας·

Χαῖρε ἡ σκέπη Τῶν Ὀρθοδόξων
Χαῖρε ἡ δόξα Τῶν Ἀθλοφόρων
Χαῖρε Ἐκκλησίας φρουρὸς ἀσφαλέστατος
Χαῖρε θεσσαλίας πυρσὸς χρυσαυτέστατος
Χαῖρε ὅτι ἀπεκάλυψας Τὸ σὸν λείψανον ἡμῖν
Χαῖρε ὅτι ἐφανέρωσας ἰαμάτων Τὴν πητὴν
Χαῖρε παραμυθία Τῶν πιστῶν σου προσφύτων
Χαῖρε παρηγορία ἀληθὴς ἀναπήρων
Χαῖρε πλουτῶν Τὴν θείαν συμπάθειαν
Χαῖρε ἡμῶν οἰκτείρων Τὰ δάκρυα
Χαῖρε δι᾽ οὗ εὐλογία δωρεῖται
Χαῖρε δι᾽ οὗ ἡ κακία νεκροῦται
Χαίροις Μάκαρ Νικόλαε.

Ἐμνήσεν Τὴν σὴν χάριν, ὁ πρὶν λελωβημένος, Τῇ σῇ θεραπευθεὶς ἀντιλήψει, καὶ οἱ ἐν Βυζαντίῳ πιστοί, Τῶν σῶν χαρίτων Τυχόντες Νικόλαε, Τὸν Κύριον ἐδόξασαν, Τὸν δοξάσαντά σε βοῶντες·

Ἀλληλούϊα.

Ὡταυτῆς ἡ σὴ μνήμη, Τῇ Τοῦ ἔαρος ὥρᾳ, ὡς ἔαρ μυστικὸν κόσμῳ ὤφθη, καὶ Τοῖς ἄνθεσι σῶν δωρεῶν, εὐωδιάζει πιστῶν Τὴν διάνοιαν· ὀσμὴν Τὰρ πνέει ἅπασι, Τῆς ἀφθαρσίας Τοῖς βοῶσι·

Χαῖρε Χριστοῦ λογικὴ θυσία
Χαῖρε πιστῶν θερμὴ προστασία
Χαῖρε ἀφθαρσίας λειμὼν ὁ πολύανθος
Χαῖρε Ἐκκλησίας λιμὴν ὁ ἀχείμαστος
Χαῖρε εὐωδία πίστεως καὶ θυμίαμα ζωῆς
Χαῖρε μυροθήκη ἔμψυχος χάριτος θεαρχικῆς
Χαῖρε ὅτι παρέχεις ἰαμάτων Τὴν χάριν
Χαῖρε ὅτι εὐφραίνεις Τὴν σὴν ποίμνην ἐν πᾶσι
Χαῖρε πιστῶν μεσίτης πρὸς Κύριον
Χαῖρε ἡμῶν Τὸ θεῖον προσφύγιον
Χαῖρε χαρᾶς ἀπολαύων ἀλήκτου
Χαῖρε ζωῆς ὁ Τρυφῶν ἀϊδίου
Χαίροις Μάκαρ Νικόλαε.

Χαίρει ἡ νῆσος Ἄνδρος, ὡς οὐράνιον πλοῦτον, τὴν θείαν κεκτημένη σου Κάραν, καὶ τοῦ ἐν Μύροις θείου Πατρός, ἀταλλιᾶται ἡ Μονὴ Νικόλαε, ἐν κόλποις ταύτην φέρουσα, καὶ τῷ Σωτῆρι ἐκβοῶσα·

Ἀλληλούϊα.

Πάλλων ἐν τοῖς ὑψίστοις, σὺν ἀγγέλων χορείαις, Κυρίῳ τὸν τρισάγιον ὕμνον, δυσώπει Νικόλαε ἀεί, πάσης ἀνάγκης λυτροῦσθαι καὶ θλίψεως, τοὺς πίστει σοι προστρέχοντας, καὶ ὁμοφρόνως ἐκβοῶντας·

Χαῖρε Ἀγγέλων ὁ συμπολίτης
Χαῖρε Κυρίου ὁ μαρταρίτης
Χαῖρε θεοφόρων Πατέρων ἰσότιμος
Χαῖρε Ἀθλοφόρων ἁτίων ὁμόστεφος
Χαῖρε ὅσιος ἐν Μάρτυσι, καὶ τῶν ἄνω κοινωνὸς
Χαῖρε χάριτος πῆς κρείττονος θεοφόρος χορηγὸς
Χαῖρε ὅτι τυγχάνεις τῶν ἀρρήτων ἐπόπτης
Χαῖρε ὅτι ὑπάρχεις τῶν ἐν θλίψεσι ῥύστης
Χαῖρε δι᾽ οὗ παθῶν καθαρθήσομαι
Χαῖρε δι᾽ οὗ φωτὸς πληρωθήσομαι
Χαῖρε ζωῆς τῆς ἐμῆς προστασία
Χαῖρε πανὸς εὐσεβοῦς θυμηδία
Χαίροις Μάκαρ Νικόλαε.

Νικόλαε Μάρτυς, στρατιῶτα Κυρίου, τῶν Ὁσιομαρτύρων ἡ δόξα, ἐκ πάσης θλιβερᾶς συνοχῆς, καὶ πειρασμῶν πολυτρόπων ἀπάλλαττε, τοὺς πόθῳ σε τεραίροντας, καὶ τῇ Τριάδι ἐκβοῶντας·

Ἀλληλουϊα.

Καὶ αὖθις τὸ Κοντάκιον.
Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.
Τὸν ἐξ Ἑῴας ὡς ἀστέρα ἀνατείλαντα
Καὶ ἐν Βουνένοις ἱερῶς ἀνδραγαθήσαντα
Καταστέψωμεν ᾀσμάτων ταῖς εὐφημίαις·
Τοῦ Χριστοῦ γὰρ ἐνδυσάμενος τὴν δύναμιν
Ἐν Ὁσίοις τε καὶ Μάρτυσι διέπρεψε
Τούτῳ λέγοντες, χαίροις Μάκαρ Νικόλαε.

Ἀίστιχον.
Νίκην ἀληθῆ Νικόλαε παράσχου
Γερασίμῳ πλέξαντι τοὺς δέ σοι Οἴκους.#

ἐγκώμια

Ἦχος πλ. α΄. Ἡ ζωὴ ἐν Τάφῳ.

Μακαρίζομέν σε, εὐσεβῶν οἱ χοροί, θαυμαστὲ Ὁσιομάρτυς Νικόλαε, ὡς μεσίτην ἡμῶν μέταν πρὸς Χριστόν. (Δίς).

Ἀκροστιχὶς ἡ ἑξῆς:
Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου.

Γεωρτίᾳ θείᾳ, ἀρετῶν ἱερῶν, ἐν Βουνένοις διαπρέψας Νικόλαε, δι᾽ ἀθλήσεως ἐδόξασας Χριστόν.

Ἐξ Ἑῴας λάμψας, καταυτάζεις ἡμᾶς, ταῖς ἀκτῖσι τῶν θαυμάτων Νικόλαε, ὡς κλεινὸς Ὁσιομάρτυς τοῦ Χριστοῦ.

Ρείθροις σῶν αἱμάτων, κατακλύσας ἐχθρόν, ταῖς ῥοαῖς τῶν ἰαμάτων Νικόλαε, ἐκκαθαίρεις ἀσθενείας χαλεπάς.

Πὸ πάσης βλάβης, καὶ παθῶν χαλεπῶν, ἀνωτέρους διατήρει Νικόλαε, τοὺς τὴν Κάραν σου τιμῶντας τὴν σεπτήν.

Σώματός σου μάκαρ, παριδὼν αἰκισμούς, τῶν σωμάτων θεραπεύεις νοσήματα, ὦ Νικόλαε δυνάμει θεϊκῇ.

Ἰατὴρ καρκίνου, ἀνεδείχθης σοφέ, τῇ δοθείσῃ σοι Νικόλαε χάριτι, ἀσινεῖς ἐξ οὗ διάσῳζε ἡμᾶς.

Μαρτυρίου σκάμμα, διανύσας στεῤῥῶς, θαυμασίοις ἐδοξάσθης Νικόλαε, καὶ παρέχεις τὰς ἰάσεις τοῖς πιστοῖς.

Θαυμάτων ῥεῖθρα, ἀναβλύζων ἀεί, τοῖς προστρέχουσι τῇ Κάρᾳ σου Ἅτιε, ἡμῖν δίδου τὴν βοήθειαν τὴν σήν.

Ὑπερτέραν ἔχων, ἀληθῶς τὴν ζωήν, μαρτυρίου ἀνεδήσω τὸν στέφανον, ὦ Νικόλαε ἀθλήσας ἀνδρικῶς.

Μέτας ἐν Βουνένοις, ἐν ἀσκήσει φανείς, μείζων ὤφθης ἐν ἀθλήσει Νικόλαε, καὶ μετάλων ἠξιώθης δωρεῶν.

Οὐρανόθεν μάκαρ, ἔπιδε ἐφ᾽ ἡμᾶς, τοὺς προσπίπτοντας τῇ Κάρᾳ σου Ἅτιε, καὶ παράσχου τὰ αἰτήματα ἡμῖν.

Νοσημάτων φλότα, καταπαύεις πικράν, καὶ καρκίνον θεραπεύεις ὀλέθριον, καὶ παρέχεις τὰ αἰτήματα πιστοῖς.

Ἀνδρου νῆσος χαίρει, ἐν τῇ Κάρᾳ τῇ σῇ, καὶ κηρύττει σου τὰ θαύματα Ἅτιε, ἀντιλήπτορα πλουτοῦσά σε θερμόν.

Χαλεπῶν κινδύνων, ἀνωτέρους ἡμᾶς, διαφύλαττε Νικόλαε Ἅτιε, τοὺς προστάτην κεκτημένους σε θερμόν.

Οἱ ἐν νόσοις ὄντες, Κεφαλῇ τῇ σεπτῇ, τοῦ κλεινοῦ Ὁσιομάρτυρος σπεύσατε, Νικολάου καὶ πλησθήσεσθε χαρᾶς.

Ὑδατι θεόφρον, μεσιτείας τῆς σῆς, πρὸς Χριστὸν Ὁσιομάρτυς Νικόλαε, τὴν ῥυπῶσάν μου ἀπόπλυνον ψυχήν.

Μάστιξι παμμάκαρ, προστασίας τῆς σῆς, τῶν δαιμόνων ὁ ἑσμὸς ἀπελαύνεται, ὦ Νικόλαε καὶ σῴζονται πολλοί.

Ἐλασμὸν παρέχει, ἡ σὴ Κάρα ἡμῖν, καὶ ἰᾶται χαλεπὰ ἀρρωστήματα, καὶ βραβεύει τὴν ὑτείαν τοῖς πιστοῖς.

Καὶ ἐν Βυζαντίῳ, ἡ σὴ χάρις ποτέ, θαυμαστῶς ἐμεταλύνθη Νικόλαε, θεραπεύσασα τὸν πάσχοντα πικρῶς.

Ῥύπων ἁμαρτίας, ἐκκαθαίρεις ἡμᾶς, ταῖς θερμαῖς σου πρὸς θεὸν παρακλήσεσι, καὶ κινδύνων ἀπαλλάττεις τοὺς πιστούς.

Ἀσκητὴς θεόφρων, καὶ στερρὸς Ἀθλητής, τοῦ Σωτῆρος ἀνεδείχθης Νικόλαε, καὶ πλουσίων ἠξιώθης ἀμοιβῶν.

Τέρας τὴν σὴν Κάραν, καὶ θαυμάτων πητήν, ὦ Νικόλαε ἡ Ἄνδρος πλουτήσασα, ἀνυμνεῖ σε ὡς θεράποντα Χριστοῦ.

Ἐαμάτων ῥείθροις, νοσημάτων πυράν, ὀλεθρίων καταπαύεις Νικόλαε, καὶ οἰδήματα ἰᾶσαι χαλεπά.

Ἀθλητῶν τοῖς δήμοις, καὶ Ὁσίων χοροῖς, συνηδόμενος παμμάκαρ Νικόλαε, ἐκδυσώπει σὺν αὐτοῖς ὑπὲρ ἡμῶν.

Νεκρωθεὶς ἐν κόσμῳ, πρὸς ζωὴν ἀληθῆ, μετετέθης Ἀθλοφόρε Νικόλαε, καὶ προστάτης ἀνεδείχθης τῶν πιστῶν.

Νόσων ἐπωδύνων, καὶ παθῶν θλιβερῶν, καὶ πικρῶν πειρατηρίων ἀπάλλαττε, Τοὺς τιμῶντάς σε Νικόλαε σοφέ.

Ἄνδρος νῦν ἡ νῆσος, ἐπκαυχᾶται τῇ σῇ κεφαλῇ, Ὁσιομάρτυς Νικόλαε, καὶ προστρέχει τῇ θερμῇ σου ἀρωτῇ.

Νέμεις τὰς ἰάσεις, τοῖς ἐν πίστει θερμῇ, προσιοῦσι τῇ σῇ σκέπῃ Νικόλαε, καὶ δοξάζουσι Χριστὸν τὸν λυτρωτήν.

Ἔασαι παμμάκαρ, τοὺς ἐν πόνοις δεινοῖς, καὶ πικροῖς συνεχομένοις παθήμασιν, ὡς λαβὼν παρὰ Χριστοῦ χάριν πολλήν.

Τὴν σεπτήν σου κάραν, ἰατρεῖον κοινόν, κεκτημένοι ἀταλλόμεθα Ἅγιε, καὶ τοὺς ἄθλους μακαρίζομεν τοὺς σούς.

Δόξα... Τριαδικόν.

Πατὴρ καὶ λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα ὁμοῦ, ὁμοούσιε Τριὰς καὶ συνάναρχε, Νικολάου ἡμᾶς σῶσον ταῖς λιταῖς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ πάντων κόρη, ἐκδυσώπει ἀεί, τὸν Υἱόν σου καὶ Δεσπότην καὶ Κύριον, τῶν ὑμνούντων ὡς Μητέρα σε θεοῦ.

Αἴτησις: Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ...
Ὅτι ηὐλόγηται σου τὸ ὄνομα καὶ δεδόξασται σου....

Στάσις β'.

Ἦχος πλ. α'. Ἄξιόν ἐστι.

Ἄξιόν ἐστι, μακαρίζειν σε Ὁσιομάρτυς, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσαντα, καὶ αἰσχύναντα Νικόλαε ἐχθρόν. (Δίς).

Ἀκροστιχὶς ἡ ἰδία.

Γνώσει ἀληθεῖ, λαμπρυνόμενος Ὁσιομάρτυς, ἐν Βουνένοις πρότερον ἤσκησας, καὶ ἐνήθλησας Νικόλαε στερρῶς.

Πίλησας σοφέ, ἐκ Χριστοῦ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, ὅθεν θεραπεύεις Νικόλαε, ἀρρωστήματα καὶ πάθη χαλεπά.

Πήμασι Χριστοῦ, καθυπείκων ὁλικῇ καρδίᾳ, κόσμον ἀπηρνήσω Νικόλαε, καὶ ἰσάγγελος ὤράθης ἐν σαρκί.

Ἀνδρος τῇ σεπτῇ, εὐκαυχάται Κάρᾳ σου θέοφρον· ἐξ αὐτῆς λαμβάνει γὰρ Ἅγιε, τὴν πλουσίαν εὐλογίαν σου ἀεί.

Πύγριφον ἐχθροῦ, καθ᾽ ἡμῶν Νικόλαε τὸ θράσος, καὶ εἰρήνην δίδου καὶ ἴασιν, τοῖς τὴν θείαν σου αἰτοῦσιν ἀρωγήν.

Ρασαι ἡμῶν, τῶν σωμάτων πάσας τὰς ὀδύνας, καὶ ψυχῶν τὰ βάρη Νικόλαε, τῇ θερμῇ σου μεσιτείᾳ πρὸς Χριστόν.

Πείας ἀρωγός, τοῖς ἐν πόνοις Ἅγιε ἐδείχθης· λύσιν γὰρ παρέχεις Νικόλαε, τοῖς ἐν λύπαις καὶ χαρὰν τὴν ἀληθῆ.

Ρος τὸ σεπτόν, τῶν Βουνένων πάλαι ἠτιάσθη, τῇ σῇ πολιτείᾳ Νικόλαε· ἐν αὐτῷ γὰρ ἠγωνίσω ἀνδρικῶς.

Ὑμνοις ἱεροῖς, ἀνυμνοῦμέν σε Ὁσιομάρτυς, τὴν σεπτήν σου Κάραν κατέχοντες, ὡς θησαύρισμα καὶ πλοῦτον μυστικόν.

Πόνον τὸν Χριστόν, ἀγαπήσας ἐκ καρδίας Μάρτυς, τούτου τὸ πολήριον πέπωκας, δι᾽ αὐτὸν θανατωθεὶς γνώμῃ στερρᾷ.

Ὁμιλοι πιστῶν, τὴν σεπτήν σου προσκυνοῦντες Κάραν, ἐξ αὐτῆς καρποῦνται Νικόλαε, τὰ ἰάματα σωμάτων καὶ ψυχῶν.

Ὁσου χαλεπῆς, ὁ Ἑῴας, ἐλυτρώθη ἄρχων, προσελθὼν τῷ θείῳ λειψάνῳ σου, ἐν Βουνένοις καὶ ἐτείρας σοι ναόν.

Αἵμασι τοῖς σοῖς, τὴν Βουνένων ἐτιάσας χθόνα, νῦν καθατιάζεις Νικόλαε, τῇ σῇ Κάρᾳ τῶν Ἀνδρίων τοὺς χορούς.

Χάριν δαψιλῆ, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου βλύζεις, καὶ κατασβεννύεις Νικόλαε, τοῦ καρκίνου τὴν ὀλέθριον πυράν.

Ὀντως ὁ θεός, τοῖς σοῖς θαύμασιν ἐμεγαλύνθη, ὡς φησὶ Δαβὶδ ὁ θεόπνευστος· δι᾽ αὐτὸν γὰρ ἀπηρνήσω σεαυτόν.

Ἔψησον ἡμᾶς, ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπωλείας Μάρτυς, τῇ σῇ ἀντιλήψει Νικόλαε, καὶ κατεύθυνον ἡμᾶς φόβῳ θεοῦ.

Πέτας ἀρετός, τῶν ἐν θλίψεσι Μάρτυς ἐδείχθης, καὶ θαυματουργὸς ὑπερθαύμαστος, θεραπεύων ἀσθενείας χαλεπάς.

Ἔασιν εὑρών, ὁ ἐν Βυζαντίῳ νοσῶν Μάρτυς, τῇ σῇ μεσιτείᾳ Νικόλαε, ἀνεκήρυττε τὴν χάριν σου τρανῶς.

Κόσμος Ἀσκητῶν, καὶ Μαρτύρων ἀληθῶς ἐτένου, ὡς ἂν ἀμφοτέροις Νικόλαε, διαπρέψας καὶ δοξάσας τὸν Χριστόν.

Ῥῶσιν ἀληθῆ, καὶ χαρὰν καὶ εὐφροσύνην θείαν, δίδου Ἀθλοφόρε Νικόλαε, τοῖς προσπίπτουσι τῇ Κάρᾳ σου πιστῶς.

Ἄνωθεν ἡμᾶς, μὴ ἐλλείπῃς ἐποπτεύων Μάρτυς, τοὺς τὴν σὴν ζητοῦντας βοήθειαν, μετὰ πίστεως Νικόλαε θερμῆς.

Τέρας ἀληθές, πρὸς Χριστοῦ ἀπείληφας θεόφρον· ἔνθεν ἀντιλήπτωρ καὶ πρόμαχος, ἀνεδείχθης ὦ Νικόλαε ἡμῶν.

Ἅμα ψυχῶν, καὶ σωμάτων μάκαρ ἀναβλύζει, ἡ σεπτή σου Κάρα Νικόλαε, καὶ παρέχει πᾶσαν ῥῶσιν τοῖς πιστοῖς.

Ἄνωθεν ἡμῖν, ἐπιφάνηθι Ὁσιομάρτυς, καὶ παράσχου πᾶσι Νικόλαε, τὰ αἱτήματα ὡς ἄταν συμπαθής.

Νέκρωσον ἡμῶν, τὰς ὁρμὰς παθῶν τῶν ἀκαθέκτων, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα πρεσβείαις σου, καὶ πταισμάτων ἡμῖν αἴτει ἱλασμόν.

Νόσων ἰατήρ, ἀναδεδείξαι Ὁσιομάρτυς, θείᾳ ἐνεργείᾳ τῆς χάριτος, καὶ καρκίνου πάθος παύεις χαλεπόν.

Ἄρχοντα πολέ, τῆς Ἐῴας Μάρτυς θεραπεύεις, ὃν ναόν σοι θεῖον ἀνήγειρεν, ἐν Βουνένοις μεταλύνων τὸν Χριστόν.

Νάμα μυστικόν, βλύζον ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις Νικόλαε, τοῖς προστρέχουσι τῇ σῇ ἐπισκοπῇ.

Θυνον ἡμᾶς, πρὸς ὁδὸν τῶν θείων θελημάτων, τῇ σῇ ἀντιλήψει Νικόλαε, τοὺς προστάτην σε πλουτοῦντας ἀληθῆ.

Τρώσας τὸν ἐχθρόν, τῇ ἀπεριτρέπτῳ σου ἐνστάσει, ἄτρωτον τὸν νοῦν μου Νικόλαε, ἐκ τῆς τούτου διαφύλαξον ὁρμῆς.

Δόξα... Τριαδικόν.

Ὀμβρησον ἡμῖν, ὁμοούσιε Τριὰς Ἁγία, ταῖς τοῦ Νικολάου δεήσεσι, τοῦ ἐλέους σου τὰ ῥεῖθρα μυστικῶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὑψιστον θεόν, μετὰ σώματος Κόρη τεκοῦσα, ὕψωσον ἡμῶν τὴν διάνοιαν, πρὸς ὑψώσεις οὐρανίων ἐννοιῶν.

Αἴτησις : Ἔτι καὶ ἔτι....
Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ θεὸς ἡμῶν ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερουβεὶμ ἐπαναπαυόμενος...

Στάσις Γ.

Ἦχος Γ. Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, Νικόλαε τρισμάκαρ. (Δίς).

Ἀκροστιχὶς ἡ αὐτή.

Γνώμῃ θεολήπτῳ, ἤθλησας νομίμως, σοφὲ Ὁσιομάρτυς.

Λαμπας ὡς ἄστρον, λαμπρὸν ἐκ τῆς Ἑῴας, ἐν Ὄρει τῶν Βουνένων.

Ῥύσαι πάσης βλάβης, Νικόλαε θεόφρον, τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας.

Ἀνδρος μεταλύνει, τοὺς ἄθλους σου θεόφρον, τιμῶσα τὴν σὴν Κάραν.

Σώματος ἰᾶσαι, καὶ τῶν ψυχῶν τρισμάκαρ, νοσήματα ποικίλα.

Ἰσχυσας νεκρῶσαι, ῥοπῇ τῇ οὐρανίῳ, Νικόλαε τὸν πλάνον.

Πέτας ἀνεδείχθης, ἐν προστασίαις Μάρτυς, τοῖς σὲ ἀνευφημοῦσι.

Ομβροις σῶν αἱμάτων, κατέσβεσας παμμάκαρ, τοὺς ἄνθρακας τῆς πλάνης.

Ψῶσον τὸν νοῦν μου, Νικόλαε τρισμάκαρ, χαμαιζηλίας πάσης.

Μάρτυς ἐν Ὁσίοις, περιφανὴς ἐδείχθης, Νικόλαε ἀθλήσας.

Ολῃ τῇ καρδίᾳ, προσπίπτομεν θεόφρον, τῇ θαυμαστῇ σου Κάρᾳ.

Νόσων ἀνιάτων, ἀπάλλαξον τρισμάκαρ, τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας.

Ἄνωθεν παμμάκαρ, μὴ παύσῃ προστατεύων, τῶν πόθῳ σὲ τιμώντων.

Χάριν δεδεημένος, Νικόλαε ἴασαι, ἡμῶν τὰς ἀσθενείας.

Ορος τῶν Βουνένων, ἡπίασται τρισμάκαρ, τοῖς ἱεροῖς σου πόνοις.

Ὑδατι ἀύλῳ, κατάρδευσον θεόφρον, ἡμῶν τὰς διανοίας.

Μνήμην σου τὴν θείαν, Νικόλαε τελοῦντες, Χριστὸν δοξολογοῦμεν.

Ἴασαι τὰ πάθη, τῇ σῇ ἐπιστασίᾳ, τὰ θλίβοντά με Μάρτυς.

Κόσμου τὴν ἀπάτην, Νικόλαε ἀπώσω, Χριστῷ ἀκολουθήσας.

Ρώμῃ θεοσδότῳ, Νικόλαε καθεῖλες, ἐχθροῦ τὴν δυναστείαν.

Ἄφθαρτον ἐδέξω, παρὰ Χριστοῦ πλουσίως, σοφὲ ἀντιμισθίαν.

Γλώσσῃ θεολήπτῳ, Νικόλαε κηρύττεις, τὸ ὄνομα Κυρίου.

Ἵνα σου τιμῶμεν, Νικόλαε τὴν μνήμην, ῥύου ἡμᾶς κινδύνων.

Ἀλλ' καταπαύεις, καὶ τοῦ δεινοῦ καρκίνου, Νικόλαε τὸ πάθος.

Νόμῳ εὐσεβείας, Νικόλαε ἀθλήσας, λαμπρῶς ἐθαυματώθης.

Νόσων καὶ κινδύνων, καὶ πάσης ἐπηρείας, ῥύου ἡμᾶς Τρισμάκαρ.

Ἱίμασιν οἰκείοις, ἐπέχρωσας θεόφρον, τὴν ψυχικήν στολήν σου.

Νέκρωσον παμμάκαρ, τὴν καθ' ἡμῶν μανίαν, ἐχθροῦ τοῦ ἀρχεκάκου.

Θυνον τὸν νοῦν μου, ἀτάπησιν πρὸς θείαν, Νικόλαε Τρισμάκαρ.

Τεῖχος ἀσφαλείας, ἡμῖν ἡ σὴ πρεσβεία, γένεσθω Ἀθλοφόρε.

Δόξα... Τριαδικόν.

Ὅλῃ τῇ καρδίᾳ, Τριὰς Ὑπεραγία, ὑμνοῦμέν σου τὸ κράτος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὕμνοις ἐγκωμίων, ὑμνοῦμεν Θεοτόκε, τὴν ἄρρητόν σου δόξαν.

Αἴτησις: Ἔτι καὶ ἔτι...
Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεύς...

Εὐλογητάρια.

Εὐλογητός εἶ Κύριε, διδαξόν με Νικόλαον ὑμνῆσαι.

Τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον, ἐν Βουνένοις ἀνύων, ἀρνησάμενος κόσμον, Ἀθλητὴς περιφανὴς, ἀνεδείχθης ἀθλήσας, καὶ ἀθλητικῇ δόξῃ ἐστεφάνωσαι, τὸν Χριστὸν δοξάσας μάκαρ Νικόλαε.

Εὐλογητός εἶ Κύριε, διδαξόν με Νικόλαον ὑμνῆσαι.

Τῷ Σωτῆρι, ἀντὶ μύρων Ἅγιε, τὰ σὰ αἵματα χαίρων προσῆξας, καὶ ἐδέξω, παρ᾽ αὐτοῦ Νικόλαε, τῶν θαυμάτων χάριν τὴν πλουσίαν, ὅθεν τοῖς πιστοῖς βρύεις τὰ ἰάματα, καὶ λυτροῦσαι κινδύνων καὶ θλίψεων.

Εὐλογητός εἶ Κύριε, διδαξόν με Νικόλαον ὑμνῆσαι.

Πίαν θερμῶς, οἱ πιστοὶ προστρέχουσι, πρὸς τὴν Κάραν σου Ὁσιομάρτυς, καὶ ἐκ ταύτης, τὰς αἰτήσεις τάχιστα καρπούνται, νόσων χαλεπῶν καὶ παθῶν λυτρούμενοι, καὶ τὴν χάριν τὴν σὴν, κηρύττουσι Νικόλαε.

Εὐλογητός εἶ Κύριε, διδαξόν με Νικόλαον ὑμνῆσαι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ Σωτῆρι προσῆτον, πάλαι δάκρυα ὁμοῦ σὺν μύροις· νῦν δὲ πιστῶν οἱ χοροί σοι βοῶσι· δίδου Ἀθλητά, ἄνωθεν βοήθειαν, τοῖς τῇ σκέπῃ τῇ σῇ, πίστει καταφεύγουσι.

Δόξα... Τριαδικὸν

Προσκυνῶν τὸν Πατέρα, καὶ τὸν σύνθρονον λόγον, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ ἤθλησας στερρῶς, ἐν Βουνένοις Ἅγιε, καὶ λαμπρῶς ἐδοξάσθης Νικόλαε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Πωδότην τεκοῦσα, τοῦ θανάτου ἐρρύσω, τὸν Ἀδὰμ θεοτόκε· ὃν ἐν ἄθλοις δοξάσας, ὁ Νικόλαος Κόρη, ἔτυχε ζωῆς, τῆς ὑπὲρ καταλήψιν, μεταλύνων τὴν ἄρρητον δόξαν σου.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, δόξα σοι ὁ θεός, (ἐκ Ρ).

Καὶ ἀπόλυσις.

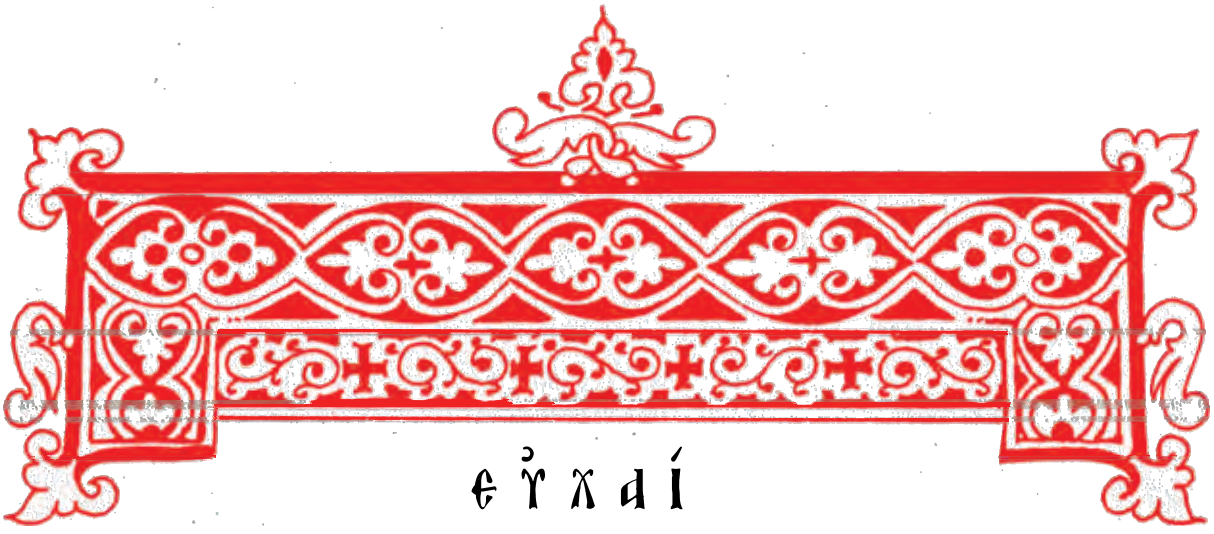

εὐχαί

εἰς τὸν ἅγιον ὁσιομάρτυρα

Νικόλαον

τὸν ἐν βουνένοις τῆς θεσσαλίας

Πανένδοξε Ὁσιομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἅγιε Νικόλαε, ὁ τοῖς ῥήμασιν αὐτοῦ ὅλῃ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ ἀκολουθήσας, καὶ ἀσκητικῶς δι᾽ ἰσαγγέλου πολιτείας αὐτῷ εὐαρεστήσας· ὁ τὸ πανάγιον τοῦ Σωτῆρος ὄνομα, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα ὁμολογήσας, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ προθύμως τὸ αἷμά σου ἐκχέας, καὶ παρ᾽αὐτοῦ ἐπαξίως θαυμάτων δωρεᾷ καὶ ἰαμάτων δυνάμεσι δοξασθείς, καὶ πᾶσι παρέχων τῆς θερμῆς σου προστασίας τὰς σωτηριώδεις ἀντιλήψεις. Σοῦ δεόμεθα ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ· ἔπιδε ἐκ θείων ὑψωμάτων καὶ πλήρου τὰς αἰτήσεις ἡμῶν, τῶν ἐν εὐλαβείᾳ καὶ πίστει προσιόντων τῇ πανσέπτῳ σου Κάρᾳ. Μὴ παριδῇς, Ἅγιε, τὴν δέησιν ἡμῶν, καὶ ἀπάλλαγγε ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἀσθενείας καὶ θλίψεως, ὡς πολλὴν παρρησίαν πρὸς Χριστὸν κεκτημένος. Εὐλόγει τῇ μαρτυρικῇ σου πρεσβείᾳ καὶ χάριτι τοὺς οἴκους καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν, τῶν προσφευγόντων σοι θερμῶς. Αἴτει ἡμῖν παρὰ Κυρίου ῥῶσιν καὶ ὑγείαν, τῆς εὐφορίαν καὶ πᾶσαν εὐπραγίαν, καὶ ἀποδίωκε ἀφ᾽ ἡμῶν πάντα πειρασμὸν καὶ πᾶσαν ἐπήρειαν τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, τοῦ ζητοῦντος τὴν ἀπώλειαν ἡμῶν, καὶ πρέσβευε πρὸς Κύριον διδόναι ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, ἐν τῷ ἀπείρῳ αὐτοῦ ἐλέει, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

εὐχὴ ἑτέρα

ὑπὸ Καθηγουμένης Ἰσιδώρας Μοναχῆς Ἱεροθεΐσσης.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ θεὸς ἡμῶν, ὁ δυνατὸς ἐν ἰσχύϊ καὶ ἐν ἐλέει ἀμέτρητος· ὁ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος καὶ ὑπ᾽ αὐτῶν ἀπαύστως δοξαζόμενος· ὁ Τῶν Ὁσίων τὰ δάκρυα εἰς ὀσμὴν εὐωδίας προσδεχόμενος, τούτων δὲ ταῖς πανννύχοις προσευχαῖς, ταῖς μακραῖς νηστείαις καὶ τοῖς ὅλοις ἀσκητικοῖς καμάτοις εὐφραινόμενος· ὁ Τῶν Μαρτύρων τοῖς ἄθλοις θαυμαζόμενος,τούτων δὲ τοῖς αἵμασι εὐμενῶς ἱλασκόμενος· ὁ ἐν Τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ δι᾽ ἡμᾶς τὸ ἑκούσιον πάθος ὑπομείνας, ἵνα ἡμεῖς ἀπαθείας τὴν χάριν ἐνδυσώμεθα· ὁ Τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς τὴν ἄχραντόν σου πλευράν, ἵνα τῆς Εὔας τὸ ὀλίσθημα ἐπανορθώσῃς Ἀγαθέ, ἣν ἐκ Τῆς πλευρᾶς Τοῦ Ἀδὰμ διέπλασας ἐν σοφίᾳ, Τῇ χειρὶ σου Τῇ Ἀχράντῳ· ὁ Τῶν Ἁγίων Ταῖς δεήσεσιν ἐπικαμπτόμενος, Ταῖς δὲ πρεσβείαις Τῆς Ἀειπαρθένου σου Μητρὸς, Παναγίας Θεοτόκου Μαρίας, πάντας ἡμᾶς σώζων ὡς φιλάνθρωπος.

Αὐτὸς καὶ νῦν Κύριε, εἰσάκουσον Τῆς φωνῆς ἡμῶν Τῶν σῶν ἀναξίων ἱκετῶν, Τῶν ἐπικαλουμένων Τὸ Ὄνομά σου Τὸ Ἅγιον. Πρόσδεξαι δεόμενον ὑπὲρ ἡμῶν, Τὸν ἔνδοξόν σου Ὁσιομάρτυρα Νικόλαον, Τὸν ἐν Βουνένοις Τῇ ἀσκήσει διαλάμψαντα καὶ Τῷ Μαρτυρίῳ Τελειωθέντα. Καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς Τὴν Τῆς ἀσκήσεως ὁδὸν αἰσίως περαιῶσαι, ὁ Τὰς ἀρετείας Τῆς αὐτοῦ ἀσκητικῆς πολιτείας ἐν δόξῃ Τῇ ἀφθάρτῳ στεφανώσας. Ἐνίσχυσον ἡμᾶς, Μακρόθυμε, Τὴν καλὴν σου δίδειν ὁμολογίαν, ἐν Τῷ πράττειν Τὰ ἔργα Τοῦ φωτός, ὁ Τὸν Ἅγιον σου Μάρτυρα Νικόλαον φωτίσας, Σὲ μὲν ὁμολογῆσαι θεὸν ἀληθινὸν ἐνώπιον Τυράννων Τῶν ἀνόμων, Τοὺς δὲ αὐτοῦ συστρατιώτας καὶ συνασκητὰς ἐνισχύσας ἐν λόγοις σωτηρίοις, Τοῦ πράττειν Τὸ θέλημά σου Τὸ Ἅγιον.

Εὐόδωσον ἡμῶν Τὰ ἔργα, ἵνα ἐν ἐπιγνώσει Τῆς σῆς ἀληθείας Ταῦτα ποιῶμεν καὶ ἕτοιμοι γενώμεθα εἰς Τὸ πάσχειν ὑπὲρ σοῦ, ὁ Τὸν Μάρτυρά σου Νικόλαον ἀξιώσας Τὸ σὸν πάθος ζηλῶσαι, ἐν Τῷ ὑπομεῖναι Τὰς Τῶν μαστίγωσεων ὀδύνας, Τὴν διὰ Τῆς λόγχης Τρῶσιν Τῆς σαρκὸς καὶ Τὴν ἐν Τῷ δένδρῳ αὐτοῦ προσδεσιν, ὅτι ἐν Σταυρῷ Τὰς χεῖρας ἥπλωσας, ὅπως συναγάγῃς ἡμᾶς Τοὺς παραβάσει ἀπὸ Σοῦ ἀπωσθέντας.

Τὰς λογικὰς ἡμῶν λατρείας πρόσδεξαι, ὡς ὁλοκάρπωσιν πνευματικὴν, ὁ εὐαρέστως δεξάμενος Τοῦ σοῦ Μάρτυρος Τὰ αἵματα, Τὰ ὑπὲρ Σοῦ χυθέντα καὶ Τὴν Τῆν πιάνάντα, εἰς Τὸ προσφέρειν σοι ἐν εὐλογίαις ἀγαθαῖς, καρπὸν δικαιοσύνης. Τὸν νοῦν ἡμῶν εἰρήνευσον. Καὶ Τοὺς διαλογισμοὺς ἡμῶν μακρὰν

τῆς πονηρίας τηρησον, εἰς τὸ ἐνθυμεῖσθαι διαπαντὸς τὰ σὰ παραγγέλματα, ὁ ἱκανώσας τὸν σὸν Μάρτυρα ὅλον ἑαυτόν σοι προσάξαι, ὡς αἰνέσεως θυσίαν εὐάρεστον τῷ τοῦ παντὸς ποιητῇ καὶ κυβερνήτῃ.

Τὰς καρδίας ἡμῶν διὰ τῆς μετανοίας καθάρισον, ὁ τὴν τοῦ Μάρτυρός σου καρδίαν μονὴν σου ἁγίαν ποιήσας καὶ ἐν αὐτῇ κατοικήσας σύν τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι. Πάσας ἡμῶν τὰς εἰσόδους ἐν τῷ σῷ ἁγιασμῷ διατήρησον, ὁ τὸν Μάρτυρά σου ἁγιάσας ταῖς ὑπὲρ σοῦ παθήμασί τε καὶ τῇ μακαρίᾳ αὐτοῦ σφαγῇ.

Τῶν δωρεῶν τῆς χάριτός σου μετόχους ἡμᾶς ἀνάδειξον, ὁ τῷ Μάρτυρί σου τὴν σὴν ἰσχὺν δωρησάμενος εἰς τὸ ὑπομένειν καρτερῶς τὰς διὰ Σὲ πικρὰς βασάνους.

Τὸν τῆς πίστεως ἀγῶνα ἡμῶν τελειῶσαι ἐν ἀγαθοῖς ἐνίσχυσον, ἵνα τοὺς τῆς δόξης στεφάνους παρὰ Σοῦ, τοῦ Ἀγωνοθέτου καὶ θεοῦ ἡμῶν ἀξίως λάβωμεν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπωμεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι πάντότε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐλὴ ἑτέρα

(Ἀναγινωσκομένη κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Ἁγιασμοῦ)

Ὑπὸ Καθηγουμένης Ἰσιδώρας Μοναχῆς Ἱεροθεΐσσης.

Ὁ τῶν αἰώνων Βασιλεὺς καὶ Κύριος τῶν ἁπάντων, ὁ δοξάζων τοὺς δοξάζοντάς σε ὑπερένδοξε καὶ ἁγιάζων τοὺς εἰς Σὲ πιστεύοντας μόνε ὑπεράγιε Δέσποτα· ὁ ἐπὶ θρόνου τῆς ἀπροσίτου σου δόξης καθεζόμενος καὶ ὑπ᾽ Ἀγγέλων ἀσιγήτως ἀνυμνούμενος· ὁ τῶν Ἁγίων σου τὰς λιτὰς, ὑπὲρ πάντος τοῦ κόσμου προσδεχόμενος· ὁ τοὺς εἰς Σὲ εἰλικρινῶς πιστεύοντας, κοινωνοὺς ποιούμενος τοῦ φωτὸς τῆς Βασιλείας σου καὶ μετόχους τῶν πλουσίων δωρεῶν τοῦ ἁγιασμοῦ σου· ὁ ἐν Ἁγίοις σου ἀναπαυόμενος, τοῖς δὲ αὐτῶν λειψάνοις τὴν ἁγιαστικὴν σου χάριν παρεχόμενος, εἰς τὸ ἐνεργεῖν δι᾽ αὐτῶν τὰ σὰ θαυμάσια.

Αὐτὸς καὶ νῦν Πανοικτίρμον Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τοῦ ἐνδόξου σου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς, ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἐπικαλουμένων σὲ ἐξ ὅλης καρδίας καὶ τοῦ σοῦ ἐλέους ἐπιδεομένων· Δὸς τὴν χάριν τοῦ ἁγιασμοῦ σου τῷ ὕδατι τούτῳ, ὅπως γένηται ἡμῖν εὐλογίας πηγὴ, δωρημάτων τῶν χρηστῶν σου πλοῦτος, ἀγαθῶν οὐρανίων προγεύσις, ἰάσεων ῥεῖθρον, τῆς σῆς εὐσπλαχνίας ἀντίδοσις καὶ τῆς αἰωνίου σου ζωῆς ἡ πλυκυτάτη ἀπόλαυσις.

Πάντας δὲ τοὺς τιμῶντας τὸ σεπτὸν αὐτοῦ Μαρτύριον καὶ ἀσπαζομένους τὰ ἱερὰ αὐτοῦ λείψανα καὶ τὴν τιμίαν αὐτοῦ Κάραν, ἣν τῷ ξίφει ἀπέτεμον διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον, εὐλόγησον καὶ τῶν ἀμετρήτων δωρεῶν τοῦ ἐλέους σου ἀξίους ποίησον· τοὺς τῶν αἱμάτων ποταμοὺς αὐτοῦ, τοὺς διὰ σὲ χυθέντας Κύριε, εἰς ὀσμὴν μύρου σου πρόσδεξαι, ἀντιπαρεχόμενος ἡμῖν τὰς χαριτάς σου, τὰς ὑπερτίμους καὶ εὐώδεις· τὰς ἀληδόνας αὐτοῦ, ἃς διὰ σὲ ὑπέστη, εἰς ἱλασμὸν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πάθεσιν ἀλγούντων πρόσδεξαι, τὴν ῥωστικὴν σου θεραπείαν ἀντιδωρούμενος.

Μνήσθητι δέ, Κύριε Φιλάνθρωπε, τῆς λόγχης, ἣν διὰ σὲ ὑπέμεινεν ἐν καρτερίᾳ, ὁ ἔνδοξός σου στρατιώτης οὗτος Νικόλαος ὁ ἐξ Ἀνατολῆς καὶ ἐν Βουνένοις ἀθλήσας τὸ σὸν πάθος αὐτοθελῶς μιμούμενος· καὶ ἴασαι ἡμᾶς, τοὺς τρωθέντας τοῖς βέλεσι τοῦ ἐχθροῦ καὶ πρὸς σὲ καταφεύγοντας· δώρησαι ἡμῖν τῆς σῆς καταλλαγῆς τὴν πλυκυτάτην ἀπόλαυσιν καὶ τῆς σῆς Βασιλείας ἐντὸς ἡμῶν τὴν παρουσίαν· ἵνα ἐν τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἀληθείας πορευόμενοι, σὲ ἐπιγινώσκωμεν τὸν Φιλόδοτην καὶ θεὸν ἡμῶν καὶ σὲ ὁμολογῶμεν ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς· ὅτι σοὶ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, πάντότε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐλὴ ἑτέρα

(Ἀναγινωσκομένη εἰς πᾶσαν θλῖψιν καὶ ἀσθένειαν)

Ὑπὸ Καθηγουμένης Ἰσιδώρας Μοναχῆς Ἀγιεροθεείσης.

Ὁ Τῶν αἰώνων ποιητὴς καὶ Βασιλεὺς Τῶν ἁπάντων, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ἀληθὴς θεὸς ἡμῶν· ἡ Τῆς φιλανθρωπίας πηγὴ καὶ Τῆς ἀγαθότητος ἄβυσσος· Τῶν οὐρανίων δωρεῶν ὁ ἔχων καὶ διανέμων Τὸν πλοῦτον. Ὁ μόνος δυνατὸς ὑπάρχων καὶ Τῇ ἰσχύϊ σου Τὰ πάντα διακρατῶν καὶ συνέχων Τῇ χειρί σου.

Ὁ Τὸν ἄνθρωπον διαπλάσας, εἰς Τὸ δεσπόζειν Τῆς σῆς δημιουργίας, Τῆς δὲ αἰωνίου σου Βασιλείας κοινωνὸς γενέσθαι καὶ Τῶν ἀγαθῶν σου κληρονόμος· ὁ Τῆς υἱοθεσίας Τὴν χάριν, πανὶ Τῷ σοὶ πιστεύοντι καὶ εἰλικρινῶς δουλεύοντί σοι δωρούμενος· ὁ Τὰς δωρεὰς Τῆς σῆς περιουσίας Τοῖς σοῖς φίλοις χαριζόμενος, Τὰς δὲ ἀντιδόσεις Τοῦ σοῦ πλούτου, Τοῖς Ἁγίοις σου πιστευόμενος· ὁ Τῶν θαυμασίων θεὸς καὶ Τῆς ζωῆς Ταμιοῦχος καὶ ἀρχηγός· ὁ Τῇ ἐνεργείᾳ Τοῦ Ἁγίου καὶ Παντουργοῦ σου Πνεύματος, Τὰς ἰάσεις πανὶ Τῷ σοὶ προσφέροντι παρέχων· ὁ πᾶσαν νόσον θεραπεύων ψυχῆς Τε καὶ σώματος Τῶν πιστῶν ἱκετῶν σου, πᾶσαν δὲ ἀσθένειαν καὶ δεινὴν ἐπιφορὰν Τῶν σῶν δούλων συμπαθῶς ἰώμενος.

Ὁ ἐξαιρέτως Τῆς παναχράντου σου Μητρός, θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας Τὰς μεσιτείας ὑπὲρ Τοῦ Γένους ἡμῶν ἐν εὐμενείᾳ δεχόμενος καὶ Τῶν σῶν Ἁγίων Τὰς ἱκεσίας καὶ δεήσεις ὑπὲρ Τῶν ἐν ἀνάγκῃ καὶ πάσῃ θλίψει εὑρισκομένων δούλων σου φιλανθρώπως πληρῶν, Τοὺς δὲ ἐν νόσοις κειμένους καὶ Τραύμασι Τρυχομένους καὶ πάσαις πληγαῖς καὶ μώλωψι ὀδυνωμένους ὡς συμπαθὴς κουφίζων καὶ ἰώμενος·

Αὐτὸς καὶ νῦν φιλάνθρωπε Κύριε, μὴ ὑπερίδῃς Τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν, μηδὲ παρασιωπήσῃς Τῆς φωνῆς ἡμῶν, ἣν ἐκ βαθέων προσφέρομέν σοι, ἐν Ταπεινώσει βοῶντες καὶ λέγοντες:

Δέξαι Ἅγιε, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐνδοξαζόμενος καὶ θαυμαζόμενος, καὶ νῦν Τοῦ μεγάλου σου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου Τοῦ Νέου Τοῦ ἐξ Ἀναγολῆς καὶ ἐν Βουνένοις ἀθλήσαντος καὶ Τελειωθέντος, Τὰς ὑπὲρ ἡμῶν Τῶν Ταπεινῶν ἐκτενεῖς αὐτοῦ ἱκεσίας καὶ δεήσεις· καὶ προσδέξαι αὐτὰς εὐμενῶς, ἡμῖν ἀντιπαρέχων Τῶν ἰάσεων Τὴν χάριν καὶ Τῆς σῆς προμηθείας Τὴν ἀντίληψιν, Τούτῳ Τὰρ Τὴν μεγίστην καὶ ἐξαίρετον παρέσχες χάριν, Τοῦ ἰᾶσθαι Τὰς δερματικὰς καὶ ἀλλεργικὰς νόσους, Τὰς κεφαλοπονίας καὶ πάσας Τὰς δεινὰς Τῆς σαρκὸς παθήσεις καὶ ὀδυνηρὰς παρενοχλήσεις.

Δός, Ἅγιε ἁγίων, τὴν θεραπείαν τῷ πιστῷ σου δούλῳ (τῷ δεῖνα), τῷ ἐν νόσοις κειμένῳ καὶ τῇ ἀσθενείᾳ τῆς σαρκὸς ὀδυνωμένῳ, τῇ δὲ ἀθυμίᾳ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ θλιβομένῳ, τὴν ῥῶσιν καθ᾽ ἅμφω τούτῳ χαριζόμενος, ταῖς πρεσβείαις Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις ἀθλήσαντος ἐπικαμπτόμενος καὶ ταῖς αὐτοῦ εὐπαρησιάστοις εὐχαῖς τε καὶ δεήσεσιν, εὐίλατος καὶ νῦν γενόμενος.

Παῦσον τῆς σαρκὸς τὸν πυρετόν· κούφισον τῆς ταλαιπωρίας τὴν στένωσιν· δρόσισον τῆς ἀσθενείας τὸν καύσωνα· πράϋνον τὸν ἐπικείμενον τῆς νόσου κλύδωνα· χάρισαι τὰ νάματα τῆς σῆς εὐεργεσίας, τῇ ἀοράτῳ καὶ πανσθενεῖ σου ἐπιστασίᾳ. Πανὶ δὲ τῷ εὐλαβουμένῳ τὸν ὅσιον σου θεράποντα καὶ Μάρτυρα Νικόλαον τὸν ἐν Βουνένοις τελειωθέντα, βράβευσον τοῦ ἁγιασμοῦ σου τὰς δωρεὰς, τῆς σῆς ἰσχύος τὸν θώρακα περιζωννύων ἡμᾶς.

Δὸς τοῖς ἀσπαζομένοις τὴν τιμίαν τούτου καὶ χαριτόβρυτον κάρα, τῶν θαυμάτων σου τὸν ἀκένωτον πλοῦτον. Ἀπάλλαξον ἡμᾶς τῆς ὀδύνης τῶν δυσχερῶν συμπτώσεων· ἴασαι ἡμῶν τῆς σαρκὸς τὰ ἐκζέματα, πᾶσαν ἀποκαθιστῶν ἐκ τούτου βλάβην καὶ δεινὴν κάκωσιν, συμπαθῶς τὴν θεραπείαν παρεχόμενος.

Ἔπιθες τοῖς τραύμασιν τοῦ δούλου σου (τοῦ δεῖνα) τὴν σὴν συμπαθεστάτην χεῖρα καὶ τῆς πατρικῆς σου στοργῆς τὸ ἀπόσταγμα τελείαν καὶ ταχινὴν τὴν ῥῶσιν ποιούμενος, ἅμα δὲ ψυχῆς τὴν ἄνεσιν πλειόνως χαριζόμενος, ὡς θεὸς τοῦ ἐλέους καὶ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ τῶν σοὶ προστρεχόντων ἀντιλήπτωρ καὶ κηδεμὼν φιλόστοργος. Ὅτι παρὰ σοῦ ζωῆς τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ἐλάβομεν καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν, τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ θεῷ ἡμῶν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

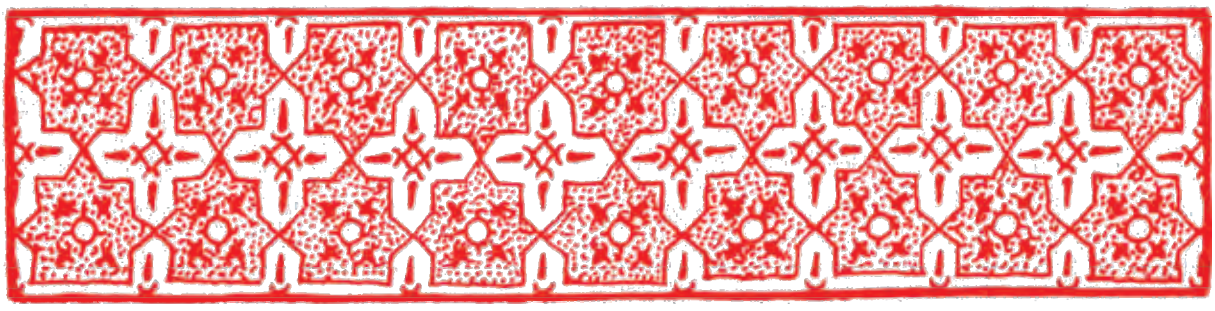

ΜΕΡΙΚΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΤΕΛΕΣΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΣΧΑΤΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ ΕΝ ΤΗ ΘΕΟΦΡΟΥΡΗΤΩ ΝΗΣΩ ΑΝΔΡΩ ΚΑΙ ΑΛΛΑΧΟΥ ΤΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Συλλεγέντα ὑπὸ ἀρχιμανδρίτου π. Δωροθέου Θεμελῆ
Καθηγουμένου Τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Θαῦμα 1ον

Κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ὁ Ἡγούμενος, κατ' ἐπίμονον αἴτησιν εὐσεβῶν κατοίκων Τῆς νήσου Σαλαμῖνος Τῆς ἐπιλεγομένης Κούλουρης, μετέφερε Τὴν Ἁγίαν Κάραν εἰς Τὴν νῆσον Ταύτην πρὸς προσκύνησιν ἐκ μέρους Τῶν ἐκεῖ εὐλαβῶν κατοίκων.

Μεταξὺ Τῶν συρρεόντων προσκυνητῶν εὑρίσκετο καὶ ἡ κ. Καλλιόπη Ἀγαθάκη, κάτοικος Παλουκίων Σαλαμῖνος, ὁδὸς Κορυτσᾶς 3. Ἡ Γυνὴ αὕτη εἶχεν κακόηθες σπυρίον εἰς Τὸ δεξιὸν μέρος Τῆς μύτης Της Τὸ ὁποῖον σπυρίον οἱ ἰατροὶ διέγνωσαν ὡς καρκίνον. Προσελθοῦσα εἰς προσκύνησιν Τῆς Τιμίας Κάρας ἡ εὐλαβὴς Καλλιόπη ἔλαβε διὰ βάμβακος ἔλαιον ἐκ Τῆς παρακειμένης κανδήλας καὶ ἱκετεύσασα θερμῶς Τὸν Ὁσιομάρτυρα ἐσταύρωσεν μετὰ Ταῦτα, διὰ Τοῦ ἡτιασμένου βάμβακος Τὸ σπυρίον καὶ ἐν συνεχείᾳ κατεκλίθη.

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν ἐγερθεῖσα ἐκ Τοῦ ὕπνου μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως, παρετήρησεν, ὅτι Τὸ σπυρίον εἶχεν ἐκπέσει ἐκ Τοῦ δέρματος Της καὶ εὗρεν αὐτὸ ἐπὶ Τῆς σινδόνης.

Προστρέξασα ἐν ἀγαλλιάσει πρὸς Τὴν χαριτόβρυτον Κάραν ἐδόξασε Τὸν θεὸν καὶ Τὸν Ὁσιομάρτυρα Αὐτοῦ Νικόλαον.

Θαῦμα 2ον

«Ἀπὸ τὸ 1968 ὑπέφερα ἀπὸ φοβεροὺς πονοκεφάλους, καὶ εἶχα νοσηλευθῆ καί σὲ νοσοκομεῖον ἐπὶ δίμηνον καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ὁσάκις ἐδοκίμαζα μεγάλην χαρὰν ἢ μεγάλην λύπην, ὁ πονοκέφαλος μὲ ἐνοχλοῦσε ἀκόμη περισσότερον καὶ ἐγένετο ἀνυπόφορος.

Τὴν 21ην Δεκεμβρίου 1975 τελευταίαν ἡμέραν τῆς παραμονῆς τοῦ ἁγίου λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸν ἱερὸν ναὸν Ἁγίου Βασιλείου Ῥούφ, μὲ ἐσταύρωσε ὁ ἐφημέριος τοῦ ναοῦ π. Κωνσταντῖνος μὲ τὴν χαριτόβρυτον Κάραν τοῦ Ὁσιομάρτυρος καὶ ἐπεκαλέσθην μετὰ μετίστης πίστεως τὴν ἰαματικὴν χάριν του. Ὁ Ἅγιος ἔκαμε τὸ θαῦμα του καὶ δὲν μὲ ἐνοχλοῦν πλέον πονοκέφαλοι, καὶ δοξάζω πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου».

Εἰρήνη Κοτσίκου
Σαμαρὰ 16, Ἅγιος Λουκᾶς Πατησίων.

Θαῦμα 3ον

Τὸ παρὸν θαῦμα ἐτελέσθη εἰς Ἀποίκια Ἄνδρου τὴν 20ην Ἰανουαρίου 1940.

Ἡ Μαρίκα Νόβα ἠσθένησε βαρέως μὲ συμφόρησιν, ἔχασε τὴν ὁμιλίαν της καὶ ἔκειτο ἡμιθανής. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των τὰ τέκνα της τὴν 20ην Ἰανουαρίου 1940 προσεκάλεσαν τὸν τότε ἡγούμενο τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς μακαρίτην Πολύκαρπον Κεραμᾶν ἵνα τελέσῃ παρὰ τὴν μελλοθάνατον ἁγιασμὸν διὰ τῆς Ἁγίας Κάρας τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ὁ Ἡγούμενος πράγματι παραλαβὼν τὸ Ἅγιον λείψανον μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς σοβαρῶς ἀσθενούσης καὶ κατανυκτικῶς ἐτέλεσεν τὸν ἁγιασμόν. Ὁ Ἅγιος ἔκαμε πάλιν τὸ θαῦμα του. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ ἡμιθανὴς ἀνέλαβεν, ἤρχισεν νὰ ὁμιλῇ καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνέκτησεν τελείως τὰς δυνάμεις της. Ἔζησε ἔκτοτε ἔτη 17 δοξάζουσα τὸν θεόν, ὅστις ἐθεράπευσεν ταύτην διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου.

Θαῦμα 4ον

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1976 καὶ δὴ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ὁσιομάρτυρος τὴν 9ην Μαΐου, ἡ Βασιλικὴ Γραμματικοῦ, Περσεφόνης 17, Σαλαμίς, ἤκουσεν διὰ πρώτην φορὰν περὶ τῆς θαυματουργοῦ χάριτος τοῦ Ὁσιομάρτυρος, θεραπευόντος ἐκζέματα, ἐξανθήματα, καὶ παντοίας πληγάς.

Ἡ ἰδία δεινῶς ἔπασχεν ἐξ ἐκζέματος καὶ εἰς μάτην ἀνεζήτει τὴν θεραπείαν εἰς κοινοὺς ἰατρούς, καὶ νοσοκομεῖα.

Ὁ σύζυγός της τὴν προέτρεψε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ἐν Ἁλμυρῷ Βόλου Τερατουργὸν ἁγίασμα, κείμενον παρὰ τὸν ἐκεῖ ἱερὸν ναὸν τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἡ

εὐλαβής Βασιλική πάραυτα προσέτρεξεν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ ἐκεῖ ἔνιψε μὲ τὸ ἅγιασμα τὰ ἔξανθήματα καὶ ὤ! τοῦ θαύματος ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐθεραπεύθη πανταχῶς.

Σημειωθήτω, ὅτι ἡ ἰαθεῖσα ἐπὶ 26 ὁλόκληρα ἔτη ὑπέφερεν μεγάλως ἐκ τῶν ἐκζεμάτων τούτων.

θαῦμα 5ον

Ἡ κ. Αἰκατερίνη Καρακήσου, Δυαλέων 4 μας γράφει.

«Σεβαστέ μου π. Ἡγούμενε,

Ἔχω πάθει ἐγκεφαλική συμφόρεση καὶ εἶχα πόνους φοβεροὺς στὸ κεφάλι μου. Ἔχω δὲ καὶ καταρράκτη καὶ κεραγίδα εἰς τὰ μάτια καὶ βλέπω λίγο καί μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου πού μοῦ ἀκουμπήσατε τὴν Ἁγίαν Κάραν καί μὲ σταυρώσατε στὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Ῥοῦφ μοῦ πέρασαν οἱ πόνοι τῆς κεφαλῆς μου τελείως.

Εὔχομαι δὲ ἡ χάρις του νὰ μοῦ διατηρήσῃ τὸ φῶς μου μέχρι τελευταίας μου πνοῆς.

Παρακαλῶ προσεύχεσθε καὶ δι᾽ ἐμέ.

Δοξάζω τὸν Ἅγιον γιὰ τὸ θαῦμά σου ἐδείξε σὲ μένα τὴν ἁμαρτωλήν».

θαῦμα 6ον

Ἡ κ. Μηνιάτη Ἀδαμαντία, Ἀφιγνέων 16, Ἀθῆναι μᾶς γράφει.

« Ἅγιε Καθηγούμενε,

Ἐπὶ δύο καὶ πλέον ἔτη ὑπέφερα ἀπὸ γρομερὸς πονοκεφάλους.

Ἐπληροφορήθην, ὅτι ἔφεραν τὴν Κάραν ἑνὸς θαυματουργοῦ Ἁγίου στὸν Ἅγιο Βασίλειο Ῥοῦφ. Ἦλθα καὶ ἔτω καὶ προσκύνησα τὸν Ἅγιον, τοῦ ζήτησα τὴν βοήθειάν του, μετὰ δακρύων καὶ πίστεως, ἐπικαλέσθην νὰ μὲ θεραπεύσῃ ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς τούτους πόνους.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ προσκυνοῦσα τὴν Ἁγίαν Κάρα μὲ ἐπλημμύρισεν μία εὐωδία, ἡ ὁποία, ἐξεχύνετο ἀπὸ τὸ ἅγιον λείψανον, καὶ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὅσο ζῶ.

Εἰσήκουσεν ὁ Ἅγιος τὰς προσευχάς μου καὶ παρακλήσεις μου καί μὲ ἐθεράπευσεν εἰς τὸ παντελές.

Δοξασμένο τὸ ὄνομά του ».

θαῦμα 7ον

Ἡ κ. Ἀσπασία Μυτουλλάκη, Θησέως 2, Σαλαμῖνα

ἠξιώθη ὡς ἡ ἰδία μᾶς ἐδήλωσεν ἐνώπιον πολυπληθῶν προσκυνητῶν, νὰ ἴδῃ τὸν Ἅγιον μὲ στρατιωτικὴν πανοπλίαν καὶ νὰ τῆς λέῃ, ὅτι θὰ φέρουν τὴν Κάρα μου εἰς τὸ μέρος σας καὶ νὰ μοῦ φέρῃς ἄρτον. Πράγματι ἡ εὐσεβὴς Ἀσπασία ἔφερεν ἄρτον εἰς τὸν Ἅγιον καὶ τὴν τελεσθεῖσαν ἱερὰν ἀγρυπνίαν.

Σημειωθήτω, ὅτι ἡ κ. Μυτουλλάκη οὐδὲν ἐγνώριζεν περὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου, οὔτε περὶ τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του.

θαῦμα 8ον

Φοβερὰ ἔξανθήματα μὲ πόνους φρικτοὺς εἶχεν, ἡ εὐλαβὴς πρεσβυτέρα Καλλιόπη Δημίδου, Ἀμφικτύονος 3, Ἀθῆναι, ὥστε νὰ φθάνῃ σὲ σημεῖον νὰ μὴν ἠμπορῇ οὔτε νύκτα οὔτε ἡμέρα νὰ ἀναπαυθῇ.

Πληροφορηθεῖσα περὶ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου μας, τὸ ἔτος 1972 κατὰ μῆνα Μάρτιον, μᾶς ἔστειλεν ἐπιστολὴν ἐξιστοροῦσα εἰς ἡμᾶς τὴν ἀσθένειαν της καὶ παραλλήλως μᾶς παρεκάλει νὰ τελέσωμεν ἁγιασμὸν πρὸ τῆς Ἁγίας Κάρας ὑπὲρ τῆς ὑγείας της, μιὰ ποὺ ἐκείνη ἀδυνατοῦσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Μονήν μας νὰ προσκυνήσῃ.

Ἐτελέσαμεν ἁγιασμὸν καὶ ἐμνημονεύσαμεν τοῦ ὀνόματός της.

Ἐν συνεχείᾳ ἐτοποθετήσαμεν σὲ ἕνα φυαλίδιον μέρος ἀπὸ τὸν τετελεσθέντα ἁγιασμὸν καὶ τῆς τὸ ἀπεστείλαμεν ταχυδρομικῶς.

Μετὰ πάσης εὐλαβείας λαβοῦσα ἡ πάσχουσα πρεσβυτέρα τὸν ἁγιασμὸν ἔνιψε τὴν πρωΐαν ὅλας τὰς πληγὰς ποὺ τῆς εἶχαν δημιουργήσει τὰ ἔξανθήματα ἐκ τῶν κνησμῶν, ὡς καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ ἔξανθήματα, καὶ ὤ! τῶν ἀπείρων καὶ ὑπερφυῶν σου θαυμάτων Ἅγιε, ἡ ἀσθενοῦσα πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἦτο τελείως ὑγιής, δοξάζουσα καὶ μεγαλύνουσα τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, τοῦ θαυμαστοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

θαῦμα 9ον

Κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ σωτηρίου ἔτους 1975 ἡ κ. Ἐλευθερία Σταυρουλάκη, Χελιδόνων 3, Ῥοῦφ, ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὸν Ὁσιομάρτυρα καθ' ὕπνον, ὅστις τῆς εἶπεν τὰ ἑξῆς ὡς μᾶς ἐδήλωσεν.

«Εἰς τὴν περιοχὴν σας ἔχει ἔλθει ἕνας μεγάλος ἰατρός ποὺ θεραπεύει πάσας τὰς ἀσθενείας, καὶ νὰ ἔλθετε νὰ τὸν προσκυνήσετε».

Ἦτο τότε ἡ Ἁγία Κάρα εἰς λαϊκὸν προσκύνημα εἰς ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Βασιλείου Ῥοῦφ.

θαῦμα 10ον

Φοβερὲς πληγὲς εἶχαν δημιουργηθῇ εἰς τὴν στοματικὴν κοιλότητα τῆς ὁσιωτάτης

Μοναχῆς Φιλοθέης Γουρκαμωῆς ἀδελφῆς Τῆς κοινοβιακῆς Γυναικείας Μονῆς Ἁγίας Τῆς νήσου Ἄνδρου.

Ἡ ἀναφερομένη γνώριζε καλῶς περὶ Τῶν θαυμάτων Τοῦ Ἁγίου μας καὶ Τῆς Ἁγίας Κάρας Του, καὶ προσευχήθη μετὰ θερμῆς πίστεως ζητήσασα Τὴν θαυματουργὸν ἐπέμβασίν Του.

Τὴν νύκτα παρουσιάζεται ὁ Ἅγιος εἰς Τὴν Μοναχὴν καὶ Τῆς λέει «Φιλοθέη, μὲ ζήτησες καὶ ἦλθα νὰ σοῦ ὑποδείξω Τὸν Τρόπον Τῆς θεραπείας σου. Θὰ πᾶς εἰς Τὸν Ἅλμυρὸν Βόλου καὶ θὰ ζητήσῃς Τὸ ἁγίασμά μου, θὰ πλυθῇς καὶ θὰ σβήσουν οἱ πληγές ἀπὸ Τὸ στόμα σου ».

Ἡ μοναχὴ ἔντρομος ἐξύπνησε καὶ Τὴν ἐπομένην μαζί με Τὴν κατὰ σάρκα καὶ πνεῦμα ἀδελφὴ Τῆς Εὐπραξίαν Ἡπουμένην ἀνεχώρησαν διὰ Βόλον, ζητοῦσαι Τὸ ἁγίασμα σύμφωνα μὲ Τὴν ὑποδείξιν Τοῦ Ἁγίου.

Τὸ ἀνεῦρον, ἔνιψεν ἡ πάσχουσα Μοναχή Τίς πληγές Τοῦ στόματός Τῆς καὶ Τὸ θαῦμα ἔτινε. Μέχρι νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Τὴν Μονὴν ἡ ἀσθενὴς ἦτο Τελείως καλά.

Πάντοτε δὲ ὡμολόγει Τὸ θαῦμα Τοῦ Ἁγίου εἰς Τοὺς πιστοὺς προς δόξαν Τοῦ μεγάλου θεοῦ.

Τὸ ἀνωτέρω θαῦμα ἔτινε κατὰ Τὸ σωτήριον ἔτος 1948.

θαῦμα 11ον

Εἰς Τὸ δεξιὸν μέρος Τοῦ στήθους Τοῦ Ν. Κυριαζῆ ἐξ Ἀποικίων Ἄνδρου, εἶχεν ἐμφανισθῇ λίπωμα, Τὸ ὁποῖον Τοῦ ἐνέβαλλεν διαφόρους ἀνησυχίας. Ἐσκέπτετο, ὅπως μεταβῇ εἰς Ἀθήνας πρὸς ἰατρικὴν ἐξέτασιν, ἐνθυμηθείς, ὅμως, Τὸν Ὁσιομάρτυρα Νικόλαον Τὸν Νέον, ἐζήτησεν ἁγίασμὸν ἐκ Τῆς Μονῆς μας, Τελεσθέντα διὰ Τῆς χαριτοβρύτου Κάρας Του, ἔπιεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐσταύρωσεν Τὸ ὡς ἄνω λίπωμα, ἐπικαλεσθεὶς μετάλως Τὴν θαυματουργὸν χάριν Τοῦ Ἁγίου, καὶ ὤ! Τοῦ θαύματος, παραυτὰ ἐξηφανίσθη.

θαῦμα 12ον

Ἡ κ. Μαρία Περιστερίδου κάτοικος Χαϊδαρίου Ἀθηνῶν, μετὰ θερμῆς πίστεως παρεκάλεσεν Τὸν Ἅγιον νὰ χαρίσῃ Τὴν ὑγείαν εἰς Τὸν πάσχοντα ἐξ ὄγκου εἰς Τὴν κεφαλήν, γαμβρὸν Τῆς Νικόλαον Προσκυνητήν.

Ἔλαβεν δὲ βάμβακα ἡγιασμένον ἀπὸ Τὴν Ἁγίαν Κάραν καὶ σταυρώσασα Τοῦτον εἰς Τὴν κεφαλήν, προς δόξαν Τοῦ θεοῦ καὶ ἔκπληξιν Τῶν ἰατρῶν ὁ ὄγκος ὤ! Τοῦ θαύματος ἐξηφανίσθη.

θαῦμα 13ον

Τὴν 9ην Μαΐου Τοῦ παρελθόντος ἔτους μεγαλοπρεπῶς ἐπανηγύρισεν Τὴν

μνήμην Τοῦ Ὁσιομάρτυρος ὁ ἐν Ἀθήναις εὑρισκόμενος ἱερὸς ναὸς Τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Ῥούφ.

Εἶχεν δὲ ἐκτεθῇ εἰς προσκύνησιν λειψανοθήκη εἰς ἣν ὑπῆρχεν μέρος ἐκ Τοῦ ποδὸς Τοῦ Ἁγίου. Τὴν παραμονὴν Τῆς ἑορτῆς καὶ δὴ κατὰ Τὴν Τέλεσιν Τοῦ μεγάλου ἑσπερινοῦ καθ' ἣν σιτιμὴν ἐψάλλετο ἡ λιτὴ Τοῦ Ἁγίου ἡ λειψανοθήκη ἀνέβλυσεν μῦρον Τοῦ ὁσοίου ἡ εὐωδία ἐπλημμύρισεν Τὸν ναὸν πρὸς θαυμασμὸν Τοῦ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος.
Σύμπασα ἡ διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ Τοῦ ναοῦ βεβαιοῖ Τοῦτο πρὸς δόξαν Τοῦ μεγάλου θεοῦ καὶ Τοῦ ἁγίου μας.

θαῦμα 14ον

Ἡ κ. Ἑλένη Ἀγγελοπούλου Νεμέσεως 4, Πατήσια, Τηλέφ. 8624.746, ἦλθεν μετ' ἄκρας εὐλαβείας νὰ προσκυνήσῃ Τὸ μέρος ἐκ Τοῦ ποδὸς Τοῦ ἁγίου Τὸ φιλοξενούμενον κατὰ Τὴν ἐτησίαν μνήμην Τοῦ εἰς Τὸν ἱερὸν ναὸν Ἁγίου Βασιλείου Ῥούφ. Αὕτη δεινῶς ἔπασχεν ἐκ φοβερῶν πονοκεφάλων, ἐλθοῦσα δὲ πρὸ Τῆς λειψανοθήκης καὶ ἐγγίσασα διὰ Τῆς χειρὸς Της Τὸ ἱερὸν λείψανον, ᾐσθάνθη μίαν ἰσχυρὰν δόνησιν εἰς ὅλον Τὸ σῶμά Της καὶ αὖθις ὑγιὴς γέγονεν ἀπαλλαγεῖσα ἀπὸ Τοὺς πονοκεφάλους Της.

θαῦμα 15ον

Ἡ κ. Ἀναστασία Παπακωνσταντῆ μᾶς γράφει διὰ Τὴν θεραπείαν Τῆς μητέρας Της, κ. Ἀγγελικῆς Κοντοῦ, Ὀρφέως 79, Ἀθῆναι, Τηλ. 3458501.

Ἡ μητέρα μου ἦταν ἄρρωστη καὶ οἱ γιατροὶ μᾶς εἶπαν ὅτι ἔχει καρκίνο Τῶν ὀστῶν. Ὅπως κλαίγαμε καὶ παρακαλούσαμε Τὸν θεὸ γιὰ Τὴν θεραπεία Της, εἶδα Τὸν Ἅγιο – βρισκόμουν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως καί μοῦ εἶπε: «Μὴν κλαίτε, ἡ μητέρα σου δὲν ἔχει γίατα». Ρώτησα: «Ποῖος εἶσθε;». Καὶ μοῦ ἀπήντησε: «Γιὰ θυμήσου;». Ὅπότε ἐφώναξα: «Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Νέος» καὶ ὁ Ἅγιος ἐξαφανίσθηκε. Μετὰ δύο ἡμέρες, πήραμε Τὶς ἐξετάσεις Τῆς μητέρας μου καὶ ἦταν ἀρνητικές.

Τὸ θαῦμα ἔγινε Τὸν Αὔγουστο Τοῦ 1976. Ἡ κ.Παπακωνσταντῆ εἶχε στο πωγγί Της Τὴν εἰκόνα Τοῦ Ἁγίου ἀπό Τὶς ἀφίσσες ποὺ εἶχαν Τοιχοκολλήθῃ.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ἐξ Ἑῴας ἐκλάμψας ἐν Βουνένοις ἠτώνισαι, Νικόλαε παμμάκαρ, ἐναθλήσας στερρότατα· διὸ καὶ δοξασθεὶς παρὰ Χριστοῦ, θαυμάτων ἀναβλύζεις δωρεάς, τοῖς προστρέχουσι τῇ Κάρᾳ σου τῇ Σεπτῇ Ὁσιομάρτυς ἔνδοξε. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ἡ Πάντιμος Κάρα τοῦ Ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς
καὶ ἐν Βουνένοις ἀθλήσαντος,
ἥτις φυλάσσεται ἐν τῇ βαρυτίμῳ ἀργυροχρύσῳ θήκῃ αὐτῆς,
ἐν τῇ Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Ἱερᾷ Μονῇ
τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις
εἰς τὰς Ὥρας τῆς νήσου Ἄνδρου.

Ἱερὰ Εἰκὼν Ἁγίου Νικολάου Τοῦ Νέου (Νωπογραφία 17ου αἰῶνος), εἰς φερώνυμον Ναΐδριόν του εὑρισκόμενον εἰς Παλαιοπαναγίαν «Ἄσκρη» Θηβῶν.

Ἱερὰ Εἰκὼν Ἁγίου Νικολάου Τοῦ Νέου
(19ος αἰών),
εἰς φερώνυμον Ναόν Του ἐν Ἑλικῶνι Λεβαδείας

Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Νικολάου Νέου
Ἑλικῶνος Λεβαδείας.

Περίπυστος καὶ θαυματουργὸς Ἁγία Εἰκὼν τοῦ Ὁσιομάρτυρος Ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου ἐξ Ἀνατολῆς τοῦ Ἰαματικοῦ (18ος αἰών), τεθησαυρισμένη ἐν τῷ φερωνύμῳ Ναῷ του ἐν τῇ πόλει τῶν Θηβῶν (Τάχι).

Ὁ περικαλλὴς Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Νικολάου Τοῦ Νέου πόλεως Θηβῶν Βοιωτίας (Τάχι).

Ἐκ τῆς λαμπρᾶς καὶ μεταλοπρεποῦς ὑποδοχῆς τῆς Τιμίας Κάρας Τοῦ Ἁγίου Νικολάου Τοῦ Νέου εἰς Τὸν φερώνυμον Ναόν Του ἐν Τῇ πόλει Θηβῶν Βοιωτίας (Τάχι) κατὰ Ὀκτώβριον Τοῦ σωτηρίου ἔτους 2000

Τὸ ἐν Τῇ πόλει Ἀμφίσσης νοτιοδυτικῶς, εἰς τοποθεσίαν Κούσκια ἐν σπηλαίῳ, ἐν ἀπότομῳ καὶ ἐπικινδύνῳ βράχῳ κείμενον Ἱερὸν Ναΐδριον τοῦ Ὁσιομάρτυρος Ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου (10ος αἰών).

Ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν τοῦ σπηλαίου.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπηλαίου.

Τὸ ἐν Λάκκῳ – Μάρμακα Ἰθάκης Ἱερὸν Ναΐδριον Τοῦ Ὁσιομάρτυρος Ἁγίου Νικολάου Τοῦ Νέου μετὰ Τῆς νωτοτραφίας (16ος αἰών).

Τὸ ἐν Τῇ νησίδι Ρομπωτῆ Ἰθάκης κείμενον Ἱερὸν Ναΐδριον Ἁγίου Νικολάου Τοῦ Νέου (16ος αἰών).

Ἀπὸ τὴν τενομένην ἱεροπρεπῆ ὑποδοχὴν τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Ἁτίου Νικολάου τοῦ Νέου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁτίας Εἰρήνης Ξάνθης, κατὰ τὴν Β΄ ἑβδομάδα τῶν Νηστειῶν τοῦ 2006.

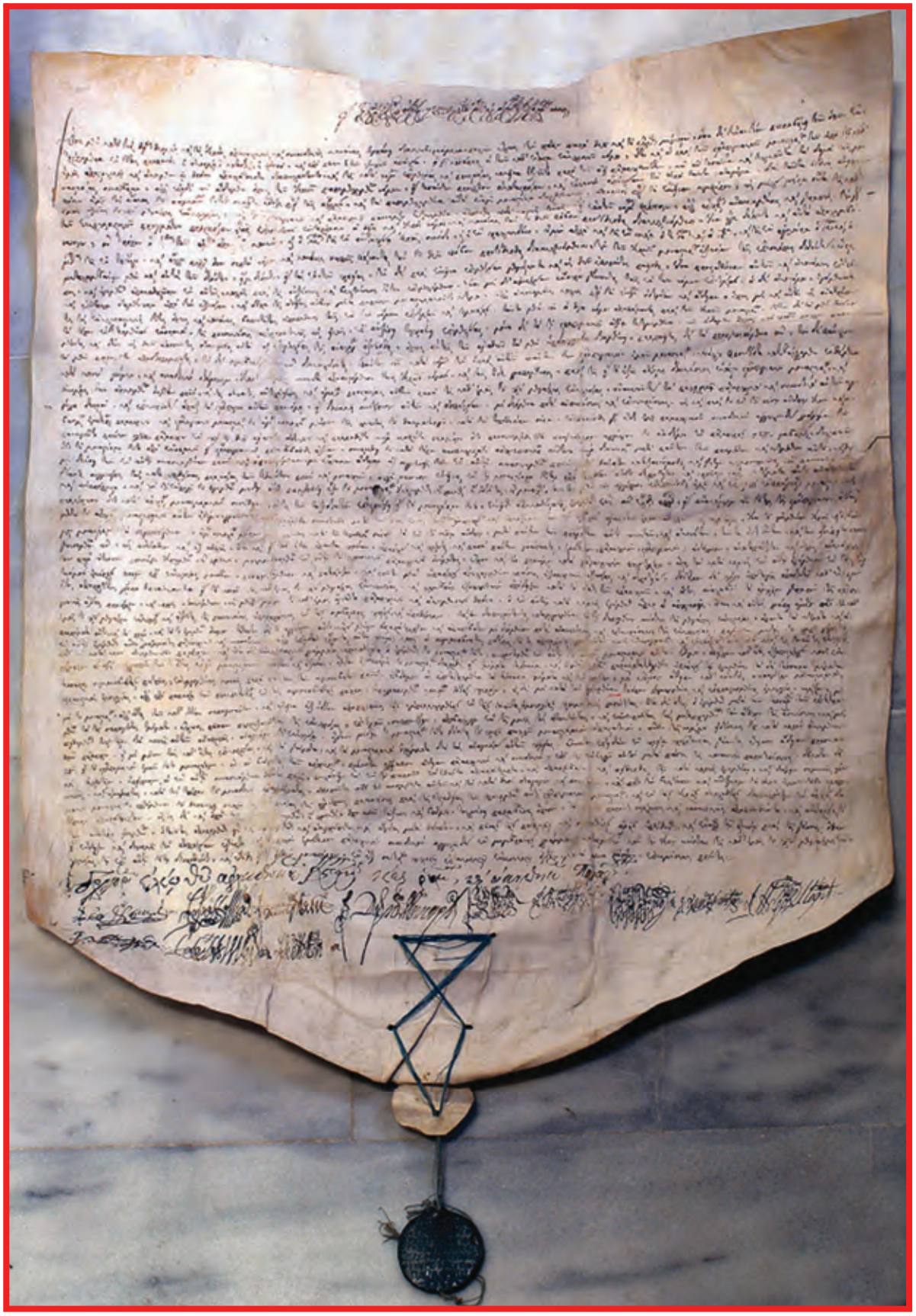

Ἓν ἐκ τῶν Σιλλίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου Γ΄. 1740, ἐπὶ περιαμνῆς μετὰ μολυβδοβούλλου.

Τμῆμα Ἱεροῦ Λειψάνου ἐκ Τοῦ ποδὸς
Τοῦ Ἰαματικοῦ Ὁσιομάρτυρος Ἁγίου Νικολάου Τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς.

Σταυρὸς Ἀργυρεωίχρυσος
περιέχων τμῆμα τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις

«Ὁ Ἅγιος Νέος Νικόλαος»,
Ἱερὰ Εἰκὼν φυλασσομένη ἐν Τῷ Σκευοφυλακείῳ Τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.
(18ος αἰὼν)

Ἱερὸν Μετοχιακὸν Ναΐδριον Ἁγίου Νικολάου Τοῦ Νέου
εἰς Ἄχλα Ἄνδρου.

Τὸ ἐσωτερικὸν Τοῦ Ναΐδρίου μετὰ Τοῦ Καθηγουμένου Τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχ. Δωροθέου.

Ἀπὸ τὴν γενομένην, κατὰ μῆνα Ἰούνιον ἔτους 1976, λαμπρὰν ὑποδοχὴν τῆς Ἁγίας Κάρας ἐν τῇ νήσῳ Σαλαμῖνι

Τὸ ἐν Σαλαμῖνι Ναΐδριον τοῦ Ὁσιομάρτυρος Νικολάου, ἰδιοκτησίας οἰκοτ. Νικολάου Δ. Πάλλα (12ος αἰών).

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Νέος ὁ ἐξ Ἀνατολῆς (Νωσοτραφία 12ου αἰῶνος) εἰς φερώνυμον Ναΐδριον, ἐν Μωαΐσίῳ Σαλαμῖνος.

Ἡ θαυματουργὸς καὶ ἀργυροσκέπαστος Ἱερὰ Εἰκὼν τοῦ Ὁσιομάρτυρος Ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς (15ος αἰών),
κτῆμα οἰκογενείας Νικολάου Δ. Πάλλα, ἐκ Σαλαμῖνος.

Ναΐδριον εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως τοῦ Ἁγίου εἰς Βούννενα Θεσσαλίας.

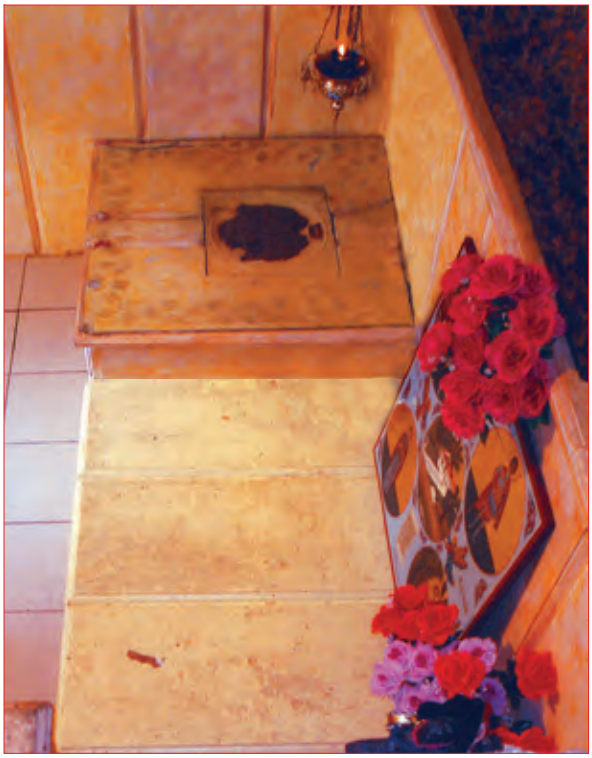

Ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου εἰς Βούννενα Θεσσαλίας ὡς ἔχει σήμερον.

Τὸ ἐν Βουννένοις Ἁγίασμα τοῦ Ὁσιομάρτυρος ἔνθα ὁ ἐξ ἑῴας λωβὸς ἄρχων νιφθεὶς ἰάθη.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Νέος (Ζωγραφία 16ου αἰώνος),
εἰς Ἱερὰν Μονὴν Κοιμήσεως Θεοτόκου Βυτουμᾶ–Καλαμωτάκας

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Ἄνδρου

Ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Σύρου κ.κ. Δωροθέου Β΄, πρὸ τῶν πυλῶν της. (9 Μαΐου 2003)

Βυζαντινὸς Ναὸς 11ου αἰῶνος Τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς, Καμωίων Διονύσου Βοιωτίας.

Τὸ ἐσωτερικὸν Τοῦ Ναοῦ Τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς Καμωίων Διονύσου Βοιωτίας.

ΠΕΡΙΕΧΌΜΕΝΑ

1. Πρόλογος Α' Ἐκδόσεως.....σελ. 7
2. Πρόλογος Β' Ἐκδόσεως.....σελ. 9
3. Ἀλληλογραφία.....σελ. 11
4. Μικρὸς Ἑσπερινὸς.....σελ.15
5. Μέγας Ἑσπερινὸς.....σελ.17
6. Ὄρθρος.....σελ.22
7. Θεία Λειτουργία..... .σελ.31
8. Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ Ἰαματικοῦ Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ Νέου, τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς καὶ ἐν Βουνένοις Ἀθλήσαντος σελ.33
9. Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὸν Ὁσιομάρτυρα Νικόλαον.....σελ.41
10. Χαιρετισμοὶ εἰς τὸν Ὁσιομάρτυρα Νικόλαον.....σελ.49
11. Ἐγκώμια εἰς τὸν Ὁσιομάρτυρα Νικόλαον.....σελ.57
12. Εὐχαὶ εἰς τὸν Ὁσιομάρτυρα Νικόλαον.....σελ.68
13. Θαύματα τοῦ Ὁσιομάρτυρος Νικολάου.....σελ.74
14. Φωτογραφικὸν Ἀπάνθισμα σελ.81

Θερμὰς εὐχαριστίας καὶ εὐχὰς ἀπευθύνομεν εἰς πάντας τοὺς συντελέσαντας πνευματικῶς καὶ ὑλικῶς εἰς τὴν Β' Ἔκδοσιν τῆς παρούσης βίβλου ἐπηυξημένης καὶ βελτιωμένης τὰ μάλα, οὓς ὁ Τριαδικὸς Θεὸς δώῃ αὐτοῖς τὴν ἀντίμισθίαν ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως τῇ ὄξείᾳ προσβείᾳ τοῦ Ὁσίου καὶ Μάρτυρος τούτου Νικολάου τοῦ Νέου τοῦ Ἰαματικοῦ ἐξ Ἀνατολῆς.

Ἀρχ. Δ. Θ

τέλος καί τῷ ἐν τριάδι
μόνῳ ἀληθινῷ θεῷ
προσκύνησις
δόξα τιμή καί
κράτος

Τὰ ἐκ τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν προερχόμενα διατίθενται διὰ τὰς ἀνάτκας ἀναστηλώσεως τῆς ἐν Ἄνδρῳ Παλαιβάτου Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου.